

ALEX GOODWIN ÉS LIAM DE NOIR TÖRTÉNETE
FOLYTATÓDIK

Építészek sorozat

JÉGZAJLÁS

A VÉRVÖRÖS ÓCEÁN MÁS SZEMSZÖGBŐL

CALLIE T. SWORDS

Alex és Liam a két építész visszatér. A Jégzajlásban a felbukkanó új liezonok és felnőtt gyerekeik is bonyolítják életüket. Ahogy ráébrednek a múltjukban gyökeredző kényszer szülte élethelyzetekre úgy kérdőjeleződik meg nemcsak az iroda, de a házasságuk sorsa is.

Alex

A Manchesteri Egyetemen a vizsgamunkák bemutatója mindig nyílt nap is egyben. Kevés tényleges külsős érdeklődő szokott csatlakozni. Döntően belső körös előadássorozat. Az idei félév témája a Hadrianus-fal újraértelmezése és feldolgozása volt. Falmaradványokból és bontott kődarabok kiemeléséből kellett tömbépületeket készíteni. A fő téma tehát a tömeg és a tömb megjelenítése volt. A fiam egy pub tervét hozta, különböző zárt termekkel. Teljesen máshogy gondolkodunk építészetiileg. Ezt már annyiszor észrevettem. Nem tudom, hogy zavar-e. Én a tömbön belül is vagy a nyitott üvegtető, vagy a falak szokatlan megnyitásán ötleteltem volna, de a fiam egészben tömbbe zárt mindent. Nincs ablak. Frusztráló. Személy szerint utálok ezt a tervét.

Az előadások közt ismét mozgolódás indul a teremben. Hallgatók cserélnek helyet, új előadók érkeznek a pódiumhoz. A középső sorok egyikén araszolgat be egy nő, helyet talált. Csak azért követem a tekintetemmel, mert Alex sorában halad és Alex mellé ül le. Kék osztott kockás tweed, skót gyapjú szoknyában és könnyű muszlinblúzban van a nő. Próbálom megfejteni ismerik-e egymást. De néhány udvarias szóváltás után, már mindketten a bemutatót nézik. Ezeket a vetítéseket mindig zenei kísérettel adjuk elő. Kevésbé az én ötletem volt, ellenben Sean imádja az ilyesmit.

Ezek az építészbemutatókon általában az egész építésztanszék itt van, mert itt egységesen látjuk a hallgatók munkáit és véleményezhetjük is. Már nem tudok koncentrálni a látványvideókra, mert nyugtalanít ki ült a fiam mellé. A nő érdeklődve figyel, egy kis bőrkötéses jegyzetfüzetbe ír. Ki ez a nő? S miért ült az én fiam mellé?

Végigfuttatom a tekintetemet az előadóterem sorain. Nem igazán találni ülőhelyet. Sokan a lépcsőkön állnak, az oszlopok körül. A későn érkezők a nyitott ajtók közelében a fal mellett sorakoznak. Nincs lehetőségem kideríteni az idegen nő kilétét, mert egy óra után feláll és kiaraszol a sorból, távozik. Alex ugyanolyan nyugalommal ül a helyén, mint korábban. Időnként viszonyozza a pillantásomat. Vélhetően nem ismerte.

Még ugyanazon a héten a Manchesteri Egyetem parkolójában hétvégén kevesebb autó áll. Talán ezért vállaltam el az újonnan indított levelezős tagozatot. Biztosan, más épeszű magyarázat erre nincs. Na jó talán az, hogy a fiamat is behozom a szombati felkészítő rajzra. De ennyi kész. A semmiből egy sötétkék kis Skoda Fabia gurul be elé. A nővel másodpercekig nézünk farkasszemet. Ezer felé állnak a gondolataim. Kábé fogalmam sincs miért jött majdnem nekem, vagy én miért mentem majdnem neki. Hogy lehet, hogy ennyi szabad helyből pont ugyanazt akartuk? Végül megemelem a kormányról a kezem. Menjen na, csak álljon már le az útból valahova. Ahogy beparkol látom, hogy nem lenne forma-1 versenyző

ebből a nőből se. Keresztben áll. Két vonal közt, de keresztben. Nem egy tehetség a vezetésben, éppen, mint Vanessa. A fejemet ingatva leparkolom a Jaguárt és sietve zárom le a kocsit. Alexet mindig csak kirakom a kapunál, és még én kényelmesen be tudok parkolni. A kijelző szerint már pár percet kések az órámról.

Az egyetem aijájában megint a nőbe botlok. A kis Skoda Fabia csaj. Tweed anyagú skót gyapjú szoknyája van. Ősziesen kékes meleg ceruzaszoknya. Sima fekete bőrcipővel. Dauerolt barna a haja. Megállunk. Már tudom ki az. Ahogy megláttam a tweed szoknyát tudtam. A nő, aki a bemutató napján a fiam mellé ült le. A szeme olyan mint a tigrisszem.

- Hölgyeké az elsőbbség - intem magam elé.
- Esküszöm nem szándékos - nevet zavartan.
- Csak siessen kérem - tolom meg a nehéz bejáratú ajtót, hogy lépjen már be előttem. Kopog a cipője előttem a folyosón. Zavartan igazgatja a vállán a táskáját. Hátra- hátra néz rám, hogy még mindig követem. A teremajtó nyitva van, ahogy a csupa fény ajtó kivágáshoz érünk. Zavartan rámnéz.
- Iii-ide, szintén ide? - hebegi. Bólintva megemelem a szemöldököm. Meglepett a dolog, de ez a karma.
- Úgy tűnik - felelem szárazon és hagyom, hogy belépjen előttem. Ahogy a tanári asztalhoz lépek és ő leereszkedik a tantermi asztalhoz rájön, hogy én leszek a tanár. Onnantól vörös. Ég az arca és zavartan lehajtott fejjel a táskájában kotorászik.

Talán az egyetemi rutin teszi. De érzem, hogy ez a karma lesz. Nem vörös mint Vanessa. Nem szőke, mint Stefi. Barna. Dauerolt hajú és érzékeny, könnyen piruló és zavart, mint Vanessa, és a tanítványom és különleges, mint Stefi. A két nő ötvözete egyetlen személyben. Istenem mi lesz itt! Végigfutom a névsort. Hét főről beszélünk. A levelező tagozat. Idén indult. Micsoda rémálom!

A kis Skoda Fabia csaj...

- ...és Mrs. Charissa Dupin - nézek fel rá futólag.
- Igen, úgy van - mondja megadóan.
- Reméljük az építészethez több köze van, mint a jó parkolási szög megtalálásához.
- Bocsánat - hebegi.
- Igen, nos Alexander Goodwin vagyok, az épületszerkezettan tanáruk, bár ezt a tantárgyfelosztásukból már úgyis látták. Aki a Manchesteri Egyetemre jön az elkerülhetetlenül találkozik velem, akár szeretné, akár nem. Részemről nem támogattam a levelező tagozat indítását, mert véleményem szerint az építészetet levelező tagozaton nem lehet sem megtanítani, sem megtanulni...

A szünetben az egyetemi büfében a teámat iszom. Tényleg a karma. Charissa Dupin csatlakozik hozzám.

- Szabad? - kérdezi, és türelmesen vár. Nyugalom és élvezd a teádat! - nyugtatom magam a tekintetem akaratlanul is végigsiklik a lábán, a tweed szoknyáján, a bőrcipőjén. Tetszik, ahogy öltözködik. Finom, hétköznapi, mégis elegáns. Van stílusa. Francia.
- Tessék! - mutatok a szemközti székre.

- Sajnálom, végleg elástam magam igaz? - kérdezi zavartan.
- Dehogy. Alapvetően azok közé a férfiak közé tartozom, akik szerint egy nőnek sem lenne szabad jogosítványt vagy mérnöki diplomát adni - felelem nyugodtan. Óvatosan nevet.
- Komolyan beszél? - kérdezi végül.
- A legkomolyabban. Tehát, építészmérnök szeretne lenni? - a teámat nézem. Aranylóbarna, mint a tigrisszemek a nő szemeiben.
- Lássuk csak. Nekem az építész: szerelem.
- Sokan vagyunk ezzel - biccentek rá futólag. Szerelem. Nem szeretem ezt a szót. Túl nagy kudarcok társulnak hozzá. Nem merek ennek a nőnek a szemébe nézni. Félek tőle, hogy azért, mert első pillantásra is tetszett.
- A munkahelyem iskolázott be.
- Kötelező jelleggel? - pillantok fel rá a teám rezignált vizsgálatából.
- Igen, egy építészeti szakközépiskolában innovációs helyettes lettem, nem ártana értenem is hozzá, mármint az építészethez - bólint.
- Tehát nem építész lesz.
- Nem kifejezetten házakat fogok tervezni - bólint rá mosolyogva. - De szeretem az építészetet. Érdekel.
- Csatlakozhatunk? - érnek be a büfébe a csoport tagjai is. Némán biccentünk. Vége a beszélgetésünknek. Én visszaviszem a teáscsészémet és visszavonulok a tanári szobámba az emeletre.

Liam

A kávémba mintha még egy kockacukrot dobtak volna. A feketém a csésze egyik szélétől a másikig hullámozik. Csak a tekintetemmel figyelem, hogy kifolyik-e a csésze szélén. Kisebb vulkánkitörés. A földrengés okozója a kávéházi asztalomnak ütődve egy iszonyat dögös kerek fenék, feszülős fekete gatyában.

- Bocsánat, elnézést! - mentegetőzik a nő és végignézi a rombolás eredményét. - Kiöntöttem a kávéját? Rendelek önnek másikat!
- Semmi kár nem történt. Minden rendben - biccentek és visszafordulok az ügyfelemhez.

A manchesteri kávéházak kisebb irodává változnak a hétköznapiakon. De néha úgy érzem már hétvégéken is. Mindenki vár valakit, vagy két időpont között várakozik. Laptoppal, jegyzetfüzettel, tabletekkel egy-egy kávé mellett.

Ez a nő is törzsvendégnek számít itt. Láttam már párszor. Ő is a tetőtéri emeletet szokta választani a kávéházban. Itt talán kisebb a forgalom ebben a három emeletes központi kávéházban.

Manchesterben szakad az eső. Az ablaküvegen csorognak le a szürke esőcseppek. Elhűlt a kávé. Ahogy megemelem a csészét látom, mégiscsak kiömlött a kávé, legalább a fele. De micsoda fenék!

A 3D prezentációs megbeszélésem után az ügyfelem távozik. Ásítva nézek ki a manchesteri utcára. Valóban igaza van a lánynomnak, Kimnek. Amióta előkészítőre jár rendszeresen

beütemeztem szombat délelőttre is tárgyalásokat. Talán tényleg hiba. Összemosztam a hétvégéket, a hétköznappal. Nem érzek különbséget. Az építészet, művészet. Nem lehet az alkotással leállni azért, mert hétvége van. Talán tényleg nem tudok leállni. S ebben a cégtársam alaposan hatott rám. Ő a Manchesteri Egyetemen tanít, most már szombaton is.

Alex érkezik az emeletre. A szokott helyem felé veszi az irányt. Alig helyezkedik el hátranéz. A székét igazgatja:

- Mi van, a csajt nézed? - kérdezi torokköszörülve. Lehet elkapta a futó pillantásomat?
- Mi? Dehogy! - fordulok a kávé felé.
- De, őt bámultad! - vigyorog rám Alex. - Mi van, bejön? - Alex a válla fölött folyton hátranéz a csajra. Éppen az üres csészéjét viszi vissza a pulthoz a nő.
- Ne fárassz, Alex! - kattogtatom a tollam.
- Állati dögös nagy feneke van - vigyorog rám az asztalra könyökölve Alex. - Lecsekkolom neked az infókat.
- Ne légy már hülye! - szólok rá, de Alex felemelkedik az asztaltól és a pulthoz lépve rendel. Feszengve állok fel, hogy kövessem és megakadályozzam a baromságait.
- Heló, egy erős fekete tea lesz - teszi a tenyerét a pultra nyugodtan Alex és lehalkítva a hangját közelebb hajol. - A csajszi, akinek az az iszonyat dögös kerek feneke van fekete passzos gatyában. A haveromnak nagyon bejön, szeretne összejönni vele, tudod a nevét? - kérdezi Alex. A pultos csak vigyorog. A pultnál újabb kávé rendelék. Szívárványszín körmök villannak a szemem sarkában.
- Az úrét én fizetem. Kiöntöttem a kávéját - élénkpink, sokszínű pöttyös pénztárcája van.
- Semmi szükség rá, már úgyis elhűlt! - fordulok felé. Az "iszonyat dögös fenék" tulajdonosa az.
- Kérem! Had kárpótoljam! - céltudatos nő. Olyan, aki tudja mit akar. Olyan, aki túl emanciált ahhoz, hogy hagyja, hogy egy férfi fizesse a vacsoráját. Olyan nő, aki inkább elrémiszt egy férfit.
- Dawn! - nyújtja felém a csupa szín ujjait. Minden körme más színre van festve és mégis baromira jól áll neki. A csaj kortalan. Fogalmam sincs hány éves lehet. De nem tini az biztos. Túl magabiztos és túl határozott hozzá. A csuklóján három karkötő is egymáshoz ütődve csilingel. Tele charmokkal, mindenféle mintákkal.
- Liam! Örültem... mármint nem annak, hogy kiöntötte a kávémat - mosolygok rá futólag. Élénk színű felsője van. Nem szép nő. Inkább érdekes arcú. Talán csak a feneke teszi érdekessé fogalmam sincs. Egyszerre gondolom azt, hogy ez a csupaszín nő, rajz tanár, aki színek és ecsetek között tölti a napjait, elevenen, élénk rúzzsal és örökös optimista lendülettel. S gondolom azt, hogy ennek a kávéháznak a tulajdonosa, annyira magabiztos.
- Bocsánat sietek vissza, csak el akartam kapni a rendelését - húzza el a kezét a kézfogásból és már vissza is illesztette azt a dögös hátsóját. Azt hiszem mind követjük a tekintetünkkel azt a feneket. Alex utánafordul az biztos. Úgy döntök az asztaluk felől közelítem meg a saját kis sarkomat a kávéházban.
- ...csak a legszükségesebb szerint, hogyan oldjátok meg a kávéfőzést?
- Két kávégépet rendeltünk - feleli az ügyfele.
- Rendben...

Az információ szerint mégiscsak lehet, hogy a nő kávéházában ülök. Érdekes. Alex csatlakozik hozzám és visszaülünk az asztalunkhoz. Visszafordulok a tervezőprogram felé. Megcsörren a telefonom az asztalon.

- Szia, nem rosszkor? - fátyolos mélybúgó hang.
- Ne-em... - felelem.
- Még mindig dolgozol?
- Mindjárt indulok haza.
- Hozhatnál egy négy személyes tálat valahonnan hazafelé.
- Ó, had találjam ki. Bármit is akartál, nem sikerült - dőlök hátra és kinézek az esőáztatta homlokzatokra.
- Igen. Honnan tudtad?
- Vanessa, túl jól ismerlek már - kattogtatom a tollam a jegyzetfüzetem felett.
- Bocsi.
- Semmi baj, akkor rendelj valamit, út közben felveszem.
- Szuper, kösz. Kim rendben beért?
- Úgy láttam Alex áthajtott néhány piros lámpán, de simán beértek. Csak tanuljanak is! - pislantok Alexre szemközt.
- Ügyes lány!
- Hümmm....
- Ne légy vele túl szigorú!
- Valakinek muszáj! - jegyzem meg feszülten.
- Jól van, siess haza! - Alex megemeli a szemöldökét és belekortyol a teájába.

Alex

Liam Mokkaljában utazunk vissza a fenyvesekbe. Én a jaguáromat a parkolóban hagytam. Alex hozza haza, Kimmel. Az anyósülésen ülve teljesen hátratulom az ülést és kényelmesen keresgélek a telefonomon.

- Mit találtál már megint? - néz le rám oldalt Liam, ahogy a telefont böngézem.
- Ja, bocs. Hangosan gondolkodtam?
- Amikor így hümmögsz már tudom találtál valamit.
- Aham, egy elég jó tervpályázatot írtak ki - mondom futólag, de kevésbé Liamre figyelek, mint inkább a felhívás szövegére.
- Alex sosem állsz le.
- Izgat. Ez tök jó téma. Építészhallgatóknak írták ki. Építs a fényre a tervpályázat címe! Imádom az ilyesmit! Ez én vagyok. Fény, közelebb a természet... Szerintem bedobom legközelebb a hallgatóság közé. Kíváncsi vagyok mit hoznak ki belőle, van is egy tervem...
- Ez a szemét Alex hang. Ne légy Pöcs!
- Nem vagyok pöcs!
- De Alex, tanárként folyton pöcs vagy!

- Nem tudok más stílust felvenni. A fiam is ezért utál. Tuti. Ősellenségek vagyunk ha tanár-diák felállásba kerülünk. Indulhatnak ők is. Kim és Alex.
- Kim? Egy építészhallgatóknak kiírt tervpályázaton? Ne röhögtesd!
- Jól rajzol nem? Kreatív nem?
- Ja, de ő kábé egyetlen témára tud ráugrani.
- És mi az?
- A fasz.
- Örülj, hogy Vani nem hallja ezt.
- Egy csomó mindennek örülök, hogy Vanessa nem hallja - állítgatja a levegőáramlást a Mokkaiban Liam.
- Tulajdonképpen mi bajod Kimmel?
- Nem tudom, zsigerileg irritál, minden amit tesz, vagy mond.
- Mond Liam miért van az, hogy amióta kezdenek felnőni, konkrétan ellentettjei lettünk a gyerekeinknek?
- Passz. Lehet a serdülés az oka, vagy nem tudom öregszünk. Szar a kapcsolatom vele is, az anyjával is. Nem tudom. Folyton ingerült vagyok. Kurva sok a melóm, nincs időm foglalkozni velük és kicseszettül utálom a nyavalygásaikat - Liam egyre jobban felpörög.
- Tiszta kajaszagú a kocs, a picsába is! Mintha ételfutár lennék! Mintha a hétköznapijaim 90 %-ban is nem menüt ennék valami étteremben. Tuti front van, az a bajom.
- Ja, na elolvasom a pályázati kiírást! - fordulok vissza a telefonom felé. Kár, hogy nincs nálam az egyetemi kis bőrkötéses noteszem, már írhatnám bele az ismertetőket. Átdobom a linket a céges mailre. Majd Liamnél kinyomtatom.

Liam leparkol a madártetőszerű kis beállójukba és az ételes szatyrokat kiemeli a csomagtartóból. A telefonom a zsebembe csúsztatom és benyitok. Az irodában a két nő a konyhában áll. Stefi vörösre lakkozott körmei a szőke haján élesen elütnek. Éppen hátrarendezte a haját.

- Jézusom mi van itt? Kémiai kísérletet végeztetek a kaján? - néz végig Liam a konyháján. Több felé liszt és paradicsomszósz pöttyök vannak. - Hogy néz ki a konyha baszd meg? És még csak nem is főztél semmit! - teszi a pultra a szatyrokat Liam. - Minek főzől! Úgyse tudsz! Tedd túl magad rajta! - csattan Vanessára.
- Bocs, azt hiszem nem jól állítottam be a hőfokot és mindenfelé köpködött és aztán elvesztettem az irányítást.
- Jézusom! - fogja a homlokát Liam.
- Nyugi, feleannyi se látszik belőle mint amennyi volt - tolja fel a szemüveget az orrán Stefi.
- Szia szívem! - futólag arcon csókolom. - Segítsek?
- Hagyd csak, néhány papírtörölő és megmentettük a helyzetet - legyint Stefi és nekiáll konyhaszekerénynek egy fertőtlenítő sprayvel. Az irodában a gépemhez lépek és az emailfiókot nyitom, hogy kinyomtassam a tervpályázati dokumentumokat. A hallgatóknak is átküldöm a hallgatói rendszeren. Miközben várom a papírokat pittyen az egyetemi rendszer.

“Kedves Alex Goodwin tanár úr,

A levelező tagozatos hallgatók is indulhatnak a tervpályázaton?

Üdvözléssel:
Charissa Dupin”

“Kedves Charissa,
Természetesen. Nincs kizáró ok. Ön építészhallgató.
Üdv, AG”

Mélyet sóhajtok. Csak nehogy megnyerje. Mert akkor őt is elvehetem feleségül.

- Mit röhögsz? - vakkant rám Liam.
- Ja, semmi. Magammal viccelek.
- Örülök, hogy ilyen jól elszórakoztatod magad - zökken a forgószékébe Liam és a lába alatti íróasztalszekrényhez hajol. Túl ismerős mozdulat tőle. Whiskyt tölt.
- Minden nap whiskyzel ha már nem vezetsz? - kérdezek rá a kinyomtatott lapokat összetűzve.
- Alkoholista vagyok? - kortyolgatja elgondolkodva Liam.
- Én nem mondtam ilyet - ütögetem a lapokat az asztallaphoz.
- Aha, akkor oké - bólogat Liam és lenyugodva nézi a fenyveseket a faltól falig üveglablak mögött.

Liam

A vérnyomásom az egekben. Lehet, hogy bizonyos mennyiségű alkohollal a véremben bírom már csak itthon? Normális ez? Kábé már emlékeim sincsenek arról, amikor egyedül éltem ebben a házban és tisztára zen volt minden. Itt semmi zen nincs. Két vöröshajú nő. Mindkettő az agyamra megy. Vagy így vagy úgy. Kim becsapja az ajtót. Suhogó-lobogó fahéjszín hajával végigvonul az előtéren, ring a csípője, szakadt a gatyája és festékes a tenyere éle. Ezzel folyton lebukik. Fest. Folyton. Fest. Folyékony vízfestékkel, akvarellel. Állandóan.

- Kim! A rajzaidat! - kiáltok utána, mielőtt felsuhan az emeletre.
- Szia Apuci! - mosolyog be rám. Félelmetes a mosolya. Hideg, gúnyos, és közben szürke a szeme. Keskeny, számító, hazug.
- A rajzok? - nézek rá komoran.
- Ó bocsi, bent hagytam a tartón. Bocs, az egyetemen maradt, pedig szuper jók lettek! - búgó és suhogó a hangja. Olyan mint egy folyékony karamell. Az anyja szépsége és az én okosságom. Milyen veszélyes páros.
- Hát persze, sejtettem - biccentek. - Gyere ide! - intem magamhoz. Kim a székem karfájára dől és átöleli a vállam hátulról. A fejemet ingatom. Hízeleg mint egy vörös macska. Megemelem a kezét. A kézfejére futólag csókot hintek. Finom luxusillata van. A testápolója és közben megfordítom a tenyerét és az ujjamat végighúzom a tenyere élén. Magenta szín. - Lebuksz csajsz! - mutatom fel az ujjamat, amit megfogott a magenta árnyalat.
- Upszi! - mosolyodik el pajkosan és kisuhan az irodából. Alex csendesen megáll az előtérben. Hangtalanul jár. Puha edzőcipőkben. Lágy a tekintete. Alex hívja be.
- Kim rajzolt? - kérdezek rá.

- Festői építészet - biccent Alex. - Egy normál ember erre nem képes, csak egy építész - feleli. Összenézek az apjával. Csupa költemény a srác. Az egyetlen, aki talán érti is Kimet. Alex széthajtja a mappáját és belenéz a rajzokba. Alex lágy vonalakkal rajzol, olyan puhán érinti a papírt, mintha félne nyomot hagyni rajta. Kim harsány, tudatos, ösztönös. Alex tapogatózó és lágy.
- Nem rosszak - foglalja össze tömören Alex. - Találtam egy tervpályázatot. Megcsinálhatnád te is a terveket rá. Majd beszélünk róla.
- Rendben - feleli a nyakát dörzsölve a fia. - Mehetek?
- Menjél - legyint Alex, de a rajzokkal az asztalhoz ül. Ráncolja a homlokát.
- Na, kérsz whiskyt a teádba? - emelem meg a whiskysüvegemet Alexre vigyorogva.
- Én még vezetek - feleli Alex.
- Mi az értékítélet? - kérdezem a whiskymet iszogatva.
- Erősen konstruktivista jegyek.
- Zavar?
- Túl ipari, túl modern, túl hideg. Élek, függőlegesek, vízszintesek, téglalapok mindenütt. Tömb és tömeg. Monumentális, de unalmas. Olyan mint Alex maga.
- Mi bajod a munkáival?
- Az hogy ez nem névjegy. Ez száraz, funkcionális. Nem ilyen kell.
- Mit akarsz? Hogy jobb legyen nálad?
- Persze hogy azt. Nőjön túl rajtam.
- Mi van, ha ő nem akar? Mi van, ha ő szereti a funkcionális épületeket? Én is építettem már több üzemet is. Totálisan funkcionális.
- Igen de egy gyárépületet senki nem fog megcsodálni. Senkit nem érdekel, hogy ki húzott fel egy üzemet. Nem lesz rajta a névjegye. Hogy ez ő!
- Mint a te kilátódon. Igaz?
- Pontosan. Én azt akarom, hogy építész legyen. Hogy a nevéről egy egész stílus jusson eszébe bárkinek az építész szakmában. Ezekkel a tervekkel nem lesz ott.
- A divát változik, a stílus örök. Neked van stílusod Alex. De ő nem te vagy. Többféle építész van Alex.
- Jó de én nem de Noir vagyok. Hogy jó pénzért bármit megcsinálok. Én Goodwin vagyok, és ő is az. Olyat akarok, ami tökéletes. Egyedi. Nincs még egy.
- Alex ezért vagyunk egy cég.
- Ja, de ha én nem vagyok akkor csak funkcionális szarokat csináltok.
- Az irodaépület nem volt gáz.
- S ki mondta neked, hogy osztott üvegfelületek legyenek benne? - kérdez rá Alex.
- Jó feladom. Te vagy az ász, oké? Nívódíjas építészmérnök! Akarsz még valamit?
- Nem. Együnk. Aztán indulunk - Alex a bézs színű nadrágja zsebébe csúsztatja a kezét. - Stefil! Szólj a srácoknak, hogy egyenek, aztán megyünk - áll fel és magamra hagy. Szinte rámszakad a fáradtság. A kialvatlanság szerintem éveket öregít rajtam.
- Kop-kop, nem zavarok? - vörös hullámos fürtök.
- Gyere - intem be. - Elmentek. Észre sem vettem - nézek ki az ablakon. Vanessa leül velem szemközt a bőrbevonatos fekete székre. - Máshol vagyok, bocs.
- Liam, este hat után már mindig így nézel ki. Nem lehet veled beszélni. Mi van?
- Nem tudom. Túl sok minden van.

- Talán felvehetnétek külsősöket. Stefi mellé. Akik megrajzolják a dolgokat. Régen volt két bedolgozó srác.
- Igen, csak folyton javítani kellett őket, nem akarom ezt.
- Liam túl nagy lett a cég túl sok a munka. Akkor hagyd a vállalatot legalább.
- Azt nem lehet, a faiparba muszáj benne lennem. Nagyon rendezetlen. Talán ha realizálódnak a dolgok, majd akkor most nem. Nem tudom mennyi idő, talán egy-két év.
- Mi lesz akkor?
- Várom, hogy Wave átvegye a vállalatot.
- Gondolod?
- Igen, akkor kilépek a vállalatból. De miatta tartanom kell a pozíciómat még.
- Mit látsz benne?
- Most kábé már a megmentőt. Maradt még abból az ebédből? - kérdezem fáradt mosollyal.
- Persze, félretettem neked - int Vanessa és követem a konyhánkba.

Alex

Szombat délelőtt az egyetemen. Emlékszem mindig arra panaszkodtam, hogy a szeminárium és előadás összekapcsolása mennyivel jobb lenne, mert akkor egységes lenne a felkészítés és a követelményrendszer. Most itt a levelezősöknél végülis pont az én felvetésemet erősítették meg. Épületszerkezettanból a szemináriumot és az előadást is én tanítom a levelezős hallgatóknak. Tehát merően gyakorlatias feladatot hoztam.

- Építs a fényre! Mit tesz az építész? Újrateremti az ismert stílusokat? Mint a gótikát a neogótika? Rekonstruálja a múltat? Nem. A neolitikum embere kreatív fantáziával felépítette Babilon tornyát. Erre nem képes mindenki. Erre az építész képes! Kreatív fantáziával! Kreativitás! Elengedhetetlen egy építésznél. Alapeszköz, mint a ceruza. Vagy a tervezőprogram. Kérdelem én, képes lenne-e az itt ülők közt egyetlen ember is újra felépíteni egy babiloni tornyot. Építészeti csodák. Gondoljanak bele, nem funkció, hanem kreatív ötlet. A történelemben azok az épületek maradnak fenn az utókor számára. Nem a vályogviskók, a favázás vidéki építészet. Hanem a kolosszális kreatív ötletek. Így kell gondolkodniuk. Ha igazán építészek akarnak lenni. Ha igazán nagy építészek akarnak lenni. Akiknek a neve ott lesz a terveken. - Kivetítem a fiam tömb tervét. A csupa konstruktív, és funkcionális zárt pub tervét. - A fiam tervrajza. Egy modern épülettömb. Az lesz a feladatuk a mai szemináriumi órán, hogy ezt a tömböt átértelmezik és újragondolják. Stílus? Rekonstrukció? Nem! Kreativitás! Várom önöktől a kreatív ötleteket. Jó munkát! Visszajövök, mondjuk 60 perc elég lesz? Remélem igen - a hét kis levelezős hallgatóm. A kivetítőn fent marad Alex tervrajza. Döbbsen maradnak a teremben. Egy óra alatt kényelmesen megiszom a teámat.

A folyosó másik végén a fiamnak van az előkészítő órája Seannel. Sean már megint baromságokat nézeget a gépén, amíg várja, hogy lerajzolják a srácok a kockákat.

- Mit nézel te?
- Ázsiai csajokat, ahogy zenére rázzák magukat, mint az anime figurák.
- Fuh... - áztatgatom a filtert a csészémbe.

- Jó seggük van, ne viccelj már - Sean egy ideig mutogatja a videókat. Lassan felhörpintem a témat. Nézem a telefonomon az órakijelzőt.
- Mikor mégy vissza?
- Öt perc.
- Aham, én is - Sean még mutat néhány videót. Elfogyott a téma. Visszasétálok a levelezőskökhöz a terembe. Körben haladok a rajzokat figyelve. Nagyon sokan ablakokat helyeztek el a falak mentén. Sablon és sablon. Unalmasak.

Kikerülöm a bakot és Charissa Dupin rajztáblájához lépek. Enyhén rásüt az ablakon beáramló fény. Sokáig figyelem a szerkezetrajzot. Érdekes. Mert. Meghagyta Alex tervét. Nem nyúlt hozzá. Első ránézésre. Ezért is jöttem közelebb. Nincsenek ablakok. Először esküszöm azt hiszem, hogy teljesen lemásolta Alex tervrajzát változtatások nélkül. Elcsúsztatom a lapokat, amikre felskiccelte a terveket. S egyszerre összeáll a kép. Úristen!

A homlokomra simítom a tenyeremet és beletúrok a hajamba.

- Elkérhetem egy kicsit a ceruzáját? - kérdezem. Összeérnek az ujjaink ahogy átveszem a ceruzát. A nő megrezzen. Én nem az érintéstől remegtem meg. Érzem, ahogy visszatartja a lélegzetét és próbál összehúzódní a bakon. A combjait még jobban egymáshoz préseli. S elkezdem halványan megigazgatni a felfelé vezető lépcsősort. Szinte látom az egészet magam előtt. A külső homlokzat mentén haladó lépcsők. Az ujjaimmal megérinthetem a homlokzat érdes felületét. A lépcső másik oldalán a függőleges vaselemeket befutja a borostyán. S belül. Mélyet lélegzek.
- Nem tetszik igaz? Bocsánat, tiszteletlenség volt a fiával szemben. Biztos tökéletes a rajza.
- Maga folyton bocsánatot kér? - szűröm a fogaim közt, ahogy igazgatom a perspektívához a vonalakat.
- Bocsánat, tessék? Mármint nem, illetve, de igen, úgy látszik mégis. Elnézést - hebegi. - Nagyon rossz lett? - igen senki rajzát nem igazgattam, mert unalmas és sablonos rajzok. De ez itt...
- Nem. Egyáltalán nem lett rossz. Én is így értelmezném újra - morgom, miközben a rajzot nézem.
- Komolyan? - elhűlve nézi a kezemet, ahogy a rajzai felett suhan a kezemben a ceruza. Még nekem is megakad a karikagyűrűmön a szemem.
- Látom megnyitotta a tetőt és igen... - elkészítette a belső rajzokat is. Pontosan így. Tér a térben. Üvagablakok végig a belső kör körül. - S a korlátokon át a belső növényvilágra látni. Közelebb a természethez.
- Mint Odüsszeusz hitvesi ágya - mosolyog Charissa. - Nem lehet elmozdítani, szerves része az épületnek. A belső építészet. Stílus, rekonstrukció?
- Vagy a babiloni függőkertek hangulata - Charissa elérte azt, amire a fiam képtelen volt. Pontosan úgy gondolkodik mint én. Megnyitotta a teret, egy tömbön belül, képes volt kinyitni a teret egy zárt tömbön belül. Ilyen az, amikor a fény belülről árad. Charissa felnéz rám és másodpercekig csak nézzük egymást. Esküszöm közöttünk árad az a fény.

- Pontosan - súgja. Összekapcsolódás. Ugyanazt gondolja, ugyanazt látja. Amit én. Önazonosság. Több mint húsz éve tanítok. De még soha, senki nem gondolkodott úgy, mint én. Nem tudom értelmezni a helyzetet. Ez a nő itt előttem ugyanazt látta meg a tervrajzban, amit én. Ilyet még nem tapasztaltam.
- Csak így tovább Vanessa! - bólogatok teljesen megigézve.
- A nevem Charissa - néz el riadtan.
- Igen, persze... Charissa - bólogatok és visszaadom a ceruzáját. Összezavarodtam. Hamarabb befejezem az órát, mert képtelen vagyok koncentrálni. Csúszkálnak előttem az idősíkok. A tanári szobánkban még csak én vagyok. Ezer éve nem csináltam ilyet. Csak magáncélból. De Vanessát tárcsázom.
- Alex!? Szia, baj van?
- Szia Vani, nem dehogy - a tanári ablakába állok. Látom, ahogy Charissa kopogó cipővel sietve vág át az egyetem előtt. Csinos, elegáns. Nem annyira fiatal már. Idősebb, mint a feleségem. Persze én a tanítványomat vettem el.
- Miért hívsz?
- Én... nem is tudom. Soha nem beszélünk négyszemközt. Folyton van valaki a közelben. Régen annyit beszéltünk négyszemközt.
- Amikor rá akartál beszélni, hogy menjek hozzá Liamhez? Igen, tényleg sokat beszéltünk akkoriban.
- És milyen remek rábeszélő képességem volt már akkoriban is - nevetek fel fáradtan. Elfordulok az ablaktól. Jó érzés Vanessa bűgő hangját hallani. Megnyugtat. Mindig is ezt tette velem. Elfogadtam neki, mindent. Mindent.
- Mi a baj Alex? - Vanessa, érzékeny nő. Mindig is megérezte ezeket a rezdüléseket. Rám van hangolódva. Ahogy hirtelen azt éreztem, hogy Charissa Dupin is rám hangolódott. Amit nem éreztem Vanessa óta. Ezért kevertem össze őket. Ezért éreztem azt, amire talán mindig is vágytam. Egy korombeli nő, akivel együtt lehet gondolkodni, érezni, egy társ. Milyen furcsa is ez? Ezért volt annyira frissítő Stefi. Mert nem Vanessát kerestem. Nem azt a kötődést, kapcsolatot. Azt az érzékenységet, azt, hogy Vanessa társ tud lenni. Érzelmileg. Stefivel annyi minden más vezetett ehhez a házassághoz. Annyira más. - Alex? Mi a baj? - kérdez rá egészen gyengéden Vanessa.
- Én... nem tudom. Kicsit szétcsúszott minden a fejemben - rogyok le a teázóasztalhoz a kényelmesen kiült fotelbe.
- Alex, a legszuperebb építész vagy akit csak ismerek. Felépítetted magad. Olyan tökéletesre, ahogy csak te tudsz tervezni.
- Kösz Vani - zavartan pöckölöm a kockacukor tartót az asztalon.
- De?
- De... ez valami olyan dolog... amit nem lehet építeni. Amit nem lehet fejben eltervezni. Amire egy építésznek nincs befolyása.
- Te az olyan dolgokkal sosem foglalkoztál Alex.
- Igen, mert rájöttem, hogy nekem nem megy. Én csak tervezve tudok csinálni dolgokat. Ésszerű lépésként tudok... érezni, szeretni, házasodni.
- Mi történt Alex?
- Annyira szerettelek Vani, Annyira szerettelek. Csak olyan hülyén álltam hozzá, annyira elcsesztem.

- Nem cseszted el Alex. Van egy vonzó fiatal feleséged, aki a tanítványod volt! Fiatal és szép és van egy klassz srácotok!
- Kettőnket csesztem el.
- Soha nem volt olyan, hogy kettőnk Alex.
- Lehetett volna, ha jobban rád hangolódok.
- Alex, ezen lépj túl!
- Nem megy. Találkoztam valakivel... aki... olyan mint te.
- Alex!
- Nem viccelek. Összekevertelek vele, le-Vanessáztam! Egyszerre úgy éreztem te vagy az, az, akire mindig is...vágytam.
- Nagy a feneke?
- Nem - nevetek fel.
- Nem tud főzni - foglalja össze.
- Nem - nevetek jobban. - Illetve nem tudom.
- Nálam tuti jobban főz. Ki az? A tanítványod?
- Bingó!
- Oké, figyelj összeraktam. Találkoztál egy lánnyal, - *Egy asszonnyal.* - aki fiatal, - *Nem fiatal már, korombeli,* - különleges, vörös dauerolt hajú, - *nem vörös, lehet nem is különleges, csak nekem.* - Vanessának hívod és a tanítványod? Ettől eszedbe jutottam én és Stefi. Szerintem holnapra túl lesz rajta. Várható volt, hogy akadnak lányok akik csábítóak. És tetszenek majd neked. Mákod, hogy olyan feleséged van, aki sosem féltékeny. Én kikaparnám a szemüket. Ha csak a férjemre mernének nézni.
- Kösz Vani, veled mindig jó dumálni.
- Tudom, ezért lettem én a titkárnőtök - feleli Vanessa. - Meg hogy vizet forraljak a teádhoz.
- Marcangoló öngúny? Hogy áll a vércukorszinted Vani?
- Még nem elég magasan - nevet fel Vanessa. Édes karamell a nevetése, bársonyos. Megnyugtatja a lelkemet. Örültem tud hiányozni. Ez a Vanessa! Ezért nem hagytam őket ott soha. Soha.
- Segítsek rajta?
- Kérlek!
- Rendben. És Vani, kösz, tényleg.
- Igazán nincs mit Alex!

Liam

Ebben a kávéházban koffeintúladagolásban szenvedek. Mire ideér Alex tuti. Az egekben az adrenalinszintem. Ez a csajszi tényleg folyton itt van a kávéházban. Ő a tulaj? Ma ismerősként köszöntünk is egymásnak. Jön-megy és kétszer kiszolgált két pasast. Sürgött-forgott azzal az állati jó seggével. Igen, Vanessában is ez fogott meg. Annyira fáradt vagyok, hogy literszámra önteném magamba a kávé. Nem is csészével, kanccsóval kellene rendelnem. Végre megérkezik Alex. Szerintem fél órával hamarabb jött. És egy elég drága bonbonos doboz van a kezében.

- Hát te? - kérdezem, ahogy leteszi az asztalra a dobozt. - Udvarolsz vagy mimár?
- Miért? Nem vehetek bonbont?
- De vehetsz. Csak ha bonbont veszel folyton ingerem támad rá, hogy pofán vágjalak.
- Miért?
- Mert mindig Vanessának veszel bonbont.
- Mert szereti a bonbonokat. Ennyit igazán tudhatnál már róla ennyi év házasság után.
- Szóval megint neki vettél bonbont?
- Igen.
- Mi a fasznak veszel te az én feleségemnek bonbont? Kurvára idegelsz vele!
- Jó bocs, akkor add neki oda te! - tolja felém a bonbont.
- Nem akarom neki adni a te bonbonodat - tolom vissza.
- Komolyan egy bonbonon vitázunk?
- Egy egész doboz bonbonon vitázunk! Amit te az én feleségemnek vettél! Tudod mire gondolok ebből? Hogy vagy megbasztad, vagy meg akarod baszni! Kurvára felhúzol vele basszus!
- Bocs.
- Mióta kérsz te folyton bocsánatot?
- Amióta rákaptam. Az egyik tanítványom csinálja ezt folyton.
- Akkor adjál neki bonbont, hogy befogja.
- Liam!
- Alex!
- Kezdd te!
- Nem, nem mond csak te!
- Akkor ki?
- Mindegy, olyan zavaros egy napom van ma.
- Nekem is - fújtok. Tényleg lüktet a halántékom. A tarkóm is. Feszülten gombolom ki az ingem felső gombját. Melegem lett. Hirtelen.
- Liam, valami olyan történt ma velem, amit kábé közel húsz éve nem éreztem.
- Elfelejtettél regisztrálni egy tervpályázati versenyre?
- Olyan soha nem fordult még elő velem - néz rám felháborodottan Alex.
- Mindjárt gondoltam - szúrom közbe gúnyosan. - Akkor mi?
- Találkoztam... egy nővel. Akit... nem tudok hova rakni... nem tudom értelmezni... az életemben.
- Alex, egy nő?
- Ja, egy nő.
- A bocsánatkérős csaj.
- Igen.
- Mit akarsz vele?
- Én?... Semmit.
- Akkor mi a fasznak beszélünk róla? - förmedek rá.
- Nem tudom. Adj tanácsot!
- Egy nőhöz, akivel nem akarsz semmit csinálni? - komolyan kezdi azt csinálni, mint otthon a vörösek. Az irodámban mindenki megzakkant?
- Nem érted.

- Nem értem, mert össze-vissza beszélsz! Szedd már össze magad!
- Ez a nő... megérintett.
- Lefeküdtetek?
- Liam kérlek! - szól rám Alex.
- Jó, hallgatlak - dőlök hátra megadóan.
- Mintha megszűnt volt a tér-idő kontinuitás. Pause. Érted? Volt egy pillanat, amikor...megállt az idő. Nem tudtam hol vagyok, ki vagyok, kivel vagyok, csak az a döbbenet pillanat volt, mintha az idő szava lenne. Én vagyok nőként? Mi ez a lelki társam? Valami ezotéria? Egyszerre azt éreztem, hogy ez a nő Vanessa. De nem a te Vanessád, hanem... az enyém.
- Figyelj Alex, nagyon nem tudom most felvenni veled a lépést, vagy csak követni és értelmezni az agyament dolgaidat. Alapvetően csak a tervrajzok felett tudunk egy hullámhosszon lenni, szóval tudnál kicsit racionálisabban beszélni?
- Mármint?
- Nem tudom, kezdjük ott mint a legutolsó agymenésednél. Stefinél.
- Stefinél?
- Ja, monddad a nevét - emelem fel a telefonom.
- Charissa Dupin. - beírom a nő nevét a keresőbe.
- Mrs ?
- Ja igen, persze - feleli Alex.
- Szóval házass.
- Igen.
- Jól van, mindketten házassok vagytok.
- Ja.
- Akkor mit is akarsz pontosan?
- Nem tudom.
- Le akarsz vele feküdni?
- Nem.
- Szerelmes lettél bele?
- Nem! - háborodik fel Alex.
- Akkor mit akarsz? Látom igazgató-helyettes. És ikerlányai vannak - Alex felé fordítom a telefonom kijelzőjét. - Rádneyomult?
- Dehogyl!
- Akkor meg?
- Úgy gondolkodik mint én. Ugyanazt gondolta egy tervrajzba mint én! Liam veled dolgozok építészként a kezdetek óta, de még mi sem gondolkodtunk soha egy tervrajzról ugyanúgy! Döbbenetes volt! Mintha én lettem volna. Csak nőben.
- Véletlen egybeesés.
- Nyilván. De... Vanessára emlékeztet.
- S ettől megijedtél.
- Látom most már érted.
- Szerintem sem a szíved sem a házasságod nincs veszélyben. A képed annál inkább. Mert most már értem miért vettél bonbont.
- Azt mondod?

- Azt. És most menjünk, mert kilyukad a gyomrom az éhségtől.
- Liam! - állít meg Alex. - Kösz és bocs.
- Nem gond, együtt élek ezzel a betegséggel, hogy a feleségemre hajtasz, folyton - vigyorgok Alexre és ő visszamosolyog.

Alex

Az irodában Vanessa megkapta tőlem a bonbont. Vanessa lehet túlságosan is megörült neki. Ettől valóban úgy éreztem magam, mint még a házasságom előtt. Kis meglepetések Vanessának, aminek ő nagyon örül, Liam meg nagyon nem. Mikor eljöttünk még nem tüntette el az összes bonbont, bár nagyon jó irányban haladt vele. Napok óta halasztottuk ezt a vásárlást Stefivel. Folyton időpontot egyeztetve. Néha olyan, mintha Stefi is a titkárnőm lenne komolyan. Időpontot kell egyeztetnünk egy szimpla bevásárláshoz. Főleg azért, mert annyira le vagyok kötve. Betáblázva. Nem nagyon vannak lyukas óráim vagy szabadidőm. Ha nem az egyetemen vagyok, akkor az irodában. Vagy éppen tervezek. Vagy éppen Alex fejét tágítom. Stefi féloldalra fonta a haját, de olyan mintha csak be lenne fésülve hullámosan. Nagyon szép. Nem azért, mert az én feleségem, de komolyan, jobban néz ki a harmincas évei végén, mint huszonévesen. Az index halk kattogását hallgatjuk mindketten a gondolatainkba mélyedve.

- Mire gondolsz? - kérdezi Stefi.
- Hogy mit is beszéltünk meg mit kap Alex? - ráncolom a homlokom.
- Az új SUP-deszkán kívül?
- Igen. Le kellene cserélni a gépét, hogy jobban bírja a tervezőprogramot - kanyarodok be, mikor végre zöldre vált a lámpa Manchesterben.
- Nem tudom. Szerintem ebben a szekálást érezné. Ne rontsuk el a születésnapját! - simogatja a szőke tincseit Stefi.
- Akkor nem tudom, fizessek neki valami tanfolyamot?
- Alex, ne terheld jó? - néz rám Stefi.
- Nőt fizessek neki? - kérdezek rá keményen.
- Most ezt miért mondod? - ráncolja a homlokát Stefi.
- Nem tudom. Fura a srác. Soha nincs csajokkal. Mindig csak az a Reeve vagy ki! Ugye nem meleg? Totál langyinak érzem néha!
- Szerintem semmi baj nincs Alex nemi identitásával - háborodik fel Stefi.
- Jó, de nem normális, hogy nem csajozik.
- Te sem voltál valami nagy szívtipró! - jegyzi meg nevetve Stefi.
- Én? A szexi mészáros? Szerinted?
- Sosem voltál tudatában, hogy kábé bárkit megkaphattál volna - nevet Stefi.
- Mert csak téged akartalak - nyomok csókot a vörös ajkaira.
- Én nem pont így emlékszem a részletekre - tolja feljebb a szemüvegét Stefi.
- Oké, kiállhatatlan volt a természetem.
- Plusz odáig voltál Vanessa fenekéért. Ne mond, hogy nem így van! Tudom, vettél neki bonbont! Nekem nem vettél, de neki igen!
- Vanessának rendkívül édes popója van. De Liammal ellentétben sosem csak a feneké miatt érdekelt. Én egy nőben sem tudok pusztán jó segget látni. Nem így működök.

- Te csak azt nézed kit hogy tudsz megszivatni. Engem egészen jól sikerült. Igen, ismerlek - nevet Stefi ahogy kiszállunk a kocsiból. Csippan a pezsgőszín jaguár, ahogy magára hagyjuk.
- Hol kezdjük, hanyadik emeleten? - lépek a parkolósint liftjébe.
- Kezdjük az utcaszinten - követ Stefi és megnyomja a nulladikat. A liftben ahogy felnézek már áll egy nő. Sötétkék bőrcipő és tweed szoknya. Találkozik a tekintetünk. Tigrisszemek. Zavart leszek. De csak belülről. Stefi rákulcsolja az ujjait az ujjaimra.
- Jó napot! - mind köszönünk a liftben.
- Nahát, milyen kicsi ez a Manchester - mosolyog Charissa zavartan. - Jó napot tanár úr!
- Egy nap, amikor nem vagyok az egyetemen. Ki kell használni - mosolygok rá. - Jó napot Charissa!
- Az Arndale-ben folyton ismerősökbe botlunk - mosolyog a nőre Stefi.
- Igaz, tényleg mindig találkozni ismerősökkel - mosolyog rá Charissa is. Finom, udvarias, kedves.
- Nagybevásárlás? - kérdezi Stefi.
- Ó nem. Csak a lányaimnak veszek folyékony vízfestéket. De ugyanolyan színűt! Különben háború tör ki - nevet Charissa.
- Ikrek? - csillan fel Stefi szeme.
- Igen. Abból a fajtából, akik mindig ugyanolyan akarnak mindenből - rázza a fejét Charissa. - Egy ilyen nagy városban egy dologból két egyformát nem is mindig egyszerű találni. Túl hamar felvásárolják a dolgokat. Különösen ha az reklámújságban szerepel. Én itt kiszállok! Minden jót!
- Viszlát! - köszön el Stefi.
- Visszontlátásra Charissa! - biccentek. Ketten maradunk a liftben.
- Kedves nő - néz rám Stefi.
- Igen, finom típus. Igazgatónő.
- Kiket nem tanítasz te! - nevet rám Stefi.
- A levelező tagozat - csenget a lift ahogy megérkezünk az utcaszintre. Stefi előre indul. - Ikrei vannak! Milyen jó neki!
- Szerintem biztos nem így éli meg! Na nézzünk valamit Alexnek! - kulcsoljuk össze az ujjainkat és nekiindulunk a bevásárlóközpont lázas tömegének.

Liam

Alig eszmélek. Mintha rámkattintották volna a reflektort. Ideges kiabálás. Alig tudom kiszűrni a hangokat. A fejem mintha ezer medve dübörögne végig. Alig fogom fel, hogy a mosdó járólapján a fejem. Enyhén vér ízét érzem a számban. De közben fáradt vagyok és alig érzékelek bármit is.

- Úristen Liam! Liam! - végre kiveszem, hogy Vanessa sikongat és fogja a fejét. A háttérből egy másik hang is eljut hozzám.
- Anya, nyugodj már le! Ne sikongass! Azt hiszem... hívom a mentőket - Kim az. Nyugodt a hangja. Tárcsáz. Nyugodtan beszél a telefonba. - Anya nézd már meg, hogy eszméleténél van-e - szól Kim. Vanessa körbejár. Óvatos. Bizonytalan. Kim csatlakozik

hozzá. - Igen úgy látom. Nem tudom mennyi idő lehetett néhány másodperc. Igen. Jó. rendben. Köszönöm.

Nagyon sokáig zavart előttem minden. Próbálom rekonstruálni az időt. A napot. Az évet. Bármit. Próbálom felfogni, hogy hol vagyok, ki vagyok és mi történt velem. Nem sok időm marad, mert elhányom magam. Még szerencse, hogy a mosdóban vagyok. Fáj a fejem. S csak ülök a mosdó kövén.

- Apa? - Kim hideg vizes törölközőt tart nekem. - Mindjárt itt vannak a mentők.

Ezen az éjszakán nem sokat alszok. Csupa zavarodottság minden. Fejfájás. Éjszakára bent tartanak megfigyelésre. Vanessa velem marad. Kim otthon.

Lassan jut el a tudatomig, hogy enyhe agyrázkódásom volt. Az eséstől. Este a wc-n ültem, amikor összeestem. Mi történik velem? Vanessa intézi a papírjaimat. Alex jön értünk a jaguárjával. A kórház előtt vár ránk.

- Minden oké? - nyitja ki nekünk az ajtókat Alex.
- Szerinted? - nézek rá ahogy a jaguárjába ülök.
- Csak, hogy jól értelmezzem a szitot: kimentél szarni és összeestél a klotyón. Figyelj Liam, ennyire nem kellett volna erőlködnöd - röhög Alex.
- Igazi köcsög vagy - nevetek rá fáradtan. Alex eléri mint mindig, hogy oldja a feszültséget.
- Az eszméletvesztéstől lehet hogy úgyis becsináltál volna - vihogja Alex.
- Jól szórakozol?
- Hát nem tudom. Igazándiból nem.
- De Kim bámulatos volt - sóhajt Vanessa. - Micsoda lélekjelenlét! Én csak álltam ott és sikítóztam! Ő hívta a mentőket! Nekem kábé semmi sem jutott eszembe. Teljesen sokkot kaptam a rémülettől - Vanessa minden izgalmát kibeszéli most magából. Be sem áll a szája.
- És mi ez? Magas vérnyomás? Szívinfarktus? Agyvérzés? Vagy mi? - kérdezi Alex.
- Kóros kimerültség - felelem sötéten. - El vagyok tiltva a teljes munkaidőtől.
- Ez mit jelent? - néz rám futólag Alex.
- Hogy csak délelőtt dolgozhatok. Délután tilos - nézek ki az utcákra a szélvédőn keresztül.
- Vagyis mindent csinálhatok én! Marha jó! - Alex is idegesebb lesz. Én is. Túl sok a munkánk. Megszakadunk. Én már kidőltem. Csoda, hogy Alex még talpon van. Ő versenyben van. Mindig. De meddig lehet bírni a versenyt? Persze ő teázik. Hamarabb érzi, ha fárad. Én a kávé miatt jól bírtam. Egy darabig.

Alex leparkol előttünk. Az irodában csak Stefi van. Ő intézett mindent egész délelőtt. Vanessa elpakol, a konyhába siet.

- Forralok vizet, és főzök le kávé - mondja és már teszi is a dolgát.
- Oké, Alex, megbeszélés - intek neki és bezárom az ajtót.
- Szóval? - néz rám Alex.

- Vanessa már korábban is mondta. Fel kellene vennünk valakit. Nem bírjuk. Adjuk ki a részrajzokat. Kellene két srác az egyetemről, akiket jónak tartasz.
- Egyetlen személy van, akit jónak tartok, olyannak, akiről tudom, hogy talán úgy gondolkodna mint mi. De neki már van munkája. Charissa Dupin.
- Nem támogatom az ötletet - tiltakozom.
- Miért nem?
- Mert nő. Mert tudom, hogy nem vagy közömbös iránta. Nem futok ebbe bele többször Alex. Emlékezz vissza jó? Nicole, Jenny, Vanessa... Stefi. Aki kapcsolatban volt a céggel azt meg akartad dugni. Szóval nem.
- Akkor pályáztasd meg a pozíciót! Mert én az egyetemről mást nem fogok ajánlani.
- Ne röhögtesd, a környék összes építészt ismered, hiszen tanítottad őket.
- Sajnálom Liam. De így gondolom.
- Én meg tudod mit gondolok? Hogy elfogódott vagy! Kurvára bejön neked az a csaj! És most bármit megtennél azért, hogy megfektesd. Szerintem fele annyira sem jó, mint ahogy mondod. Egy tervrajz felett éppen megegyezett a véleményetek? Ki nem szarja le? Ne légy szentimentális! Soha nem így gondolkodtunk! Se te, se én. Éppen hogy betetette egy hónapja a lábát az egyetemre és te isteníted! Mit tud az a nő baszd meg?! Ébredj már fel cseszd meg! Kurvára belezúgtál! Ennyi és nem több! Teljesen elvesztetted a józan ítélőképességed Alex! Totálisan nem reális amit mondasz! Nem veszed észre? Egy első éves egyetemistáról beszélsz! Aki még a programokat se ismeri! Nekünk meg kurvára olyan kell ide, aki már mondjuk tíz éve a szakmában van. De legalább két éve tudja, hogy mi az a CAD program baszd meg! Mi bajod van neked? Stefinél nem csináltad ezt! Fogd fel! Belezúgtál! Ennyi! Majd elmúlik! Házások vagytok. Majd túl lépsz rajta! Nekem mondj két nevet, akik dolgozni is tudnak itt! Cseszd meg!

Alex

Liam kifakadása teljesen mellbe vág. Csak állok és nem tudok visszavágni. Nem tudok visszavágni, mert tudom, hogy igaza van. Tudom, hogy Liam az őszinte, kendőzetlen valóságot vágja az arcomba. Ezért voltunk mi ketten jók, mi ketten ég és föld. Liam két lábbal áll a földön. Ebből pénz van, megcsináljuk. Ő kéznél van, megfektetem. Liam végletekig egyszerű és józan. Sosem kergetett álmokat. Mint én. Aki nívódíjas épületekig álmodtam magam az építészetben. Aki reménytelen szerelmes voltam folyton. Ha nőkről van szó, tényleg nem tudok normálisan gondolkodni. Igaza van Liamnek. És ezzel leültet.

Padlót fogtam.

Lezökkenek az íróasztalom mellé. Mert most már biztos vagyok benne, hogy igen, baj van. Még nem tudom felmérni, hogy mekkora. Vagy milyen jelentősége van. Bármire. Az életemre. A házasságomra. Bármire. De az, hogy ennyire ködben voltam, jelzi, hogy nagyon komoly baj van. Még önmagam előtt se láttam tisztán, hogy teljesen elvesztettem a racionalitást. Ez rám nem jellemző. Ezt nem tudom értelmezni. Ez valóban a Vanessás időkre emlékeztet.

Az első perctől tudhattam volna. Amikor megláttam azt a tweed gyapjú ceruzaszoknyát. Ahogy araszolgat a fiam felé. Ahogy először a tigrisszemekbe néztem. Én... nem vagyok normális.

Tetszik nekem. S valaki másé. Tipikusan a Vanessa-Liam felállás. Tipikusan az, amit szeretek, ismerek, rutinom van benne. Gondterhelten dörzsölgetem a homlokom. Mi ez? Mi lesz? Mi legyen?

Kopogtatnak az ajtón. Vanessa hozza be a forralt vizet és a kávé. Liam sötéten néz rám. Elfordulok. Vanessa leteszi elém a tálcát és kimegy. Csendben dobom bele a filtert a vízbe. Liam a kávéját kavargatja. Lehunyom a szemem. Nyugalom és élvezd a teádat. Tudjuk a problémát. Amit ismerünk az lehet orvosolni. Igen.

- Most besértődtél - jegyzi meg.
- Nem. Jogos. Ez kellett. Múló szeszély. Elmúlik - mondom nyugodtan. Nézem, ahogy a teafilter megfesti a vizet. Mint Charissa lányainak a folyékony vízfestéke. Homokszín. - Most, hogy diagnosztizáltunk. Most már rendben lesz minden.
- Van rá gyógymód? - fintorog Liam.
- Így van.
- A szerelemre nincs recept Alex.
- Ugyan, ez... nem szerelem. Az én koromban?
- Számít?
- Nem tudom. Elmúlik. Vanessába is szerelmes voltam és nézd? Nem az én feleségem. Szóval nyugalom - a szemetesbe dobom a filteremet és gondolkodom. - Mondok neked két építészjelöltet - nézek fel Liamra.
- Igen?
- Alex Goodwin és Kim de Noir.
- Mi? - förmed rám Liam.
- Három év és itt lesznek velünk a cégben - felelem nyugodtan.
- Alex nekünk most kell két ember nem három év múlva - fújtat Liam. Rosszkedvűen nézi a gyógyszeres dobozait. - Gyógyszereket kell szednem és visszavonulnom. Nyugdíjasnak érzem magam tőle! Bakker! - Liam bosszankodva méregeti a whiskys üvegét. - Vajon ihatok alkoholt? - idegesen bontogatja a gyógyszeres dobozokat és a receptleírásokat nézi.
- Azt mondtuk nem veszünk fel idegeneket a céghez. Terheljem le Stefit?
- Dehogy! Kell az a két külsős.
- Jó, adj egy kis időt - sóhajtok és belekortyolok a teámba. - Szeretnék egy kicsit lenyugodni. Tisztán látni. Lehet megnézem ki hogy szerepel most az Építs a fényre tervpályázaton.
- Ez már egy jó irány Alex, támogatom.
- Vanessa maradt még abból a bonbonból? - kiáltom ki. Vanessa léptei hallatszanak az előtérben és benyit.
- Az utolsó. A tiéd lehet - nevet és elém tartja a bonbonosdobozt.
- Kösz - vigyorgok rá és a számba tolom. Vanessa kidobja a dobozt. - Kértek még valamit?
- Nem, kösz - morog Liam.

- Akkor bemegyünk a városba. Csajos nap - kicsint Vanessa és behúzza az ajtót maga után.

Elcsendesedik az iroda. Liam bevette a gyógyszerét. Mintha nyugtató is lenne benne. Teljesen lenyugodott. Kattintgat a gépénél. A billentyűzet felett lebeg a kezem. S végül megteszem. Begépelem a keresőbe Charissa Dupin nevét. A leütés után az első, amit feldob a kereső az az iskolai link. A munkatársak fül. Tényleg ott van a vezetőségi tagok közt. Hivatalos kép. Kosztümben. Kedves mosollyal az ajkain. Ezen a képen enyhén ki van sminkelve. Erről döbbenek csak rá, hogy Charissa Dupin nem is festi magát. S mégis szépnek találom. Stefi után ezt nehezen tudom értelmezni magamnak is. A harsány tudatosan jól megválasztott sminkjeivel Stefi nagyon ütős megjelenés.

Charissa Dupin neve alatt ott van egy vezetékes munkahelyi telefonszám is és a munkahelyi email címe is.

- Mit csinálsz? - kérdez rá Liam. Mint akit rajtakaptak, kikattintom az oldalt.
- Én? Pfh....semmi értelmeset.
- Nem vall rád.
- Ja, tudom - bólogatok.
- Mire gondolsz?
- Én?.... Izé.... te?
- Arra, hogy ki kellene húzni a dugót.
- Oké, te húzd ki, én meg megpróbálom csurig tölteni az én kapacitásomat. Aztán majd lesz valahogy - felelem.

Liam

Az ablak alatt élnek beszélgetések, nevetés. Kim becsapja maga után az ajtót. Fekete harisnya és fenék alatti rövid fari van rajta. Nincs ehhez hideg? Egy őszi estén? Mielőtt feliszkol az emeletre és eltűnik a szemem elől utána kiáltok.

- Kim! - lehet mindig ilyen ingerült a hangom? Ki kellen engedni. Tényleg. Túl sok stressz gyűlt össze. Aggódok Kimért. A hozzáállása csak ront a helyzeteken.
- Szia! - hideg a hangja.
- Szia, gyere ülj le, ide az asztalomhoz.
- Ó apa! Nem lehetne ezt máskor? - csupa vonakodás és elutasítás.
- Gyere már ne kérsd folyton magad.
- Nem szoktam mindig kéretni magam - vigyorog.
- Azt mindjárt gondoltam, hogy a fiúknál nem kéreted magad. Ki volt ez?
- Nem tudom, talán valami David? - rántja meg a vállát. Érzem, hogy megy fel a vérnyomásom.
- Azt hiszem Kim a rosszulléteim döntő okozója te vagy és nem a munka. Komolyodj már meg!
- Apa én komoly vagyok - ül le végre a székemre. - Mi ez? - nézi pedig tudja hogy mi. A tervező program. Ismeri. Dac. Utálja.
- A tervezőprogram.

- Most nem akarok tervezni apa - teszi keresztbe a karját.
- Ne dacolj! Kapsz egy százast, ha megcsinálod, most itt, ebben az órában! - Kim szemében látom, hogy felcsillan az a huncut fény. Tetszik neki az ötlet. Csak tervezni nem akar. Elutasít. Döntően engem. És az én cégem.
- Oké! - hátrarázza a haját és vékony ujjait lágyan az egérre helyezi. Az ablakhoz állok, de időnként figyelem amit és ahogy csinálja. - Várj, látni akarom, hogy tényleg - néz fel rám a monitorról Kim. Kiveszem a zsebemből a pénzt és a csiptetőbe helyezem az üzenettartóba. Kim nyugtázza egy széles vigyorral és folytatja. Vajon mire kell neki ez a pénz? Tudom, hogy okos. De egy nőnél az okosság veszélyes. Különösen a Kim-féleknél. Az ő birtokukban az okosság fegyver. A férfiak ellen. Fogalmam sincs hány perc után Kim kiböki.
- Kész vagyok! - visszalépek mögé és megnézem a rajzot. Nem egy nehéz feladvány volt, de Kim megcsinálta. Ha akarja meg tudja csinálni. De sosem azon volt a hangsúly, hogy tudja-e. Hanem, hogy akarja-e.
- A tiéd - veszem ki a pénzt a csiptetőből. - Állj! - húzom el a kezem, mielőtt Kim kikapja a kezemből a pénzt és elviharzik. - Mi lenne, ha hétvégén nekem dolgoznál? Fizetnék érte!
- Mi? A hétvégéimet is szét akarod cseszni?! Miért szállsz rám folyton? Mi bajod van velem? Szombatonként előkészítőre járok, vasárnap meg neked rajzolgassak!
- Miért vagy ennyire elutasító? Az én cégem. Fizetnék neked! Ennyire gyűlölsz?
- Megkapom a pénzt vagy sem? - teszi keresztbe a karját Kim.
- Csak válaszolj, miért nem akarsz nekem segíteni? Miért nem akarsz a cégnél dolgozni egy kicsit is?
- Élvezd, a helyzeted! Hogy tőled függök! A pénzt meg dugd fel magadnak! - suhogó hajjal kiviharzik.
- Kim! Kim! - esélytelen beszélni vele. Heves, impulzív, szélsőséges. Vajon lenyugszik valaha is?

Vanessa dugja be a fejét az ajtón. Rosszkedvűen ülök vissza Kim után a székemre. Nagyon dögös parfümöt használ. Nem csodálom, hogy megtalálja minden hülyegyerek. Alex ötlete volt. Kíváncsi voltam, hogy működik-e. Működne. Alex is Kim is az alapokat meg tudnák csinálni. De a probléma nem itt van, hogy nem tudják. Zavartan húzom le a karikagyűrűmet és a laptop mellé teszem. Gépelésnél már folyton zavar. Érthetetlen miért? Lehet már minden zavar.

- Veszekedtetek. Megint - mondja Vanessa. Ténymegállapítás, nem kérdés.
- Folyton összekapunk. Sajnálom. Lehet, hogy egy fasz vagyok vele. Nem tudom - túrok a hajamba és a monitoromat nézem.
- Liam, ez így nem lesz jó, állandó feszültségben vagytok. Folyton. Kim és Te. Miért?
- Nem tudom. Gondolom a pályaválasztás. Ez egy komoly döntés. Nehéz nem beleszólni. Vagy csak utalni. Tudná, az építészetet, csak nem akarja. Miattam. Gyűlöl. Miért gyűlöl?
- Hagyd levegőhöz jutni, ne erőltess semmit és visszajön.
- Vanessa, látod te milyen alakokkal jön össze? Ez nem normális.
- Most fiatal!
- Ki fog égni! Nem akarom.
- Az ő élete Liam!

- És ne mutassak neki irányt? Erkölcöket?! Jól fizető pályát? A cégem! Vanessa. Jöhetne, kurva sok a munka! Dolgozhatna, már most is!
- Mindig én voltam a megengedő és te a hideg szülő.
- Valakinek fel kellett venni ezt a szerepet is. Szeretem. A gyerekem. De nem akarom, hogy elcsessze az egész életét, mert itt a pályaválasztás évében végigbaromkodik az egészet. Aggódom azért, hogy meggondolatlan lesz. És éveket el fog cseszni. Holott lehetne egy tiszta, egyenes és jó pályája.
- Liam!
- Dolgozhatna. Segíthetne nekem. Jó lenne. Mert én is érzem, hogy évtizedeket húztam így le. Insomniával Vanessa.
- Tudom!
- Kialvatlan vagyok évek óta. És nem tudok elaludni. Én is érzem, hogy ezt nem lehet így bírni. De itt az irodában, nem tudok nem dolgozni.
- Lehet jobb lenne, ha távol maradnál az irodától - mondja Vanessa. - Legalább addig, amíg minden helyreáll.
- Alex-el megpróbáljuk a héten átütemezni az építkezéseket, a tervezést. Talán nyerünk két- három hónapot. Majd jövőre újra nekiindulhat minden a régi menetben. Csak ez is annyi munka. Stefit nem lehet terhelni. Ha túl sok munkát kap romlik a teljesítménye. Tehát ő annyit csinál mint eddig. Alexet meg hova terheljem már. Ki fog esni ő is, ha túltolom.
- Liam, mit hajtotok? A pénzt? Sikert?
- Jó kérdés - rázom a fejem. - Olyan ez, mint egy mókuserék, nem lehet kiszállni. Ez a hivatás átka. Ez nem munka. Amit leteszek délután négykor. Olyan, amit most este tízkor is csinálhatok. Itthon vagyok, az irodámban. Tényleg igaz Vanessa. Lehet végig ez volt a baj. Az elejétől ez az insomnia oka. Hogy a lakásom lett az irodám.
- Helyes. Beállítok neked egy jelzést pontosan délre. Addig dolgozhatsz. Bárhol is vagy. A jelzés után tilos a munka. Oké?
- Oké!
- Szeretem az okékat - nevet rám Vanessa.
- Én is. Különösen a te okéidat - mosolygok rá.
- Oké! - kacsint rám. - Na gyere, zárd be ezt az irodaajtót. Lehet keresek hozzá kulcsot is - tessékel ki Vanessa. - Figyelnem kell rád, mert úgy látom nem tudsz leállni.

A karikagyűrűm az irodában maradt.

Alex

Palma sub pondere crescit.

Az én latin eredetű szólásom. Mindig is ez volt. Már gyerekként is így gondolták rólam. Terhelhető vagyok. A végletekig. Nem is, a fektetett nyolcasokig. Nincs vége. Csak a napoknak. De a terhelhetőségemnek nincs. A Manchesteri Egyetemen én lettem az építészmérnöki tanszékvezető, a nívódíjas építészmérnök és úgy tűnik, most már a teljes DeNoir építészmérnöki és tervezőiroda is rám szakadt.

Szuper. Teher alatt nő a pálma. Tehát még feszesebb időbeosztással kell mindent csinálni.

A hatékonyság a tervezés részleteiben rejlik. Külön tervezőm van az irodai munkára és külön az egyetemre. Ezért működik minden jól. Mert tervezve van. Napi, heti, havi és éves rendezőm van. Mindkettőnél. Így csak a feladatra kell koncentrálni és semmivel se kell terhelni az agyamat. Ennyi. Én abszolút a tervezés híve vagyok. Nem azért, mert tervező-építésmérnök vagyok, hanem mert így lehet jól dolgozni. Hatékonyan. Nincs terhelve a fejem semmivel. Tisztán feladatorientáltan csak egyikből a másikba kell lépni. Ha az egyik kész, akkor jöhet a következő. Az elvégzett munkát törölhetjük.

A számítógépek pont ugyanígy működnek. Egyik parancs követi a másikat. S így lehet hatékonyan előre haladni. Hogy időt spóroljak meg, oda rendelem az ebédet ahol én vagyok és nem én megyek az étel után. Tényleg praktikus. Általában kiszámítható helyekhez igazítom az ételrendelést. Sokáig csináltam ezt a kocsiban étkezős gyorsan bedobok egy szendvicset ebédeket, de ez is csak valami fölösleges stressz forrása és a bevásárlás néha hosszabb, mint a napi menük gyors lerendelése.

Tehát éppen a sült csirkémet fogyasztom, amikor bekopognak a tanáriszobám ajtaján és be is lép...Charissa Dupin. Istenem!

- Ó elnézést! Bocsánat, kint várok - nyögi totálisan döbbenten. Nem tudom melyikünk a döbbentebb én aki egy csirke lábát fogdosom, vagy ő, aki mindezt látja.
- Nem történt semmi baj, jöjjön Charissa - leteszem a csirkét az ételesbe és szalvétába törölgetem a zaftos ujjaimat.
- Jó étvágyat! Nem akartam zavarni - áll meg az ajtóban Charissa.
- Ezzel már úgyis szinte... végeztem... csukja be kérem az ajtót. Nem bírom a folyosói zajokat. Folyton elterelik a gondolatokat - teszem el a dobozokat az asztalomról. Charissa becsukja az ajtót. Kizárva a külvilág zaját. Ketten maradunk. Azt se tudom milyen nap van. Szombat van? Nem nem szombat van. Sean ma nincs az egyetemen, akkor ez egy szerdai nap. A hét közepén az egyetemen Charissa Dupin? Megtörölöm a számát és kezet mosok a mosdónál.
- Parancsoljon! - nézek rá várározón.
- A jelentkezésem az Építs a fényre! Tervpályázatra - nyújtja át Charissa a nyomtatott dokumentumot.
- Ó igen, persze - bólogatok és átveszem a lapokat. - Foglaljon helyet! Kér egy... csésze teát? - kérdezem.
- Nos... köszönöm. Igen. Miért is ne? - úgy ül a fotelben, mint a királyi család tagjai. Oldalra billentett párhuzamosan zárt lábakkal. Nem teszi keresztbe a lábait, mint ahogy a nők nagy százaléka tenné, ha már szoknyában ülnek le valahova. Elegáns puhabőr táskája van. Félreteszi az öléből és várározón néz rám. Másodpercekig rezignáltan állok. Mire végre megmozdulok és csészét keresek neki, és töltök bele a forró vízből. A teafilter tartó dobozt tartom elé. Többféle teaválogatás van benne.
- Bőséges választék - jegyzi meg Charissa.

- Igen, elég sok helyen tudják rólam, hogy nagy teás vagyok és mindenféle teákat kapok, bár valójában az ízlésem elég korlátozott. Ezt valamiért elfelejtik. Úgyhogy ide szoktam gyűjteni az ajándék-teaválogatást - mosolygok a teásdoboz felett rá.
- Köszönöm, ez jó lesz - tiszta fekete teát választott. Angol délutáni teát. - Én csak fekete teát iszom, az ízesített teák kilencven százaléka hibiszkusz színű és ízű.
- Egyetértek. Én is fekete teákat választok. Mindig - még forró a víz. Az áztatás után mindketten az asztali kis szemetes ledobóba dobjuk a filterünket. Csendesen kortyolgatjuk a teát.
- A minap, amikor találkoztunk. Az Arndale-ben... a feleségével volt?
- Igen, Stefi... nagyon beszédes.
- Szép nő... nagyon szép.
- Köszönöm - mosolygok zavartan.
- És ha szabad megjegyeznem... nagyon fiatal.
- Igen. Még nincs negyven éves. A... tanítványomat vettem el.
- Áh, vagy úgy... szerencsés választás - mosolyog. Sejttem mit láthatott. Stefi jelenség. Mindig is az volt. Őt nem lehet nem észrevenni. Ő Stefi. Hosszú szőke haj, vörös ajkak, fekete keretes szemüveg. Csinos, kedves, szép. Jól néz ki. Tudom, hogy jól néz ki. S vele rám is máshogy néznek. Ha valakinek ilyen nő van az oldalán az... biztos tud valamit. Vagy csak mázlista. Ki tudja. Én sem tudom.
- Köszönöm, igen... az.
- Nagy szerelem?
- Szerelem? - megemelem a szemöldököm. - Nem is tudom. Önöknél?
- Nálunk? Ó nem. Én elég későn házasodtam. A gyerekek még csak nyolc évesek. Racionális döntés volt. Kollégák vagyunk. Partner nélkül voltunk. Kicsit olyan.... Összehozott házasság. Tudja. Felnőtt kapcsolat. Észérvekkkel alátámasztva.
- Értem. Igen. Illetve tulajdonképpen nem értem - nevetek rá.
- Miért?
- Mert... Charissa nem tartom magát olyan nőnek, akinek észérvekre kell támaszkodnia, hogy férjet találjon magának.
- Pedig így volt.
- Mi az oka?
- Szerelmi kudarcok. Túl mélyek.
- Azokat... jól ismerem magam is - biccentek rá. Igen, ha... ha Stefi nem esik teherbe, és nem szülte volna meg Alex-et. Akkor én is egy Charissa Dupin lennék. Ez a nő félelmetesen hasonlít rám.
- Azt pedig én nem gondoltam volna - nevet rám Charissa.
- Kedves - mosolygok vissza. - Nézzük ezt a jelentkezési lapot!

Liam

A telefonomon bekapcsol a jelzés. Ó ne! Dél van. Vége a munkaidőnek. Alex egy csomó mindent időzárasra állított, hogy véletlen se merülhessek bele semmibe. A kódot pedig csak ő tudja. Egyrészt nagyszerű barát. Másrészt irtó szemét tőle. Nem tudom melyik az erősebb érzés jelenleg. Csörög a telefonom.

- Már nem dolgozol semmit igaz? - Vanessa az.
- Nem.
- Rendben. Pihenj, kapcsolódj ki!
- Mit csináljak?
- Akármit, autózz!
- Jól van. Szia. Majd megyek... - Nem mehetek hamar haza se, mert az iroda vonz. Folyton magába szippant. Az ünnepekig mindentől el lettem tiltva. Csak bámulok ki az ablakon. Leeresztettem mint egy kipukkasztott lufi. Vagy amit ott hagytak a napon. Leengedtem. A levegő elpárolgott belőlem.
- Üdv, ma nincs feszített munka? - hallatszik egy hang mellettem. Felé fordulok. Dawn az, a jó seggű csajszi a kávézóban.
- El vagyok tiltva a munkától - nézek szét a lecsukott laptopom és az üres kávéscsészém közt.
- Mi az ok? - kérdezi.
- Munkamánia. Kóros munkamánia.
- Nahát! Egy lelki társ! Egy kávé? - már a tenyerén tartja a tálcát. - Tisztán, két cukorral. Ahogy szereti. A vendégem.
- Nagyon ismeri a rendelésemet.
- Törzsvendégnek van elkönyvelve nálunk. Heti háromszor a kávéházban ül és napi négy kávé rendel - mosolyog rám. - Dawn Thomson - teszi elém a Thomson kávézós csészét, és leül velem szemközt.
- Ez komoly? - nézek rá. Már egy ideje itt kávézok. A Thomson's Coffee emeletén. Egy tradicionális kávéház. Nemrég terjeszkedtek Skóciából. Két éve nyitott a kávéház és tényleg fantasztikus pörkölésű kávéjuk van. Ezért szoktam ide. Nagyon különleges ízélmény. Iszonyat jó kávé. Ennek a nőnek meg iszonyat jó segge van. S Thomson.
- Már értem miért nem árulta el a vezetéknevét. Liam de Noir.
- Tudom. Egyszer itt hagyott egy névjegykártyát az asztalon.
- Tényleg?
- Igen. Én takarítottam le az asztalát.
- Magaé a kávéház?
- A Thomson kávézó az apámé. David Thomson, mint minden elsőszülött fiú a családban. Ő a cégtulaj. De ezt a kávéházat én irányítom igen.
- De mellette valami mást is csinál.
- Weblapfejlesztő vagyok. Főleg kis kávézóknak segítek online felületet készíteni. De ez hobbi. Ezért vagyok folyton a kávéházban.
- Miért jött ma ide hozzám?
- Ma másabb, mint eddig. Tudja két éve figyelem.
- Komoly?
- Igen. Minden kedden, csütörtökön és szombaton. Arra is emlékszem, amikor először betette a lábát a kávézóba. Szakadt az eső. Egy laptoptáska, két rajztömb és egy telefon egyensúlyozásával próbálta összecsuksni az esernyőjét. Nagyon vicces látványt nyújtott. Arra gondoltam, maga egy komikus figura. Aztán amikor leült és megállás nélkül csak dolgozott fel sem nézett a laptopból, csak a rendelésekért állt fel vagy ha ügyfele jött arra gondoltam, hogy maga túl sokat dolgozik. Komoly ember.

- Szándékosan öntötte ki a kávémat aznap igaz?
- A véletlenek bizonyos százaléka nem is véletlen. Csak annak tűnik.
- Fel akart szedni?
- Meg akarom ismerni - mondja komolyan.
- Ez egy érdekes fordulat.
- Zavarja?
- Egyelőre még nem tudom eldönteni. Tudja, ezt a kávéházat ismertem. Még... Skóciából.
- Volt az Edinburgh-i kávézónkban?
- Igen, amikor Skóciában voltam a munkám miatt. Az építkezéseken, akkor mindig ott kávéztam. Ismertem a kávéét. Nagyon jó kávé.
- A törzsvendégeink 100%-a a nagyon jó kávé miatt ül itt. Nincs ezzel egyedül - nevet. És nagyon-nagyon tetszik a nevetése. Telt az arca. Rózsapíros. Az egész csaj kicsit húsos és molett, mégis állatira jól áll neki. Laza és életvidám. Csupa lendület. Nagydumás csaj. Vibrál. A laza fekete felsőjében és az extra passzos fekete naciában.
- Amikor megtudtam, hogy Manchesterben is nyílt egy Thomsons coffee meg akartam kóstolni, hogy olyan-e mint az az edinburghi kurva jó kávé. És olyan volt. Eldöntetett. Van egy kávéház, amit szeretek Manchesterben. Jobb kávéét főznek mint otthon a feleségem.
- Egy feleségnél erény, hogy tökéletes kávéet főzzön. Pont úgy, ahogy a férje szereti.
- Férjnél van? Biztos szuper kávékat főz.
- Elváltam. Kicsit más logikánk volt. Plusz nem bírta a munkamániámat. Én meg az ő mániáit.
- Milyen mániái voltak?
- Főleg alkoholmánia - nevet.
- Az nem a legjobbak közé tartozik. Tehát van egy kávéháza és már volt házasság. Hány éves lehet, egy ideje ezen töröm a fejem.
- Á-á. Rossz irány. Ha bevallom a korom szóba se áll többet velem. A férfiak a fiatal nőket szeretik. Az idős nők uncsik számukra. Két előny. A festék és a kövérség. Nem látszanak egyiktől sem a ráncok.
- Magát senki sem tartaná öregnek.
- Mert?
- Mert belül fiatal.
- Hú ez nagyon komoly bölcsesség.
- Csak magának. Mert magára igaz - beletúr a rövidre vágott sasson frizurájába. Enyhén sötétvörös a tincsek vége. Sötétbarnára festett haj, vöröses árnyalattal. A frizurája is olyan mint ő, szélfútt és lendületes. Mint a friss szeles hajnalok.
- Két dolog: ne magázzon, olyan hivatalos.
- Rendben Dawn.
- Rendben Liam.
- Mi a másik?
- Ne udvarolj nekem! - kacsint.
- Miért is ne?
- Mert ahogy közben nézel...

Alex

A tésztát szűröm a konyhában. A kutya álmos szemekkel bámul rám. Stefi a nyitott hűtő előtt írja össze a bevásárlólistát. Alex éppen most állítja le a motort kint a ház előtt. Sötétedésre jött. Mint szinte mindig. Precíz. Szófogadó. Csendes. Fűzős cipőben battyog befelé.

- Sziasztok! - köszön és nézi a terített asztalt.
- Szia Kicsim! Gyere, mossál kezet - mosolyog rá Stefi. Néha úgy beszél vele mintha még mindig kisbaba lenne. Talán ezért olyan nyámnyila.
- Jó - mondja lágyan.
- Ha feltöltötted a tervpályázati dokumentumokat akkor hétvégén neki is ülhetnél a makettkészítésnek.
- Jó! - na most már keményebb a hangja. Igazi visszafojtott indulat. Legalább valami. Amitől úgy tűnik, hogy fiú.
- Ha van kedved, vacsora után sétálhatnál a tó körül a kutyával, egész nap bent volt a házban - teszem hozzá a kutya felé intve.
- Jó! - na, tud ez a gyerek kemény is lenni ha akar. Alex sarkon fordul és a mosdóba megy.

Nekem meg az Építs a fényre tervpályázat dokumentációja jut eszembe róla. Tegnap volt a leadási határidő. Három jelentkezőm volt. Alex mellett még egy srác és Charissa Dupin. Átöntöm a leszűrt tésztát a tálalóedénybe.

- Mindjárt jövök szívem - kerülöm ki Stefit, aki a konyhában sűrög.
- Ugye nem most kezdesz dolgozni?
- Csak egy pillanat az egész.
- Siess! Tudod, hogy ünneplünk - néz utánam Stefi.
- Sietek, tényleg - a laptopomon fellépek a tervpályázati felületre. Valóban jól emlékeztem. Csak két dokumentációról jött visszaigazoló email, hogy fel lett töltve. Charissa Dupin anyaga nem érkezett be. Vajon mi az oka? Erre szombaton mindenképpen rá kell kérdeznem. A levelezősökre kevésbé figyeltem. Ritkán is találkozom velük. Meg hát felnőttek. Nem szekálhatom őket folyton. Főleg nem egy igazgatónőt. A kérdést mindenesetre megéri.
- Apa? - Alex visszaért a konyhába.
- Mindjárt jön ő is - hallom a beszűrődő hangokat a konyhából.
- Ja, persze.
- Hozom addig a tortádat te nagyfiú! - Stefi biztos megborzolja a gyerek haját is. Felnőtt fiam van. Mikor történt ez? Nem tudom jól csináltam-e bármit is.
- Alex! - kiált ki nekem Stefi.
- Jövök már! - kiáltom vissza. Építs a fényre. Talán Charissa Dupin nem akar a fényre építeni. És én? Alexet fényre építtettem. Lehet ,annyira ő se akarta. Lehet valójában én akartam volna fényre építeni. Csak én nem vagyok építészhallgató. Be kellene adni megint valamit a Pritzkerre. Idén talán elnyerjük.

Stefi gyertyákat gyújt. Én teát töltök. Alex az ajándékait bontogatja. Bár egy becsomagolt SUP deszkán nem sok titok van. Örül neki. Végre valami, aminek igazán tud örülni.

- Ihatunk pezsgőt? - kérdezi Stefi.
- Pezsgőt? Az olyan arisztokrata - ingatom a fejem. - Igyunk egy sört! A nagykorú fiammal - a hűtőben keresgélek a hűtött sörkészlet között. Stefi az italhűtőben a borok és pezsgők közt válogat.
- Nekem ezt, nektek azt - nyomja a kezembe a pezsgősüveget Stefi.
- Ha iszunk utána nem sok minden lesz már ma - ingatom a fejem, de mind alkoholt iszunk. A kutya ott marad a sarokban. Nem lesz ma tó körüli sétája. Majd reggel kiengedem.

Az éjszakai holdfényben Stefit nézem. S Charissára gondolok. Stefi bágyadtan pislog felém. Kielégült. S ivott. Laposan pislant sűrű szempilláival. Én meg az ágyban könnyökölve őt nézem.

- Mi az? - súgja.
- Áh nem tudom. Annyi minden kavarg a fejemben - túrok a hajamba.
- Alex? Liam? A cég? Az egyetem?
- A szokásos körök igen - sóhajtok rekedten. Nem, egyáltalán nem a szokásos körök. Egy teljesen új pálya. Fényévekre innen. Építs a fényra. Talán parabola. Ki tudja. Vagy üstököspálya. Csak évtizedenként egy tűnik fel az égen. Vanessa, Stefi, Charissa. A nagy nevek a szívem boltozatán. Még csak azt sem értem, hogy miért jut eszembe az a nő. A tweed szoknyája miatt? A tigrisszemei miatt? A mosolya miatt? A kedvessége miatt? Az egész személyisége miatt? Vagy az a babiloni függőkert belső fény terve miatt? Mi miatt? Még csak épkézláb válaszom sincs rá.
- Túl sok minden. Had tereljem el ezeket a gondolatokat - Stefi ajkai a számra találhatnak. Ismétlés következik.

Még borotválkozom reggel, amikor Liam hív.

- Remélem nem dolgozol, reggel hét óra van - mondom, ahogy fogadom a hívást.
- Nem leszek az irodában. Manchesterben talizunk?
- Semmi munka téma.
- Semmi.
- Akkor igen. Az egyetemen ebédelek. Lesz egy értekezletem. De előtte kiszaladok az irodába. Kiviszem Stefit. Kell valami?
- Mindent át tudtatok ütemezni?
- Persze. Van egy szuper titkárnőd.
- Tudok róla.
- Na látod. És végre én vagyok vele kettesben az irodában.
- De utálom, amikor ilyen szemét megjegyzéseid vannak.
- Liam, ott van a feleségem is. Nem fogom az orra előtt meghúzni a te feleségedet. Szóval légy nyugodt!
- Megnyugodtam.
- Te Liam!
- Hah?
- Kitaláltam, vegyünk relax széket az irodába!
- Mint a jaguárodiban a masszázslés?
- Aham. Tutira beleülsz és máris spirituális lesz minden.

- Akkor Manchesterben - Liam bontja a vonalat. Kilépek a mosdóból. Alex már az ajtóban toporog.
- Lesz ma témazáród?
- Csak matekból.
- Tanultál rá? - ráncolom a homlokom. Tekintve hogy este sötétedésre ért haza és aztán szülinapoztunk.
- Igen - mondja sötéten. Kinyitom a bejárati ajtót. - Hol a kutya? - nézek a tónál szét és fűttenek. Nincs időm kutyát sétáltatni. Az nincs benne a tervezőmben. - Szálljatok be!
- szólok Stefinek miközben a kutyát kémlelem a reggeli ködben. Sehol sem látom. Nincs időm megkeresni.
- A franc, nem tudom hova bóklászott. Tettél ki neki kaját? - kérdezem Stefit, miközben gázt adok.
- Igen, minden oké. Majd eszik a teraszon.
- Jól van. Tízre be kell érnem arra az értekezletre! - fölösleges időhúzások. Bárcsak Seanra ruházták volna ezt a tanszékvezetést. Szitál a köd. Szokásos trágya idő Kendalban. Már fel se fogom. Az időjárás végképp nem az általam ütemezhető terv. Lefékezek Alex sulija előtt.
- Figyelj oda a matekra! - szólok rá.
- Ügyesen kicsim! - mosolyog rá Stefi.
- Sziasztok! - morogja rekedten Alex és becsapja az ajtót. Na Kendali életkedv. Süt itt mindenkiből a depresszió.

Liam

Csak egyetlen projektet viszek most én. Ez az amit mértékkel jól lehet vinni és napi ütemezéssel be lehet fejezni szakaszosan. Lehet kezdem felvenni ezt az új tempót, a behúzott kéziféket. Még egy vonalat se húztam ma. De nem is akarok. Helyette a tekintettemmel Dawn Thomsont keresem. Csak kilenckor bukkan fel szélfúttá sasson frizurája az emeleten. Nem tudom mikortól dolgozhat. A kávézó reggeli menüt is kínál reggel hattól. Tulajdonképpen ma itt reggeliztem. Teljesen új élmény. Még mindig ott maradt az irodában a karikagyűrűm. Az asztalomon. Nem tettem be oda a lábamat azóta a nap óta. Relax. Kávé idő van. Dawn elfoglalja szokásos asztalát az emeleten. De tudom, hogy folyton mozgásban van. A lenti és a fenti pultot is figyeli. Bármikor jöhetnek hozzá vagy ügyfelek vagy a kávéházból bármi. De többnyire ő is a laptopjánál ül. Mielőtt megrendelném a kávémat elhaladok az asztala mellett.

- Szia. Meghívhatlak egy kávéra? - vigyorgok rá.
- Á-á! - ingatja felém a mutatóujját. - Ez az én kávéházam, itt csak én hívhatlak meg téged egy kávéra - nevet rám. Telt a nevetése, meleg és öblös és kivillan a teljes szép fogsora.
- Akkor itt, ebben az épületben tehetetlen vagyok ez ügyben - nézek körbe zsebre tett kézzel.
- Valóban, ebben az épületben én diktálok és én irányítok. Sajnálom - kacsint rám.
- Tehát? - kérdezek rá célorientáltan.
- Meghatsz velem egy kávént kint a tetőteraszon, ha akarsz - mondja és a telefonját és a cigarettás dobozát felveszi az asztalról. A fogalmazása és a hangsúlya is csupa kérdőjeleket vág hozzám. Nem asztalnál ülünk tisztas távolságban, szemben

egymással, ahol egy egész asztal fog elválasztani minket egymástól. A teraszra, ha dohányozni indult, akkor állni fogunk. Csupa feltételes mód. Ha akarom. Mit? A kávé? Őt? Feltételesen. Megengedi, hogy csatlakozzak hozzá. Annyira új ez az egész felállás. Ahogy diktál. Bevallom. Tetszik. Örülten tetszik. Egy nő, aki maga diktálja a szabályokat. Egy proaktív személyiség.

Merőben szokatlan és új. Nem emlékszem, hogy valaha is találkoztam volna ilyen típussal. Egészen... a lányomra emlékeztet. Kim talán ilyen. Éppen ilyen. Talán jobban megértem a lányomat is. Talán. Dawn becsapja a lengőajtót maga után és tényleg két gőzölgő kávéval érkezik. Tálcán hozza. Előre elkészítve. Dawn rágyújt és kikönyököl a korlátra. Nézi az utcán jövő-menő embereket. A kocsikat. Ahogy lelassulnak a piros lámpára és megindul a sor a zöldre. Annyira sokáig nem szól és csak szívja a cigit, hogy végül én is kikönyökölök és nézem a végtelen közlekedési forgalmi áradatot.

- Annyira megnyugtat - jegyzi meg Dawn a füstöt eregetve.
- A dohányzás?
- Az is. De nem. A forgalom figyelése. Tiszta relax.
- Tényleg? Sosem próbáltam még - talán soha nem laktam olyan helyen, hogy ezt megfigyelhessem. Vagy soha nem értem rá ennyire. Ki tudja.
- Kibaszottul nyugi az egész. Órákat tudnám nézni. Régen a nagyanyámmal Edinburghben folyton az ablakban lógtunk. Este a csillagokat néztük, nappal a járókelőket. Talán pletykát gyűjtött. Nem tudom. De engem a forgalom érdekelt. Jövés-menés. Rá lehetett látni egy buszmegállóra és csak néztem órákon át, ahogy gyűlnek a buszra várók. Megérkezik a busz. Leszállnak, felszállnak. És elmegy a busz. Kiürül a buszmegálló. Aztán este... teljesen kiürül minden. Az egész... lecsendesedik. Megnyugszik. Vége a munkaidőnek. Hazatért mindenki. S a busz már ki sem indexel a buszmegállóba. Nincs leszálló. Üresjárat - Ahogy mesél egyre jobban belereked a hangja. Egyszerre nosztalgikus és izgató.
- Sosem gondoltam még így a forgalomra. Pedig imádok éjszaka vezetni. Amikor senki nincs az utakon, de ahogy te leírtad. Üresjárat. Tetszik. Azt hiszem erre van szükségem.
- Senki ne legyen a buszodon? - kérdezi Dawn.
- Aha.
- Se leszálló, se felszálló - biccent Dawn.
- Ja, pont így. Ez az állapot kell. Ez hiányzott. Már annyira régen. Az üresjárat.
- Igyad a kávéd, itt kint gyorsabban elhűl - szól rám Dawn. - A kávé forrón az igazi. Mint a szerelem - búg a hangja és rekedt és közben mosolyog. Bakker. Ha ezt félreértem én totálisan hülye vagyok. Ezt nem lehet félreérteni. Ugye? Lehet ledöbbenve állok fogalmam sincs. Dawn elnyomja a csikket és ajka az ajkamon. Úristen! Nem tudom mi a nagyobb érzelmi sokk a ledöbbenésem, vagy az, hogy szó nélkül viszonzom is és méghozzá milyen hevesen. A tenyerem a hatalmas iszonyat dögös kerek fenekén. S kábé dőlök és zuhanok bele a csókba. Egészen a korlátig. Ahogy szédülten felnézek, komolyan olyan érzésem van, hogy mindjárt átbillenünk le a manchesteri utca forgatagába. Elhúzódok és az arcába nézek.
- Dawn. Te kurvára felszálltál arra a buszra!

- Előfordul. Tulajdonképpen gyakran. Potyautasok mindig akadnak - válaszolja. S csak állunk a Manchesteri tetők között.

Alex

Sietve zárom a tanári szobát és a folyosó nyitott ajtajához igyekszem. Behúdom magam után. A kiadott feladatot rajzolgatják a hallgatók. Sorra végignézem a rajztáblákon a munkákat. Már belejöttek abba a mozdulatsorba, hogy mikor várom a ceruzájukat, néhány milliméter igazításra, és automatikusan tartják a kezem alá a ceruzát.

- Jó... igen... ez is jó... - Charissától is átveszem a ceruzát. A rajzlapjára támasztom a kézfejemet és közelebb hajolva igazgatom a vonalait. - Jó... Charissa, a szünetben majd jöjjön már be hozzám kérem - adom vissza a ceruzáját.
- Rendben - feleli nyugodtan.
- Üljenek át az asztalokhoz, folytatjuk a számításokat - a diasoromat kattintgatom a kivetítőn. - Tehát a hónap végére el kell készíteniük az első projekt tervrajzukat. Emailben kiküldöm a teljes leírást. Idén egy középületet kell készíteni. Ez lesz a féléves tervük része. A féléves terveket javaslom úgy elkészíteni, hogy később akár tervpályázatokon is indulni tudjanak vele. Viszont a kitétel, hogy minimum négy darab lapostetős felülvilágítót kell alkalmazni a tervben. Úgy kell tervezni, hogy az épület innovatív legyen, vizsgálni kell a hőátbocsátási tényezőt és a léghanggátlást, hőszigetelést és biztonságot. Továbbá a szellőzési és benapozottsági tényezőket. Mindezen bevezető után nézzük át ezeket a számításokat - negyvenöt perc kőkemény magyarázás után már kiszáradt a szám, és hugyoznom is kell. Kurva téák!
- Érthető voltam? - kérdezem. Az egyik hallgató jelentkezik.
- Tessék Henry, vagy Jon?! Melyik keresztnevét használja?- kérdezem kicsit ingerülten.
- Én nem értettem. El tudná magyarázni lassabban tanár úr, kérem! Henry vagyok.
- Henry... ha lassú, akkor Nehézfejű Jonnak fogom nevezni. No... - komolyan itt hugyozom össze magam. Még egyszer ezt feszülő hugyhólyaggal kizárt, hogy újra elmagyarázzam - ... jól van. Charissa maga érti, igaz? - Charissa rám mosolyog.
- Igen, érthető volt.
- Rendben. Tartsunk egy technikai szünetet és utána Jon kedvéért ismétlünk egy kicsit - teszem le a táblafilet és kivihozok a teremből.

A mosdóból kilépve az ablak alkóvjában Charissát pillantom meg várakozón. Követett a mosdóig. Igen, persze, mert azt mondtam neki, hogy a szünetben beszélni akarok vele. Tudta, hogy a mosdón vagyok. Hirtelen Stefi ugrik be. Aki a mosdóban támadott le. Így, rám várakozva. Charissa nem Stefi. Nagyon nem. Illemtudóan várakozik. De ahogy kilépek akkor sem foglalkozhatok vele, mert a folyosón egy hang megzavar.

- Apa? - a kiáltásra mindketten odakapjuk a fejünket. Talán én hamarabb, mert én felismerem a fiam hangját.
- Alex? - megakadok a mozdulatban, hogy Charissához lépjek.

- Otthon hagytam a Jaguár kulcsát - ér oda hozzám Alex. - Elkérhetem a tied? - a Jaguár két gyári kulcsa közül az egyik nálam a másik mindig Alexnél van. Ezért van az, hogy én hozom be őket és Liam visz vissza az irodába. A zsebemben kotorászok.
- Szétszórt vagy - korhollom.
- Bocs.
- Hol hagytad az eszed ma reggel?
- Nem tudom - morogja. Végre megtalálom a jaguár kulcsát és átadom neki.
- Mákod, hogy még itt vagyok az épületben.
- Igen, tudom. Bocs.
- Kösd a nadrágövedre, már ha még megvan. Értsd, felköthetnéd a gatyádat - rázom a fejem.
- Jól van. Kösz. Szia - sarkon fordul és visszasiet az előkészítő órájára.
- Elnézést, a fiam, Alex.
- Tiszta apja. Jó értelemben. Nagyon helyes fiú.
- Igen mondták már - biccentek. - Jöjjön - a tanári ajtaját kinyitom és betessékelem Charissát.
- Az Építés a fényre tervpályázat. Lehet rosszul láttam, de nem érkezett megerősítő email, hogy beküldte a tervpályázatot.
- Igen, nos... elengedtem ezt a dolgot - feleli zavartan.
- Elengedte? Ó, de nem szeretem ezt a szót. Tudja, hány építész hallgatótól hallottam már ilyesmiket? Hogy elengedik ezt a félévet. Maga miért engedte el? Nem akar a fényre építeni? - Szinte hozzá teszem, hogy *Velem*.
- De, nagyon szeretnék, csak betegek lettek a lányok. Nem volt rá időm. Csak egy lehetőség volt. Rájöttem, nem nekem valók már ezek a versenyek. Örülök, ha a diplomát megszerzem.
- Értem, és... igazán sajnálom. De megértem - bólogatok. Charissa Dupinnak csak egy papír kell. Nem akar építész lenni. Nem akarja megváltani a világot és felhőkarcolókat húzni az égig. Komolyan úgy éreztem ezzel a nővel Pritzker-díjig vinném. HA együtt gondolkodnánk, ha együtt építkeznénk egészen a fényig.
- Ne haragudjon tanár úr! Sajnálom, hogy csalódást okoztam. Igazán sajnálom. Bocsánat - tényleg őszinte megbánás van a hangjában. Csúnyán néztem rá? Pedig nem akartam. Inkább csak úgy éreztem, hogy tényleg, ezzel a nővel felhőkarcolókat építhetnék a fény felé. De ő nem akar velem építkezni a fény felé. De hát megérthetem. Más a munkája. Gyerekei vannak. Igazgatónő. Nem ér rá tervezőasztal felett üldögélni és épületekről álmodozni. Nyilván nem is mérnöki tervezőasztala van otthon, mint nekem. Még ha meg is lenne rá a képessége. Talán tényleg igaza van Charissa Dupinnak. Elkéstünk. Későn találkoztunk ehhez. Túl későn. Milyen szomorú is ez. - Bocsánat. Többet nem fordul elő tanár úr.
- Ugyan Charissa. Nem történt semmi.
- Neheztel rám igaz tanár úr?
- Dehogy. Kérem Charissa. Ne tanár úrazzon. Szintén igazgatónő, közel egy idők is vagyunk. Simán Alex.
- Köszönöm. Simán, Alex - mosolyodik el Charissa.

- Mehetünk? - Charissa előre indul és én követem. Jonnak pedig újra elmagyarázom a számításokat.

Liam

Alex és én. Közösben dolgozunk. Az irodában. Projekt egyeztetés. Ezt már muszáj volt beiktatnunk. Alex még a szokásosnál is elfoglaltabbnak tűnik. Ami még rosszabb, hogy szemmel láthatóan maga alatt van. Nem tudom mi az oka. Mármint Alex-el mindig meg tudtunk beszélni dolgokat. Még... még Vanessát is. De most még én sem vagyok képes neki elmondani semmit. Nem tudom mit gondolna róla. Nem tudom, hogyan fogadná. Még én sem tudtam értelmezni ezt a kis eseményt, ott a kávéházi teraszon. Azt mondják a barátságot a nagy sikerek és a nagy kudarcok teszik próbára. Alex-el sokkal inkább a magánéletben versenyeztünk, mint a munkában. Főleg, hogy mindketten olyan munkamániások lettünk. Mindketten a gondolatainkba mélyedünk, valahol teljesen máshol járunk gondolatban.

- Szép lett ez a makett! Tetszik - mérem végig és figyelem Alexet.
- Egész tűrhető - biccent, a nagy tervrajzokat nyomtatja ki. Ezekhez speciális nyomtatónk van. Figyeli a kifutó papírokat. De máshol jár.
- Mi van Alex?
- Hah?
- Napok óta itt sem vagy. Csak a fizikai valódban.
- Túldimenzionáltam - feleli szűkszavúan Alex.
- Mit?
- Tudod te. Charissa Dupint.
- A nőt.
- Igen.
- Miért is? Mert már nem egyezik a gondolatotok egy tervrajz felett.
- Véletlen.
- Képzeld egy kávézóban egy kávé fölött azt mondta nekem egy nő. Hogy a véletlenek sokszor nem is annyira véletlenek, bizonyos esetekben.
- Na ez kezd érdekelni! - fordul felém Alex.
- Csak eszembe jutott.
- Nem, nem. Liam, leálltál dumálni egy nővel. Egy kávézóban. Méghozzá tudom melyik kávézóban, és tudom, hogy melyik nővel. Azzal az állati dögös kerek fenekű nővel. Márpedig te abszolút a jó seggek híve vagy. Szóval mi történt?
- Képzeld - suttógóra fogom. - Lesmárolt.
- Mi? Komoly? A Dawn? A nagy seggű csajszi a kávézóból?! Apám! Ez mekkora! Csak úgy? - Alex teljesen feléledt. Vigyorog és villog a szeme.- Ez kurva nagy! - suttogja.
- Aha. Totál döbbenet. Érted. Meghívott kávézni és aztán fogta és nekem esett!
- Te mázlista! - lök oldalba Alex. - és? Lesz folytatása?
- Hogy érted?
- Hát nem tudom. Mit kezdel ezzel az egésszel? Dawn, a kávézó... jó volt a csók?
- Aham. Tüzes. Vad. Forró.
- Ó az igen!
- Erről a csajsziknak egy szót se! - súgom.

- Hülye vagy? Persze, hogy nem. S Vani?
- Csak egy csók volt. Még csak nem is én akartam. Érted - tárom szét a karom.
- Ja, persze - feleli Alex és megint abba a kendali mélysötét hangulatába zuhan.
- Na mivan?
- Hát Liam, megint te vagy a jobb. Mint Vanessánál. Egy csomót forgok mostanában ezen.
- Hogy?
- Sokat dolgozó, házat építő munkamániás férjek lettünk.
- Mindig is sokat dolgoztunk és házakat építettünk. Ez volt tulajdonképpen az egyetlen közös bennünk. Egyformán szerettük az építészetet.
- És a feleségedet - morogja Alex.
- És Vanessát igen. Vanessa volt az igazi próbatétele a mi barátságunknak Alex.
- És te nyertél - annyi érzelem van ebben a mondatban. Nem tudom csupa negatív túlfeszítettség.
- Igen.
- És most is te nyertél. Dawn a te napod hajnala. A nőknél mindig te nyersz.
- Az építészetben pedig te!
- Nem érted. Lehet, hogy már nem is akarok az építészetben nyerni. Lehet én is szeretnék másban is nyerni. Szóval nem érted.
- Dehogynem. Kudarcaid voltak a szerelemben, mindig. Most is?
- Talán. Charissa Dupin mégsem indult az építés pályázaton. Mintha csak Vanessa lenne. Nem, én nem akarok veled tervezni. Mintha pofán vágott volna. Ezer éve nem esett semmi ilyen rosszul. Mintha egyenesen a szívembe döfte volna a szót: elengedtem. Ez olyan, mint a Vanessa féle én nem tervezek veled, és hagyj már a hülye szövegeiddel. Azt hittem Charissa lesz a fény. A kiút. Valami ami nem ez az állandó munkamániá. A családfenntartó szerep. Mire mindent megteremtettem mintha nem is éltem volna. Hosszú évek után egyszerre vonzódni kezdtem ehhez a nőhöz. Tetszik nekem. Igazán. Megmagyarázhatatlan okból, de vonzódok hozzá. És amikor végre úgy érzem, valaki megérintett, lelkiileg és fizikailag is, akkor elutasít! És egyszerre ott voltam, mint a régi időkben, Vanessa, Jenny, Nicole. Stefit hagyjuk totál más, ő kezdeményezte, csak belefolytam és aztán ott volt a gyerek, nem nagyon voltak opciók.
- Azt mondtad volt összekapcsolódás. De most Stefivel van bajod?
- Nincs vele bajom. Csak... az más, megszokott. A szeretkezéseink nagy százaléka valami szükségletkielégítés, két test találkozása fizikailag. Mint két barát. Nem... érzelmi kérdés.
- Erre beszélt Charissa Dupin az órásra.
- Ismét egy tanár-diák felállás.
- Amitől talán Charissa Dupin éppen úgy tart. Különösen, hogy szüksége van a diplomára a munkájához és közben házas.
- Teljesen érthető, ha megrémült tőled. És az összekapcsolódásoktól. Talán ő is érezte Alex. Ugyanazt. Mint te. De már nem tini.
- Gondolod?
- Nem tudhatod.
- Jelentkezett az építés pályázatra, aláírtam a jelentkezési lapját, aztán mégsem csinálta meg. Érthetetlen.

- Lehet, hogy éppen azért, mert érzi, hogy ha kinyit egy ajtót a fény előtt, az beáramlik és onnantól mindent megvilágít. Mindent. Árad és áramlik.
- Hát én rám még a kukucskálót is rám baszta! Bár.... azt mondta, hogy a fiam, Alex helyes, és tiszta apja... - Alex félre teszi a kinyomtatott lapokat és döbbenően néz rám.
- Ez igazán egy freudi elszólásnak tűnik - vigyorgok rá kacintva.
- Gondolod? Tudatalatti, rejtett elszólás?
- Amikor a rejtett gondolatok leleplezik a titkokat. Találkozott Alex-el?
- Láttam, a folyosón. Igen.
- És kibukott belőle egy elfojtott lelki folyamat eredménye: hogy a srác, olyan helyes mint te! kurvára bejössz neki!
- Stefire is azt mondta, hogy szép.
- Miközben azt gondolta, bakker, fiatal a felesége, és még szép is! Esélyem sincs nála - nevetek fel.
- Gondolod?
- Próbáld meg! Én is elhívtam kávézni Dawnt és tessék - nevetek rá.

Alex

Mintha sportot űznék az összehasonlításokból. Charissa nem Stefi, aki letámad a mosdóban és lesmárol. Akkor mégiscsak Vanessa, akinek egyetlen verset küldözgettem soha el? Andrew Marvell A vonakodó kedvesemhez versrészleteit dobálgattam a céges emailen és hívtam vissza unásig. S most mit művelek? Egy órája ülök az egyetemi tanári szobámban és Edmund Spenser tisztességes Charissájáról olvasgatok. A név szerzője. Az angol Charissa név eredete. A szülőatyja Edmund Spenser volt. Igazán olyan szép név, amelyet csak egy író vagy költő alkothat. Edmund Spenser a Charissa nevet a tündérkirálynőben alkotta meg. Nem emberi lény. Charissa a szeretet a tündérkirálynőben. A szeretet...Milyen szép, szép név. Az a nő is éppen ilyen. Szeretni való. És maga a szeretet, a szerelem...

Kopogtatásra révedek fel a gondolataimból. Sötét van. Azt se tudom mennyi az idő. Charissa Dupin néz be. Szerdai nap ismét.

- Charissa! A hét közepén az egyetemen?
- A szerda a kimenőnapom. Értekezlet után már végzek és a férjem viszi a lányokat a jazzbalettre - magyarázkodik. - Zavarok.
- Dehogy. Parancsolj! Tegeződünk igaz?
- Ha kívánsz.
- Kívánom, nagyon. - Te jó ég! Azt sem tudom mit beszélek. - Mármint miben szolgálhatok? - fordulok ki a forgószékemről és várakozón nézem. Órákig tudnám bámulni a lábát. Nem tudom miért. Sosem vonzódtam női testrészekhez. Én nem vagyok Liam, aki Vanessában a jó segget, meg Dawnban is csak azt látta meg. Nekem nincs ilyen. De Charissa Dupin testszín harisnyája, sötétbőr cipője és tweed szoknyája valami döbbenetes összehatást ér el nálam. Egyszerűen leragadok a lábaiban való gyönyörködésnél. Nézem a lábfejét, ahogy áll mellettem és teljesen elbambulok. Olyan szép, stílusos cipői vannak. Fekete ruhakabáttal hordja. Az a típusú nő lehet, aki sosem öltözik téliesen, aki félcipőben van télen is, mert hivatalos ügyei vannak. Ettől olyan örök

klasszikusnak érzem. Ennek a nőnek van stílusa. És nekem nagyon bejön a stílusa. Egyéniség. Kortalan. Időtálló.

- Alex? - kérdezi újból. Úgy érzem már néhányszor ismételtethette a nevemet.
- Igen... bocsánat. El...gondolkodtam... - most ébrednek rá, hogy a vizsgabeugró projekt-terveket tartja felém, én meg merőn a lábait bámulom.
- Meglesz Charissa? - kérdezem és az ölembe veszem a mappáját. A levelezős hallgatóknak én vagyok a konzulens tanárunk is, hiszen én kísérem őket végig az egész építészet szakon. Velem minden félévben találkoznak.
- Remélem igen! - belelapozok a rajzokba, talán a szemöldökömet emelgetem? Nem tudom, de Charissa aggódva néz. - Nem jók?
- Hümm - felpillantok az asztalomra a ceruzatartóban sorakozó különböző ceruzáimra és egy hasonló típusú ceruzát választok, mint amilyennel Charissa készítette a projektrajzait. A ceruza radiós végével igazgatom át a projektrajzot és magam húzom meg a kézrajzon az irányokat. - Foglalj helyet! Teát? Még forró a víz! - mutatok a ceruzával a vízforralóra és közben szépen kijavítgatom Charissa rajzát. Már éppen befejezem, amikor felpillantok. - Na, most már meglesz - nézek rá és összefűzöm a projektmappát. Charissa a Brit Építészek Királyi Intézetének Kiadványát tartja a kezében. Az újság a teázóasztalunkon hevert. - Igen, én terveztem - biccentek neki.
- Impozáns épület - Több oldalas kritikai cikk szól a durhami irodaépületemről. Nemzetközi építészetileg is meghatározzák a helyét. A Pritzker-díjhoz ezt is beadtam.
- Igazán? - kérdezem futólag. Nézem a képeket, amiket Charissa is lát. Én az ujjait nézem, ahogy átsimítja a finom fényű színes lapokat. Az ujján a karikagyűrűt. Elegáns, szép gyűrű, csupa köves, arany ékszer. Apró levélmintákkal és szikrázó kövekkel. Finom ékszer, ennek a finom nőnek. Nem láttam még ilyen szép ékszert, ilyen szép ujjakon. Vékonyak az ujjai és finomak a mozdulatai. Tudom azt is hogy mit lát. Az irodaházban a mennyezet felől jön a fény. A tetőtéri ablakoknak sokkal magasabb a benapozottsága mint a homlokzati ablakoknak. Akár 50%-al több fényt is átenged, mint egy normál ablak. Ettől annyira világosak az épületeim. Én nem félek használni a tetőtéri ablakokat, mennyezeti üvegfelületeket. Építs a fényre! Az osztott elemekkel olyan az épület belső önmegvilágítása mint egy franciakockás füzet. Világos, elegáns, nyugodt. Rávetül a fény a falakra. A társalgókra, a kényelmes piros bársony székekre. A szürke falra, a fa áthidalásokra. Az átvezető folyosók is szint kapnak. Természetes külső fényt. Az építészeti folyóiratban ott van a tervrajzom kicsinyített mása is. Közel húsz oldalon át képekkel illusztráltan foglalkoznak az irodaépülettel. Jó kritika.
- Gratulálok! - mosolyog fel rám Charissa.
- Építs a fényre! - bólintok rá és a mappáját az asztalomra teszem - Most már meglesz - átülök hozzá a dohányzóasztalhoz és magamnak is készítek egy teát.
- Már értem miért tetszett a babiloni függőkert gondolat - bólint Charissa. - A tömb felülről megnyitása.
- Igen. Én építészetileg így gondolkodom.
- Fénnyel a nap felé - elreked a hangja.
- Pontosan... a napfény... megragadni a napot... - Őt nézem. Az ajkait. Nem vértelen a szája. Ha használ is rúzszt az csak szájkontúr ceruza lehet. Charissa talán érzékeli a pillantásom. Zavartan a szájához emeli a csészét és belekortyol a teába. A teáscsésze

felett engem fürkész. Szeretném megragadni ezt a pillanatot is. Charissa Dupinnal teázni. Csodálatos aranyló pillanat. Mint a teánk színe. Több mint tizenhat éve vagyunk házasként Stefivel, de lehet, hogy még soha nem teáztunk együtt. Döbbenet teszem vissza a teáscsészémet a csészealjra. Én ittam teát a jelenlétében számtalanszor. Ahogy Vanessa jelenlétében is. De csak én teáztam. Nem együtt teáztunk. Charissa Dupinnal már nem is tudom hanyadjára teázom. Együtt. Úgy hogy ő is teát iszik és én is. Teljes élmény. Ugyanazt a teát isszuk, ugyanazt az ízt érezzük. Szeretném ezt az ízt az ajkairól érezni. Képtelen vagyok megtörni a csendet és úgy fest Charissa sem képes rá. Szeretném megérinteni az ujjaimmal a tweed szoknyája anyagát, megsimogatni a harisnyás térdét, a teáscsésze szélét simogató ujjait. Az ujjaim mintha a napfényt szeretnék megfogni. Megindulnak a nem is olyan távoli lábak felé. Alig révedek a kábulatomból.

- Van...öhm... teasüteményem is - irányítom a fal melletti dobozok felé zavartan a kezem és felnyitom a fémdoboz tetejét. Köszörülgetem a torkom.
- Az angol Maslow-piramis - nevet csendesesen Charissa. - Tea és keksz. A legalsó és a legfelső szinten is.
- Azért talán nem csak teaivási szükségleteink vannak - jegyzem meg és felé kínálom a kekszes dobozt. Charissa kiemel egy csokidarabkás kekszet és szétroppantja a fogai közt. Látom a kivillanó fehér fogát, hallom a keksz roppanását.
- Talán valóban nem csak ennyi... a szükségletünk... - mondja elhaló hangon.

Nincs időnk tovább méregetni egymást tea és keksz társaságában, mert ráknnyitják az ajtót. A belépő éppen olyan döbbenet áll meg a küszöbön, mint ahogy mi felé kapjuk a tekintetüket.

Liam

Na ebbe jól belerondítottam!

- Bocsánat, kint várakozom. Kopognom kellett volna, elnézést.

Alex a nőre pillant.

- Már éppen indulni készültem, semmit nem zavart meg igazán - mosolyog nyugodtan és a táskáját megfogva feláll. - Nagyon köszönöm a teát! Viszlát, szombaton! - Alexet nézi, nem engem.
- Visszontlátásra Charissa - áll fel Alex is búcsúzóul. A nő után fordulok. Hallani a cipője kopogását a folyosón. Cseng a liftajtó, amivel én jöttem fel. Elhal a kopogás hangja, ahogy belép a liftbe és záródik az ajtó. Kérdőn megemelem a szemöldököm, aztán bezárom az ajtót.
- Charissa Dupin személyesen, a kétgyerekes igazgatónő?
- Felismerted nem? - Alex a teáscsészéket szedi össze és a kis mosogatógépbe teszi.
- A hét közepén, nálad, teázgatva.
- Behozta a projektterveket. Félévi kötelező munka.
- Minden diákokat meghívod teázgatni? Vagy bárkit, aki belép hozzád?
- Kérsz egy teát? - kérdezi Alex nyugodtan.

- Kösz, nem. Látom forró volt a tea. Kimelegedtetek tőle? - vigyorgok rá és leülök Charissa Dupin helyére. Kellemes parfümilletet hagyott maga után. Elegáns illat. Elegáns nőnek.
- Nem tudom mire célozatsz - ül vissza a forgószékjébe Alex. Így ő magasabban van mint én a süppedős fotelban.
- Hát nem gondoltam, hogy a teázás lehet ilyen szexi, de ti ketten aztán bemutattátok hogy de - vigyorgok Alexre.
- Ugyan menj már!
- A teát unatkozó barátnőkhöz tudtam elképzelni. Forradalmasítom a teázáshoz kapcsolódó elképzeléseimet. Egy meleg ital és mellette a meghitt intimitás érzése. Alkalmazni fogom.
- Voltál a kávézóban?
- Nem, most nem.
- Miért nem?
- Nem tudom. Mi van ha lerohan?
- Beijedtél? Egy nőtől? - Alex röhög.
- Most még érelem magamban egy kicsit ezt a témát. Nem kell elkapkodni - Alex már megint az asztalán rendezkedik. - Szóval...?
- Mit szóval?
- Rajtakaptalak, ahogy Charissa Dupinnal kettesben teázol a tanári szobádban. És persze nincs köztetek semmi, mi?
- Mert tényleg nincs. Meghívtam egy teára, ami eleve le is volt főzve.
- Édes, meghitt, intim kis teázás volt. Kettesben. Egy zárt szobában.
- Amíg be nem törtél ránk ajtóstul.
- Bocs.
- Kopoghatnál!
- Majdnem rámásztál mi? - vigyorgom.
- Nem, csak igazi taplónak tűntél tőle.
- Azt hittem egyedül vagy, mindig egyedül vagy szerdánként! Sean sincs!
- Jó most éppen nem voltam egyedül - morog.
- Legközelebb zárd be az ajtót. Kulcsra.
- Nem lesz legközelebb - tiltakozik.
- Dehogynem lesz. Lesz.
- Liam!
- Értem, nem akarsz róla beszélni miért is nem?
- Talán én is fel akarom még dolgozni. Mint te a kávézásodat! - csattan rám.
- Ok. Akkor indulhatunk? Hú de dühös tanárbácsi lettél - Alex fogja a kulcsait és zárja a szobát. Ketten haladunk egymás mellett a kihalt egyetemi folyosókon. A liftnél várakozunk. Alex a zsebében játszik a kulcsaival. Gondolkodik.
- Amúgy Alex!
- Hüm?
- Tényleg... lenyűgöző a nő. Példamutató. A viselkedése, az öltözködése, a kedvessége. Már értem mi ragadott meg benne. Még nem találkoztunk ilyen nővel, aki ennyire nőies.

Visszafogottan tudatában léve a nőiességének. Klasszikus nőtípus - megérkezik a lift. Ahogy belépünk a tükörben Alex rámnéz.

- Én is értem, mi neked Dawn. Legalább ugyanolyan jó feneke van, mint Vanessának, de neked nem ez tetszik, igazán benne, hanem a stílusa. Én egy érett nőt találtam meg Charissában. Stefi ellentéte. A fiatal feleségem ellentettje. Te Vanessa ellentettjét találtad meg. Dawn energikus, optimista, pörgős, és határozott, önálló, vezéregyéniség. Mindaz, ami nem Vanessa. Külsőre hasonlóak, kissé molett, nagy fenék. S nekem is. Nézd meg, mit is akarok? Stefi is szép. Szép, fiatalosan szép. De éppen ez az ellentettje. Az érett nő. Én a szép nőkre bukom, te a molettekre.
- S mi ez? Kapuzárási pánik? Túlerhelt munkamánia? Menekülés? Kiégés?
- Nem tudom Liam, talán mind... együtt...
- Mi lesz?
- Fogalmam sincs.

A közeli étteremben eszünk. Alex teljesen alkalmatlan a beszélgetésre. Én sem tudok értelmesen még csak témát sem találni. Le kellene vezetni a feszültségeket. Mindent. Alex némán vágja a húst a tányérján.

- Alex?
- Én nem merek Stefi szemébe nézni. Talán kiolvassa a gondolataimat.
- Hülyeség. Nincs rád írva semmi. Teáztál. Egy nő társaságában. Én smároltam egy kávézó teraszán és mégis simán Vanessa szemébe nézek.
- Mert kettőnk közül mindig is te voltál a nagyobb rohadék - jegyzi meg Alex.
- Ez fáj! - fintorgom rá.
- Egész gondolatvihar dúl bennem. Nekem ez így nem megy. Lehet... jobban rá kellene feküdni valami projektmunkára. Tök mindegy mire. Lekötni a gondolatokat.
- Alex, a munkába menekültünk eddig is. Nem lesz megoldás. Semmire.
- Nem ismerek más kiutat. Én mindig csak dolgoztam. Tettem a dolgom. Én, amikor udvaroltam is csak tettem a dolgom. Családot kell alapítani. Aztán, amikor jött Stefi a gyerekekkel, feleségül kell venni. A fiamat fel kell nevelni. Tenni a dolgom. Ennyi.
- Csak most Charissa nem illik a képbe.
- Pontosan. Ez érzelmi megcsalás.
- Hülyeség!
- Lehet futok néhány kört a tó körül. Attól majd lenyugszom - ráhagyom. Egy futás nem lesz erre megoldás...

Alex

A szombati konzultációs napon kiteszem a fiam az egyetem előtt. A parkolóban már ott áll Charissa kék autója. Amikor mellé parkolok akkor döbbenek rá, hogy még az autóban ül. Átnéz a pezsgőszín jaguárra. Aztán rájön, hogy én ülök benne. Kihúrom a slusszkulcsot és kiszállok. Megvárom, amíg ő is kiszáll. Lesimítja a szoknyáját és magához szorítja a hengeres rajztömbjét. Sötétkék bőrhatású mappa. Olyan mint a cipője. Még a rajztömbje is a kiegészítője.

- Szia! - köszönök rá.
- Szia...

- Egy tea vagy kávé? Óra előtt, vagy után? - kérdezem.
- Tea és inkább óra után - feleli óvatosan. Együtt megyünk fel az emeletre még két hallgatóval. Csak a cipőink kopognak a folyosókon. Kevés körömcipős nő szokott itt sétálni. Charissa cipőhangja egészen elűt a normál egyetemi zajoktól. Mi férfiak hozzá képest szinte hangtalanul lépünk. Kinyitom nekik a teremajtót és én még a tanáriba megyek.

Tik-tak. Hosszúnak tűnnek az órák. Szokatlan nekem is a levelezősökkel szombaton az egyetemen lenni. Nem megy még csak az a szigorúság sem, ami a hétköznapiakon annyira jellemző. Nem csak Charissa miatt. Hanem mert tudom, ez a néhány ember nem építész lesz itt valójában. Nekik csak a diploma kell. Nagyon furcsa felállás.

- Milyen érzés építésznek lenni? Áru! el! - kérdezi Charissa, miközben a teájában kavargatja a cukrot. Lazán a karját a karfán pihenteti.
- Érzés? - nevetek rá vissza.
- Igen, én sosem leszek építész, de kíváncsi vagyok mit él meg egy építészmérnök? Milyen építészmérnök vagy te?
- Lehet passzolnám a kérdést - mosolygok. - Ritkán gondolkodom magánépületekben, ha ez a kérdés. Jobban szeretek tervpályázatokon indulni. A megbízásokkal a cégtársam foglalkozik. Amikor építészt választanak akkor valahol szimpátia alapján választanak az emberek.
- Szerintem szimpatikus vagy. Én építtetném veled a házam - mosolyog Charissa.
- Kösz. De ez túl nagy felelősség. Egy normál ember az életében csak egyszer építkezik. S az az épület az otthona lesz. Ez túl személyes. Intim.
- Valójában nem szeretted az intimitást - tapint rá Charissa.
- Azt hiszem igen, ez igaz.
- Ezért építész inkább kilátókat, tereket és irodaházakat. Abban semmi személyes nincs. Semmi intim.
- Kegyetlen, de pontos megállapítás. Ott a pont - nevetek.
- Szerintem te félévi projekt feladatnak még sosem adtál családiház tervezést - jegyzi meg Charissa. Esküszöm valami huncut fény villan a szemében. Fény, csintalan és komisz kis fény.
- Utána néztél az összes munkámnak? - kérdezek rá zavartan. - Tényleg tanítok már pár éve, de Családi házakat még sosem akartam tervezettni a diákokkal. De lehet eddig túl unalmasnak tartottam. Nem vagyok egy családiházban gondolkodó építész.
- Pedig szerintem az építészek nagy százaléka nem városi középületeket fog építeni amikor dolgozik.
- Azokat Sean csináltassa velük, ő folyton sorházakat és családi házakat húz fel egész lakónegyedek az övéi már itt Manchesterben.
- De te, Alex Goodwin vagy, nem fecsérled holmi otthonok építésére a drága idődet és... hümm... kreativitásodat - nevet Charissa.
- Kezdek nem annyira kedvesnek találni, mint korábban - jegyzem meg.
- Kedvesnek találasz? - szinte látom, ahogy megfeszül a mellkasa a levegővételtől. A mellei a blúzának feszülnek.
- Igen, kifejezetten. Kedvesnek.

- Miért nem szereted a családházakat?
- Nincs bennük kihívás. Én versenyezni és versenyeztetni szeretek. Ez... a motivációm. Versenyben lenni és maradni.
- Aki sokat versenyez sokat veszít.
- De minden versenyben ott a győzelem lehetősége.
- Mi a győzelem?
- Hogy ott lesz a nevem. Tervezte: Alex Goodwin.
- Ambíció.
- Egy igazi építész ezt akarja. Nyomot hagyni. Ki ne ismerné az Eiffel-tornyot a világon? A mérnökről kapta a nevét. Eiffel! Fent maradt a neve. Jelképe Párizsnak.
- Ő a példaképed?
- Nem tudom. Csak, én is ilyen építészmérnök szeretnék lenni. Egyszer egy olyat megálmódni, amivel beírtam a nevem a maradandó nyomok közé a világba.
- Néha az is elég, hogy néhány ember szívében hagyjuk lenyomatként a nevünket.
- A csúcokért vívott küzdelem maga is kitöltheti az ember szívét.
- De az nem szerelem és nem szeretet - Charissa elnéz a teája felett. Erre nem tudok mit felelni. Valóban kicsit úgy érzem soha nem szerettem. Igazán. Charissa, a szeretet pedig éppen erre világít rá.
- Elnézést - lesütött szemmel mondja. De nem megbánással.
- Nem bántódtam meg - köszörülöm a torkom.
- Talán mert csak mértékegységben érzel. Meg kellene ismerni azt is, ami mértéktelen.
- Mértéktelenül szeretni? - ez a két szó, idegenként hat még az én hangomon. Sosem használtam ezt a két szót egymás mellett. Különös nekem is visszahallani.
- Lehetetlennek hangzik? - kérdez vissza Charissa. Megnedvesíti az ajkait és látom a nyelve hegyét és a fogait is.
- Téged ismerve... nem - esküszöm transzban mondtam. Sosem mondanék ki ilyesmit egy idegen nő társaságában. A szavaimra egy pillanatra mindketten megdermedünk. Hogy keveredtünk ide az építészettől? Komolyan fogalmam sincs, de amit mondtam, már nem szívhatom vissza. Elhangzott.
- Én...öhm...
- Nekem... - egyszerre kezdünk beszélni. Charissa a táskáját markolja. - ... mennem kell. Alex... köszönöm a teát és a...beszélgetést - sietve áll fel és zavartan nézzük egymást. Talán levegőt sem veszünk. Nem akarok magyarázkodni, vagy csak értelmetlenül össze-vissza beszélni. Nincs értelme. El tudom képzelni, hogy ezt a nőt lehet mértéktelenül szeretni. Bár nem biztos, hogy én leszek az. Kinyitom neki az ajtót.
- Minden jól, Charissa - utánanézek és nézem a fenekét abban a modern csúsztatott kockás tweed ceruzaszoknyában. Ahogy a liftre vár visszenéz a folyosó mentén és találkozik a tekintetünk. A hajamba túrok. Mértéktelenül szeretni... Charissa Dupint...

Liam

Már a harmadik pohár whisky ma estére. Az irodámon túl nézem a sötét fenyőfák sziluettjét. Szürke az ég és kopár minden. Üdv újra, Insomnia. Az egyetlen társam az éjszakára. Vanessa elaludt a tévé előtt. Szinte folyton bonbonos dobozzal vonul az ágyba. Nem is velem. Csak feszülten forgolódnék mellette. Külön alszunk. Szinte már mindig. Vagy ő a tévé előtt. Vagy én a kanapén, mikor hajnalban hazajövök egy álmatlan éjszaka után. Nem akarok már megint altatóval aludni. Máshogy meg nem nagyon megy.

Nem akarom ébren megvárni a hajnalt. Hajnal. Ez a Dawn is... kerülöm a kávézót? Egy nő miatt? Nevetséges vagyok. Nem túl férfias lépés megfutamodni. Magam is tudom. De alapvetően nem szeretem, ha egy nő irányít. Én sosem tűrtem a női vezetést. Márpedig megmondta a kávéházban ő diktál. Nem akarom, hogy diktáljon bármit is. Mostanában meg úgylis inkább tisztán iszom a whiskyt nem kávéval. Vanessa irányítás nélkül főzi le a kávémat. Ezért lett ő a feleségem. Nem akar irányítani. Azt hiszem mindig is ezért döntöttem mellette. Egy nő, aki lefőzi a kávémat szó nélkül.

Kim mezítláb botorkál a sötétben. Hallom a suhanó lépteit. Mint egy macska.

- Miért nem alszol már? - szólok ki neki.
- A sötétben whiskyzel? Már megint? - néz be Kim és az ajtófélfának dől. Rövid sort a pizsamaalsója és hozzá lenge váll nélküli fekete pólóban van. Valami art felirattal. - Megkínálsz? - kérdezi.
- Nem lenne túl felelős szülői magatartás részemről - veszek elő egy másik poharat és töltök neki egy ujjnyi whiskyt.
- Sosem arról voltál híres - jegyzi meg hidegen és a konyhából hoz egy kekszesdobozt. Leül velem szembe, oda ahova az ügyfeleim szoktak ülni. Felhúzza a simára borotvált lábait a székre és lassan elkezd a kekszet mártogatni a whiskybe.
- Ki kísért el folyton Walesbe és hozott haza totál részegen az osztálykirándulásról?
- Valakinek muszáj volt - ránt vállat. - Mesélj ,mit gubbasztasz itt a sötétben felélve a whisky készleteidet?
- Bonyolult.
- Rajzoljak neked? Attól megnyugszol - vigyorog rám. - Csak azért mert megkínáltál a drága whiskydből - kacsint és az építész filcek közt válogat. Felkattintja a tervezői lámpát és skiccelve húzza a vonalakat. Szeretem nézni ahogy rajzol. Emlékszem, ahogy gyerekként mezítláb ült az asztalnál, csurkába fogott hajjal, és könyékig vízfestékes volt és közben határozott komolysággal pingált. Öntudatosan magától vette elő mindig a rajzeszközöket. Nekiült festeni, csak úgy. Spontán. Most kontúrákt is húz, szép üvegházat rajzol, kék filccel árnyal az üvegfelületeket, szinte életre kel a papíron. Mindig van piszkozati tervezőlap az íróasztalon, ezekre firkálok minden félét, ha tele van, akkor letépem a felső használt lapot és kukába dobom. Most még egy tiszta lap volt. Becsatlakozom hozzá. Egy egész épületegyüttest rajzolunk ketten. Kim színezi is. Fény van, hangulat, járókelők, és zöldellő fák.
- Aludnod kellene neked is. Miért nem alszol?
- A művészek éjszaka dolgoznak - ropogatja a fogai közt az alkoholos kekszet.
- Meg a kurvák is - felelem rá.
- Valahol az is egy művészeti ág - feleli nyugodtan.

- Te ne légy az. Nem támogatott művészet itthon.
- Jól van - feleli.
- Ki volt az a srác, aki a múltkor hazahozott? Nem tetszik. Fura alak.
- Ki volt az a szám, aki felhívott és miután felvetted kinyomtad a telefont? - kérdez vissza. Túl okos. Túl éles a megfigyelése.
- Hümmm....
- Ugye, hogy nem is akarunk ilyen kínos kérdésekről csevegni - néz fel rám. Ki van húzva a szeme. Fiatal, gyönyörű és ezt tudja magáról. Ijesztő kombó. Tudom, hogy tudja, hogy nő hívott. Azt nem tudja, hogy a számot nem én adtam meg a nőnek. Dawn mondta. A névjegykártyám ott maradt az asztalon. Veszélyes adatok. Egy olyan nő kezében, aki nem fél kezdeményezni és lépni.
- Oké - teszem fel a kezem.
- El fogod veszíteni.
- Hah?
- A nőt. Aki hívogat. Ha folyton kinyomod.
- Talán el is akarom.
- Egy numerát? Egy pasi? Soha nem akar kihagyni.
- Honnan vannak ilyen bölcs megállapításaid? Remélem nem azt mondod, hogy rutin.
- Csak ismerem, hogy gondolkodik egy pasi.
- De én az apád vagyok, nem egy pasi.
- Ha szexről van szó, minden fasz pasi ugyanúgy gondolkodik. Kivéve a puhapöcsök. Választhatsz melyik vagy. Fasz vagy pöcs? Na jó éjt!

Nem is tudom ki beszélgetett el kivel. Apám! Lecseszett a saját lányom? Kim visszadobja a filceket a tartóba és felszívódik a sötétben. Eltüntette a whiskyt a poharából. Ma este a pöcs verziót választom. Eleget ittam, rajzoltam, beveszem az altatómat és alszok.

Reggel a kávé illata ébreszt. Vanessa már lefőzte a kávé. A kanapéhoz hozta. Komolyan foglaltam sincs milyen nap van, vagy hány óra.

- Jó reggelt! Végre aludtál. Nem is mertünk felébreszteni.
- Bevettem egy altatót.
- Ó. Kár. Kimet elvittem a suliba.
- Kösz. Van ma tárgyalás?
- Nincs ütemezve semmi különös - feleli Vanessa. Ja persze, mindent átraktak a következő évre Alex-el. Persze. Hát akkor...
- Van kedved? - vigyorgok rá.
- Mi? Reggel van.
- Ja, de Kim suliba, én meg éppen most nem dolgozom - húzom a kanapéra.
- Utána bemegyünk a városba, veszek neked valami szépet.
- Komoly?
- Aham, választhatsz bármit - kezdem kigombolni a blúzámat és lehúzni a csípőjéről a szoknyáját.

Alex

Már megint itt vagyok. Az építészeti középiskola internetes oldalán. Charissa Dupin mosolyog rám kedvesen. Olyan kedvesen tud mosolyogni. Órákon át tudnám nézni, ahogy néztem is már. El-elkapott pár percre. Elmélkedve a monitor előtt. Ha egyedül vagyok. Csak ülök a forgószékemben és túrom a hajam. Mit csináljak? Ott van az a néhány számjegy egymás mellett. A vonal végén pedig Charissa Dupin... ezt akarom? Mit? A hangját hallani? A héten tucatszor feljöttem erre az oldalra. Számtalanszor beütöttem már ezt a néhány számot a telefonomba, aztán mégsem hívtam fel. Ha felhívom mi lesz? A tanára vagyok. Ha úgy alakul akkor éppen mondhatom, hogy a projektfeladat miatt hívom? Ürügy? Menekülőút? Nem nagyon látom magam máshogy kijönni ebből a helyzetből, mint hogy hülyét csináljak magamból. De nagyobb a kísértés, hogy kiderítsem, mi lehet a vonal túlsó végén. Habozok. Aztán néhány ujjnyomással beütöm a tárcsázóba azokat a számokat. Nem vagyok normális. Kicseng. Bakker. Fellököm magam a forgószékből és idegesen az ablakhoz lépek. Nézem kint az ablak előtt a fákat. Felveszik a vonal túlsó végén a hívást.

- Üdvözlöm, Charissa Dupin igazgatóhelyettes, tessék? - Úristen! Tisztán csengő a hangja. Kedves, lágy, dallamos. Teljesen leblokkoltam. Felvette! Meg kellene szólalnom. Ő az, tényleg ő az! Charissa Dupin hangja. Mit mondjak? Téves kapcsolat? Meg kellene szakítani a hívást. Kétségtelenül ez lenne a legokosabb lépés...
- Haló? Parancsoljon kérem, miben segíthetek? - a fejemet vakarom és a hajamat túrom. Én totál hülyét csináljak magamból. De megszólalok:
- Üdv, itt... Alex... köhm... Alex Goodwin... az egyetemről... - össze-vissza beszélek. Jézusom! Ezer éve nem voltam ilyen...szervezetlen. Pedig volt, aki mondta rám.
- Alex... - hallom, ahogy kifújja a levegőt, meglepett a hangja, és cipőkopogást hallok. Aztán ajtócsukódást. - Miért...? Ez az iskolai számom... - Bezárta az ajtót. Tehát most már ő is egyedül van, az igazgatói irodájában.
- Én... nem tudtam a számodat...és...öhm... magam sem tudom, hogy miért hívlak...én... - hajamat túrom és idegesen járkálok az egyetemi szobámban.
- Alex... - úristen, teljes felindulás hallani, ahogy a nevemet mondja. Egészen a fülemben. - Én...nem tudom mit mondjak - csupa kapkodás ahogy beszél. Lebeg a hangja. Hallani a hangján ahogy kapkodja a levegőt.
- Én hívtalak, de én sem... tudom... - nincs értelme félrevinnem a beszélgetést, mert nem azért hívtam, mert a konzulens tanára vagyok. Nem ezért hívtam. Nem akarom ezt kihozni ebből.
- Én... hogyan értelmezzem ezt?
- Fogalmam sincs... - A homlokomat fogom. - Ezt nem fogom tudni jól elmagyarázni. Hogy nincs is okom hívni és mégis hívlak. Vagyis van okom rá, de semmi értelmes, vagy ésszerű. Sőt csupa ésszerűtlenség, talán legközelebb ahhoz a mértéktelenséghez áll. - totális zaggyvaságokat hordok össze. Azt se tudom mit beszélek. Kész oda a nívó díjas komoly építész imázsom. - Meg ahhoz, hogy végre egyetemen kívülre akartam volna helyezni ezt az egészet. Nem mindig úgy beszélni mint a tanárod. De itt meg máshogy nem lehet. Erre most a munkahelyeden zaklatlak. Én tisztára hülye vagyok. Charissa, én ezt... nem tudom megmagyarázni.
- Alex...hát... húúú.... Fuh.... szóval... lehet, hogy nem is kell...- feleli csupa fuldokló kapkodás.
- Nem? Én pedig azt hittem... kellene...

- Nem... én... ezt... én is éreztem.

Megfagy az ereimben a vér. Ez...teljesen felkészületlenül ér. Mármint... ahogy ezt mondta azzal egyszerre összezavarodok. Nem csak én vívódom itt? Hanem ketten vívódunk? Ha ő is érezte. Akkor biztosan. Néma csend marad a kijelentése után. Másodpercekig megszólalni sem tudok. Kiszárad a szám. Ő sem beszél. Talán nem mer. Ahogy én sem merek. Mert ez a beszélgetés kezd olyan mederben folyni, amit nem tudok kezelni. Mi lesz itt?

- Ez komoly? - úristen, le kell ülnöm. A fejemet fogom és a térdeimre könyökölök. Az összekapcsolódás. Az együtt gondolkodás. Az építs a fényre. Egyszerre fájni kezdek. Már értem. Charissa Dupin fékeket próbált beállítani. Ezért nem indult a pályázaton. Tudta, hogy túl sok kapcsolódási pont lenne egy pályázaton velem konzultálnia.
- Igen.
- Ez... ez biztos? Én... - mintha csillagszórók robbantak volna a fejemben. Nem tudok rendet rakni a gondolataim közt. Nem látom át, hogy ez mit jelent vagy hogy akkor mit is kezdek ezzel az egész szituációval. Charissa Dupin szint vallott. Ahogy én is. Nem tudom miért hívtam fel, de most meg azt nem tudom mi legyen ezzel, hogy ezt tudjuk. Azt a furcsa kapcsolódást azt az érzést mindketten éreztük.
- Alex, azt hittem teljesen átlátszó volt, hogy szerdán bementem hozzád az egyetemre. Szerdán! Te jó ég! Mit kerestem én arra? Beadhattam volna szombaton is azt a félévi feladatot - Charissa hangja csupa zavart nevetés.
- Nekem ez... meg sem fordult a fejemben - nyögöm. Charissa szerdán jött be az egyetemre. Miért nem találtam kicsit sem furcsának? Nem akartam mögé gondolni semmit. Nem mertem volna. Charissa döntésképtelensége. Most már minden érthetőbb, mint eddig.
- Miért hívtál Alex? - kérdezi egészen halkán.
- Én...miért is? Azt hiszem hallani akartam... a hangod - ebben semmi értelem nincs. Itt véget ért a mérnöki tudomány.
- És... most hogy hallottad... mi lesz? - letisztult kérdés. Teljesen érthető. Én hívtam fel. Léptem. Hogy mi lesz ezután?
- Most, hogy hallottam a hangod? Szeretnék meghívni egy teára, de nem.... Nem a tanári szobámba. Lehet róla szó bármikor máshol is? - kérdezek rá megkönnyebbülten. Kiengedtem. Felnőttek vagyunk. Nincs ebben semmi. Meginni egy teát végre nem úgy mint az egyetemen, hogy én a tanára vagyok, ő meg a levelezős hallgatóm. Igen. Ki kell vinni az egyetemről ezt az egészet. Ha mint két felnőtt beszélgetünk egy tea mellett. Attól talán megnyugszunk mindketten. Ez a felállás sem nekem, sem Charissának nem kedvező.
- Persze. Hol?
- Van egy eldugott kis teázó. Kábé soha nem jár arra senki. Ott biztos nem találkozunk senkivel. Az Alpesi teaház a Fletcher Moss Parkban.
- Rendben.
- Mikor érsz rá?
- Azt hittem kettőnk közül te vagy az elfoglaltabb.
- Mindketten elfoglaltak vagyunk. De hozzád igazodom.

Liam

Forró kávé a Thomsons kávézóban. Páros kávézáshoz a másodikat ajándékba adjuk. Thomsons

Nincsen semmiféle akció a Thomsonsnál. Én ezt pontosan jól tudom. Ez az üzenet nekem. Tőle jött. Semmi személyes. De én értem. Mindent értek az üzenetből. Egyelőre nem akarok foglalkozni vele. Alex felnéz rám a laptopja felett.

Visszateszem a telefont az asztalra. Mostanában mindig képernyővel lefelé fordítva. Alex nem hülye. Észrevette az új szokást. De nem szól. Alex mostanában tőle nem megszokott módon hallgatag és figyelő. Az irodában vagyunk. Itt kevésbé lehet nyíltan beszélgetni. Stefi kopog át hozzánk.

- Alex? - kérdezi a tervrajzot a kezében tartva.
- Mond szívem - néz rá Alex és átveszi tőle a rajzokat.
- Így jó lesz? Mit szeretnél? - kérdezi és közel hajolva lágyan hátrasimítja a hajfonatát.
- Nézd itt! A szokásos. Lépcsőfeljáró, mint világítóakna. Nyisd meg a tetőt. Úgy fény lesz a lépcsőnél is - rajzolja be filccel a tetőn az ablakvágásokat.
- Rendben. Kösz - Alex futólag kézcsókot hint Stefi kézfejeére, aki már vissza is vonul a saját íróasztalához az irodába.

Megemelem a telefont az asztalról. Néhány érintés és már töröltem is az üzenetet. Alex még mindig hátradől a székében és a laptopján gépel. Aztán ahogy felnézek rá megemeli a szemöldökét.

- Mond - fordulok vissza a gépem felé.
- Rájöttem Liam, mi ketten mindig is más léptékű építészek voltunk.
- Hah?
- Ott az elején emlékszel? Amikor majdnem kiléptem tőletek. Én a csarnokterveket csináltam. Te meg sorházat.
- Aham.
- Aztán amikor én a nívódíjat csináltam a kilátóval, te lakóháztömböket húztál fel. És volt egy közös projektünk az irodaház.
- Most ezzel mit akarsz mondani? - ráncolom a homlokom.
- Csak azt. Hogy nekem most világított rá valaki, hogy valójában én tervpályázatokra készítettem a terveimet te meg megbízásokat vállaltál. Én mindig törekedtem nem személyeknek tervezni, ellenben te döntően ügyfelekkel tárgyaltál.
- Ja, mert így működött jól. Te mindig is utáltál tárgyalni. Te megálmodtál valamit. Beadtad mindenhova. Aztán ha nyert megcsináltuk.
- Nekem ez eddig nem volt ennyire tudatosodott dolog.
- Alex kettőnk közül én a pénzre koncentráltam, ezért volt az enyém a cég. Te hoztad az ötleteket, amikkel nagyok lettünk. Én tárgyas voltam, te álmodozó. De kettőnk közül te lettél a nívódíjas. Szóval? Ez valami kinek nagyobb a pöcse játék? - kérdezek rá nyersen.
- Ki tudja? Lehet így motiváltuk egymást? Ki tudja felülmúlni a másikat?

- Ez Alex maximum téged motivált. Engem csak az érdekelt, hogy a céghez mennyi pénz jön.
- Én meg képtelen voltam igazán személyes igényekkel foglalkozni.
- Mert egyedi és jó terveid voltak. Olyanok, amiket egy átlagember nem tud megálmodni. Ennyi. De ránéztél a terveimre és adtál valami olyan pluszt, amitől a személyes is egyedi lett. Ezért voltunk mindig is jók. Én megcsináltam a trágya munkákat is és te szárnyalhattál az ötleteiddel.
- Kösz.
- Nincs mit - morgom és a telefonomat forgatom az asztalon. Lehet jobban szeretem a szomorú szürke szemű nőket. Amibe én vihetek életet. Lehet nem tudok mit kezdeni a túl optimista szemekkel. Lehet, hogy egy pöcs voltam és nem hagytam Alexnek Vanessát. Lehet, hogy tényleg csak a verseny hajtott. Lehet, hogy Alex vágyakozása nélkül kevésbé lett volna érdekes számomra Vanessa is? Alfahím akartam lenni? Alex nélkül mi lett volna itt az irodával? A feleségem lett volna-e Vanessa? Akartam volna-e, ha Alex nem hajt rá annyira? Lehet kurvára beforgatom magamat ezzel a szarakodással.
- Amúgy ezt most minek hoztad fel? - kérdezek rá Alexre.
- Nem tudom. Eszembe jutott. Charissa szerint nem tudok családi házakat építeni.
- Tudnál. Csak a tulaj nem tudná megfizetni.
- Mert?
- Ott volt az a geotermikus hőgejzíres magánház, óriási ötlet volt. Családiháznak tűnt, de a tervek után kábé kiperkálta a fele vagyonát a pasi. Hatalmas ötlet volt és mekkora látvány az egész ház. De akkor is láttuk, hogy ezek a projektek neked aprópénzek.
- Hümm... igaz.
- Mert építkezik, vagy mi faszt? A tanárával akarta megterveztetni a kecsőjét?
- Nem tudom. De biztos nem ötletelnék vele a fürdőszobája méretén és a hálószoza fekvésén - Alex közelebb hajol és átsúgja. - Elhívtam teázni. Egyetemen kívülre.
- Hú! És a matricásalbumotokat is kicserélték vagy mifasz?
- Mi bajod? - húzódik vissza sértődötten Alex.
- Teázni? Kurvára nyanyás! - fintorgom. - Legalább egy koktélozás. De a felnőttek kávézni szoktak.
- Mert te aztán sokat kávézol a Thomsonsban felnőttek módjára igaz? - húzza el a száját Alex.
- Képzeld én el tudom hívni kávézni!
- Tényleg? És miért nem tetted meg? Takarodót fűjtak otthon kisfiú?- kérdezi Alex.
- Oké, nézd elhívom most! - morgom és bepötyögöm. " Kávé, de nem a Thomsonsban. Holnap." . mutatom Alexnek és átdobom az üzenetet.

Ahogy leteszem a telefonom és Alexre nézek rádöbbenek. Igen. Egymást húztuk. Alex és én. Mindig is. Vajon ki kezdte a versengést? Alex mindig is versengő típus volt. Én meg mindig belementem? Így volt? De a nagy versengő Alex folyton alul maradt. Itt van Vanessa de Noir, a feleségem, a legfőbb trófea a versengésünkben. Alex és én. Mindketten fűjtatva nézünk egymásra. Remek. Elhívtam azt a nőt kávézni. Alex miatt. Bakker. Most logikailag ebből az jön, hogy elvettem feleségül Vanessát, Alex miatt. Ideje inni két ujjnyi whiskyt. Most.

Alex

Az Alpesi teaház elé szinte egyszerre értünk. Hallottam az izgatott cipőkopogás közeledő hangjait. Charissa félénk mosollyal köszön. Nem tévedtem. Ez a teaház mindig kicsit kihalt. Mi vagyunk az egyetlen vendégek ebben a furcsa időpontban. Mindketten az ebédszünetünket csippentettük el. A hatalmas pálmalevelek mögötti kis asztalhoz ülünk. Az osztott ablakokon át rálátni a Fletcher Moss Parkra. Nem a legkényelmesebb komfortú teaház. Viszont nem is a kényelem volt a szempont. Itt senki nem ismer és senki nem jár. Egy nyugodt órát akartam ezzel a nővel. Kényelmetlen székeken és egy billegő körasztal mellett ülünk. Teával és a teaház talán egyetlen süteménykínálatával magunk előtt. Ahogy kiszolgált minket még a teaházi alkalmazott is eltűnt. Ketten vagyunk ebben az eldugott kis teázóban. Egy picit hűvös a teaház.

- Voltál már itt? - kérdezem.
- Még soha.
- Itt csak botanikus családok szoktak néhány órát eltölteni. Senki olyan, akit ismernék - mosolygok futólag.
- Szintén. Mindig is arra gondoltam, hogy biztos érdekes lenne egyszer eljönni ide, mondjuk a lányokkal, de valahogy sosem vonzott ennyire a hely - lesüti a szemét. Lehet nagyon fókuszáltan nézem. Felnéz és találkozik a tekintetünk. - Te honnan ismered a helyet?
- Ó régről. Még egyetemista koromban elhívtam ide egy lányt, randira. Arra gondoltam milyen romantikus lenne virágnézegetés közben süteményezni.
- Valamiért úgy érzem kudarcos randevú volt - mosolyog.
- A tejszínhabba beleragadtak a muslicák. Katasztrófális randevúim egyike.
- Ha valahova rossz emlékek kötnek én oda nem megyek újra - jegyzi meg Charissa.
- Én ezt már nem engedhetem meg magamnak. Tele lenne a város olyan helyekkel - nevetek. Bár kicsit sem vicces, így belegondolva. - Tudod az a megállapításod. Szíven ütött.
- Melyik megállapításom is pontosan?
- A családi házokról és a semmi intimitásról. Nagyon... igaz rám. De sosem gondoltam így bele. Én nem szeretek ilyen módon érzelmileg kötődni ingatlanokhoz.
- Még a sajátodhoz sem?
- Különösen a sajátomhoz nem.
- Nem szereted az otthonodat?
- Még csak nem is én terveztem, sőt nem is én építettem.
- Ez...komoly? Nem ellentmondásos ez kicsit? - kérdezi Charissa.
- Mármint?
- Egy elismert építész, aki a saját otthonát nem maga tervezte és építtette?
- Ahogy mondtad, nem tudok kis léptékekben gondolkodni. Márpedig nem lakok sem kilátóban sem irodában. Egy normál méretű tóparti házam van Kendalban. A cégtársam tervezte. Ő szereti az ilyesmit.
- Nem gondoltam volna.
- Azt hitted álomházam van?

- Nagyon szép épületeket tervezel. Nagyon egyedieket. Nem tudlak elképzelni egy szokványos házban. Hogy megelégedsz vele. Amikor beszélsz az építészetről mindig olyan igényes vagy. A tervek az épületekre. Azt hittem mindenben ezt követed.
- Magamnak különösen nem terveznék semmit. Az tényleg túl intim lenne. Túl személyes.
- Túl nagy a felelősség igaz?
- Pontosan. Ahogy mondtam, az... egy életre szól. A cégtársam jó lakóépületeket tervez. Rábíztam. Csinál, amit akar, nekem jó lesz.
- Rábíztad az otthonodat.
- Ház. Áll. Szép. Jó a fekvése. Betölti a funkcióját.
- De nem te vagy.
- Nem. De lehet lakóépületként kevésbé lenne érdekes a házam. Szeretem a fényt. De nagyon sok helyen zavaró. Én például rossz ötletnek tartom a hálósobai tetőablakokat. A hálósobába a megnyugvás a fontos, a naplemente, a rákészülés a pihenésre. Plusz ne feledjük a tetőablakokon az eső hangja zavaró lehet. Főleg egy városban, ahol folyton esik. Ez egy irodaépületben ahol több méter választ el a jól záró és hangszigetelő ablakoktól nem is téma. De egy lakásban... Nincs akkor a belmagasság és az ablakokon lefolyó víz látványa totál nyomasztó is lehet. Szuper ötlet lenne fürdőszobába egy tetőablak. Nem látni be csak felülről. Arra meg kevesen járnak. Tehát ablak, de nem szokványos helyen és egy alapvetően sötétnek tartott funkció helyiségbe fényt vinnék. Természetes napfényt. Összességében imádnám a szokatlan ablakmegoldásokat, hogy minél több természetes fényt csempésszek a belső terekbe, de közben azt vallom, hogy egy lakóháznál első a funkció és másodlagos a látvány. Vagyis nem az én terepem.
- Egyszer... megnézném milyen házat terveznél saját magadnak. Csak papíron.
- Egyszer... lehet megmutatom - mondom neki komolyan. - Talán...soha nem volt nő, akinek házat akartam volna tervezni. A mi otthonunkat. Lehet... ezért nincs még a fiókomban sem saját házterv.
- Ez valahol szomorú.
- Nem feltétlen. Lehet babonás vagyok. Asszonyt kész házba kell vinni.
- Létezik ilyen babona?
- Az én fejemben biztosan.
- Nem akartál nővel ötletelni egy ház felett.
- Eddig. De papíron minden mehet. Kár, hogy nem indultál az építés a fényre tervpályázaton.
- Ott megtervezhattük volna azt a családi házat?
- Akár.
- Akkor módosítom a kijelentésem. Lenne kedvem indulni azon a pályázaton. Miért ne csinálhatnánk meg a terveket? Versenyen kívül
- Versenyen kívül? - szokatlan felvetés. Kábé nincs a fogalomszótáramban. Én, aki folyton versenyzek. Nem tudtam elképzelni sem ilyesmit. Valamit csak "szórakozásból" tervezni. Versenyen kívül. Charissa Dupin új ajtókat nyitogat előttem. Körülbelül meghökkenten ülök vele szemben. Szokatlan, de valamiért mégis... tetszik.
- Elképzelhetetlen?
- Tulajdonképpen nem. Legyen. Hogyan képzeled?

- Mondjuk legyen a kiindulópont egy három hálósobás két fürdős tengerparti ház.
- Rajzold meg az alapokat, ahogy te képzeled és én Goodwinossá teszem.
- Előbújt belőled az egyetemi tanár éned igaz?
- Nehéz levetkőzni már a magánéletben is.
- Tehát, most a magánéleted része lettem?
- Lássuk csak, egyetemen kívül vagyunk, egy eldugott teázó kis rozoga asztalánál. Kifejezetten magánéletnek tűnik. De ha szabad, kifejezhetem ennél egyértelműbben is...

Liam

Kevésbé jó itt a kávé mint a Thomsonsnál. De már nem másíthatom meg az elgondolást. Én fizetem a kávé. Én diktálok. Dawn eljött. Nézem a mozdulatait, ahogy lustán cigarettára gyújt.

- Kérésed, mint látod parancs. Itt vagyok. Távol a kávézómtól. Nem bírod, ha egy nő irányít igaz?
- Tulajdonképpen csak azt akartam kérni, hogy töröld ki a számom és felejtsd el. A feleségem kurvára gyanakvó és nincs kedvem miattad is balhézni otthon.
- Hú, igazi házasság szaga van. Féltékenység, viták. Folyamatos ellenőrzés. Oka is van rá?
- Többnyire. Folyton szekálnak a nők. Mint te is.
- A te hibád. Túl jól nézel ki.
- Próbáltam már pocakot eresztetni, hátha attól kevésbé lennék vonzó. De megszállott vagyok. Néha enni is elfelejtek.
- Tudom, mondtad, munkamánia.
- Az. Csak engem szivatsz, vagy mindig vannak kiszemeltjeid?
- Akadnak. Most rajtad a sor.
- Akkor léphetsz a következőre.
- Megijedtél? Nyugi, nem történik semmi, amit te nem akarsz.
- Én? Konkrétan azt a csókot sem akartam. Letámadtál.
- Nem úgy viselkedtél, mint akinek annyira ellenére van egy kis csőrözés. De legközelebb csak jelezd és leállok.
- Oké, jelzem. Állj le! És szállj le rólam. Nyugalmat akarok.
- Akkor vegyél egy jakuzzit a kertedbe és áztasd benne magad. Velem van bajod, vagy a házasságoddal? Úgy döntően.
- Mindkettővel. Be sem neveztem erre a versenyre.
- Előfordul, hogy valaki más nevez be és neked csak végig kell vinned.
- Engem ne nevez be sehova Dawn - tisztára mint Alex. Belerángattak valamibe.
- Ha beneveztek, akkor versenyben vagy. Csak rajtad múlik, hogy utolsó leszel, vagy első. Márpedig te az a típus vagy, aki soha nem adja át az első helyet másnak. Nem mondanál le róla senki kedvéért igaz? Túlságosan irányító típus vagy hozzá - kegyetlen ténymegállapítás. Húsba vágó. Különösen most. Soha nem adtam át az első helyet. Senkinek. Legfőképpen nem Alexnek. Cégtársak lettünk. Cégtulajdonosok. De Alex mindig csak a második lehetett a cégnél. Mindig. Holott... mindig is jobb volt mint én. A tervei, az ötletei szakmailag messze felettem állt. Nem véletlen, hogy ő nívódíjas építész lett. Én a közelében sem vagyok. De amire befolyásom volt ott sosem engedtem át

semmit Alexnek. Vanessát sem. Alapvetően rohadékság volt Vanessára hajtanom, amikor tudtam, hogy Alexnek mennyire bejön. Ha igazán a barátja vagyok, akkor meg sem fordul a fejemben Vanessára nyomulni, ott Skóciában sem. Egy igazi barát soha nem tenne ilyet. Soha. Ez arany szabály. Férfiak közti alapelv. Rakat barátnőm volt. Tucatnyi. Vanessa a nagy részüket látta is. Alex viszont tényleg szerelmes volt Vanessába. A házasságunkig még csak barátnője sem volt. Mi sem bizonyítja jobban, az esküvőnkre a húgát hozta partnernek. A kamarabálra is. Folyton a húgával jelent meg. Ennyire csak Vanessa létezett számára. Vanessa volt a végzete. Amit én éreztem Vanessa iránt az mindig közelebb volt a vágyhoz. Alex viszont szerelemmel szerette.

Egy szörnyeteg vagyok. De tényleg. Mert alapvetően tudom, hogy Vanessa és Alex jó páros lehetett volna. Persze mennyire működne együtt két álmodozó arról fogalmam sincs. Mindketten nagyon az érzelmeik hatása alatt állnak. De Alex odaadását talán Vanessa értékelte volna. Hatásos volt az én szomorú szem kúrám is, de Alex... ő rajongva imádta volna.

Alex és köztem mindig is ez volt a különbség. Én racionális voltam, ő érzelmős. Én megtettem, míg ő csak vágyakozott. Enyém volt a cselekvés, övé az álmodozás.

Borzalmas barát vagyok. Igazán az Alexhez fűződő kapcsolatomban nem is olyan egyszerű. Szerintem Alex messze jobban a barátom mint én neki. De már ezt sem tudom. Az alapoknál kollégiumi szobatársak voltunk. Kényszer együttlét. Egy szobába osztottak minket. Ott kezdődött minden. Mondjuk Alex életének az elcseszesése is. Ha barátnőt hozott a szobába, az egy idő után rám hajtott. Alex pedig átengedte. Még mielőtt akár megfektette volna. Egyszerűen hagyott nyerni. Vagy nem tudom. Persze a többség tudta, hogy messze jobban szituált vagyok mint Alex. Talán így működött. Betudta a pénznek.

A cégalapításnál én vittem a tőkét. Alex pedig pontosan tudta ezt. Hogy én meg fogom tudni csinálni. Önállósulni. Azonnal. Nem kellett éveket geccsolnunk egy építészirodában, ahol nem a mi nevünk van a terveken. Tudta, tehát igen, tartotta velem a jó viszonyt. A baráti kapcsolat illúzióját. Én meg láttam az egyetemen, hogy mennyire jó. A rajzai, a tanárok folyton kiemelték. Kelltem nekem. A céghez. Lehet csupa közös érdek volt. Alexnek a pénzem kellett, nekem meg Alex tehetsége.

De Alexet mindig meghagytam másodiknak. A cégben. S Vanessa életében is. Mellettem, csak a második lehetett. Amire nekem hatásom volt ott én voltam a győztes. Alex pedig felépítette a másik életét. A mi kettőnk versenyén kívül. Talán a Vanessával való kapcsolatomban hozta a végső döntést, hogy külön életre is szüksége van. Minden, ami az egyetem és Alex tanársága az Alex egyéni élete volt. Távol az én befolyásomtól. Az a terep, ahol Alex nyerni tudott. Talán ezért lett a tanítványa a felesége. Így lett nívódíjas építész is.

Alex csak versenyben szeret lenni. Csak az esélyt akarja a győzelemre. Mint Vanessánál is. Versenyben lenni. De ha úgy alakul, akkor beéri a második hellyel is. Kezdem azt érezni, hogy arra a pontra értünk, amikor Alex is kezdi felismerni ezt. Ahogy én is. Nem lehetünk együtt győztesek. Nem lehet két nyertes. Ha Alex győzni akart, akkor tőlem függetlenednie kellett. Már nincs szüksége az én pénzemre, mint ott egyetemistaként. Már neve van. Már évek óta érzem,

és tudom, Alex már csak Vanessa miatt van velem. Ezért remegtem meg Charissa Dupin nevétől. Félek. Hogy ez a nő kiűtheti Vanessát Alex szívének királynői pozíciójából. Erről a nőről úgy beszél, mint... Vanessáról. Rajongással. Minden racionalitást nélkülözve. Nincs verseny. Charissa van.

Alex

A tájépitész órát tartom miközben a telefonom a zsebemben rezeg. Csak futólag nézek a számra. Ezt a számot még soha nem nyomtam ki. Soha. Mert ez a szám egyedi volt mindig is. Tudja, hogy az egyetemen vagyok, hiszen ismeri az időbeosztásomat. A titkárnőnk. Tehát, ha most hív az fontos.

- Tíz perc technikai szünet fiúk! - nyomom ki a projektort és felveszem a hívást.
- Vani? Mi a baj Vanessa? Liam? - kérdezem gondterhelten a homlokomat dörzsölgetve.
- Megcsal! Te tudtad? Ugye tudtad! Megcsalt! - csupa fuldokló zokogás a hangja.
- Miből gondolod Vanessa? - most már kiver a meleg. Mit művelt Liam? Alig tudok koncentrálni az irodai dolgokra. Folyton Charissa körül kavarnak a gondolataim. A válasz csak értelmetlen zokogás.
- Vanessa, az egyetemen vagyok. Próbálj megnyugodni! - annyira későig tart ez az órák. Nem sok energiám lenne ma még utána kikocsizni a világ végére. Egyszerűen ez ma nem fér bele nekem. De hogy lehet valakit telefonban lenyugtatni?
- Bemegyek hozzád Manchesterbe! - sírja Vanessa.
- Vani! Ne ülj ilyen állapotban kocsiba! - szólok rá.
- De! Mire vége az órának ott vagyok! - szipogja.
- Vani! Vanessa! - kinyomta a telefont. - Az istenit! - Próbálom visszahívni, de nem veszi fel. Liamot csörgetem. Ő sem veszi! Jézusom mi van itt. Ráírok Liamre.

“Mit műveltél te barom? Vedd fel a telefont!”

A tájépitészeim visszajönnek a szünetről. Elég nehéz előadást tartani ilyen káosszal magam körül.

- Tehát a tájterhelhetőségnél hagytuk abba. A tájterhelhetőség a tájnak azon tulajdonsága, hogy szennyező anyagok vagy mechanikai hatások bizonyos mennyiségét képes elviselni, anélkül, hogy természeti adottságai, funkciói megváltoznának. Nézzük meg ezt térképen is. A tájértékelést minden esetben érdemes elvégezni és célszerű rangsoranalízist alkalmazni. Tehát a tájrendezési tervnél a sorrendünk a következő: tájvizsgálat, tájértékelés, program, terv...

Egy örökkévalóság mire vége az órának, lehetőségem sincs mentésre elérni Liamet, mert Vanessa az előadóterem ajtajában áll, ahogy az első srác kilép a teremből. Egy kezemen, sőt egy ujjamon meg tudom számolni összesen hányszor láttam Vanessát a Manchesteri Egyetemen. Soha. Most, először. Fekete nadrágban van és puha kötött kabátban, aminek a

zsebét már megtömte telesírt zsebkendőkkel. Charissa Dupint még soha nem láttam nadrágban. El se tudok hozzá képzelni ilyen "férfias" ruhadarabot. Kezd lüktetni a halántékom.

Furcsa az egyetemen látni Vanessát. Nagyon...nem ebben a közegben szoktam meg. Stefi és Charissa természetes jelenség itt. De Vani... nem.

- Gyere, igyunk egy teát a tanári szobában! - kapcsolom ki a gépeket.
- Most nem tudok teázni Alex, szétvet az ideg! Megcsalt, érted? Te tudtad?
- Kivel? Mikor? Mi a bizonyíték? - kérdezem nyugodtan. Félek a válaszoktól.
- Valami Dawn. Mostanában, folyton. Egy rakat üzenete van a telefonján!
- Miért velem beszéled ezt meg? - kérdezek rá kicsit ingerülten.
- Nem tudom, a barátja vagy. Neked biztos eldicsekedett vele! Férfiak beszélgetése egymás közt. Igaz? Ha kerülöd a kérdést akkor igaz!
- Nem tudom Vanessa! Ez a kettőtök ügye! Mi közöm hozzá? - még nem veszekszem, de érzem, hogy feszült vagyok.
- Azt hittem a közös barátunk vagy! - támad nekem.
- És? Mit vársz? Beszéljem le a nőről? Vagy térítsem észhez, hogy a világ legfantasztikusabb nője a felesége? Mit akarsz? Őt választottad és nem engem, szóval ezt nem velem kell megbeszélned!
- Már bánom! - fakad ki sírva Vanessa.
- Mit?
- Tudod nagyon jól, hogy mit! Kedveltelek Alex! - zokog.
- De sosem szeretted! - emlékeztetem.
- Ezt nem tudom. Utáltam, hogy folyton humorizáltál. Hogy folyton nyomultál. De... akkor csak féltem... féltem újra szerelmes lenni.
- Ezért lefeküdtél Liammel titokban. Az tényleg nem szerelem igazad van. Az szex - vágom hozzá kíméletlenül. Igen, rohadtul fáj. Az egész a hátam mögött. Az egész Liam-Vanessa kapcsolat ott titokban. Semmi értelme ennyi év után felhánytorgatni a múltat. De nem én kezdtem.
- Miért beszélünk most erről? - kérdez rá Vanessa.
- Fogalmam sincs, Te hoztad fel - emlékeztetem.
- Sosem beszéltünk erről.
- Kellett volna? - kételkedően nézek, tényleg, mert szerintem nem.
- Talán.
- Vanessa, esélyt sem akartál adni kettőnknek.
- Ebből is látszik, hogy teljes idióta tudok lenni szerelmi ügyekben.
- És? Most mit akarsz? Most hogy ráébredtél, hogy Liam máshova is dugja amilye van? Egyszerre ráébredtél, hogy hozzám is hozzámjöhettél volna? Mert feleakkora pöcs sem vagyok? Én ezt akkor is mondtam neked. De tudod mit. Tényleg Vani, soha nem beszéltünk a tényekről. Ha kívánod most megteszem. Igaz ennyi év után már annyira mindegy, de tessék: Liam mindig is helyzetelőnyben volt. Az ő lakására jártál dolgozni és nem az enyémmé. Az ő irodájában dolgoztál és nem az enyémben. Én csak látogató voltam nálatok. Esélyem se volt normális felállásból indítani bármit is, amíg te Liam lakására jártál dolgozni. Ez a helyzet az elejétől el volt cseszve. Ennyi. Ezer helyre próbáltalak elhívni. Randira. Éveken át Vani! Elcsábítani Liam vonzásából. Kivonni a

bűvköréből. De tudod mit Vani? Én már megértettem. Mindketten ugyanazért vagyunk ott, amiért. Tetszett Liam vagyona. Kellett. Ennyi. Nekem is és neked is. Megértettem mindkettőnk álláspontját. Sőt Vani, elfogadtam. Emlékszel arra a beszélgetésre, ott a kocsidban. Megmondtam. Liam mellett anyagi stabilitásod lesz. Lehet más nem. De az igen - ez a kíméletlen valóság. Mindig is tudtam, és Vanessa is. Mit akar még?

- És milyen igazad volt. Sajnálom Alex. Sosem mondtam ki, de sajnálom, hogy nem adtam esélyt kettőnknek.
- Megbántad?
- Utólag? Hogy a bajba ne! Alex neked annyi apró kis figyelmességed van. És mindig is voltak. Mindig. Mindig. Úgy sajnálom Alex - és elsírja magát. Jézusom!
- Vani! - sóhajtom és megadóan magamhoz húzom. Vanessa belezokog az ingem pamutanyagába.
- Amikor... a bonbont eszem, amit hoztál... mindig rád gondolok... meg arra, hogy mi lett volna ha...
- De Vani, te folyton bonbont eszel - húzódok el.
- Hát pont ez az - sírja és közben nevetve sír. - Liam időnként megvesz egy fél ruhatárat, de... de ezek a hétköznapi apró kis kedvességek... ezeket csak te tetted meg. S olyan jól kiegészítette mindez egymást. Hogy valahogy nem is érzékeltem. Nem tudtam szétválasztani egymástól. Ott volt Liam és... és te, a kis aprósággal. Alex, a mai napig a semmiből hozol nekem egy doboz bonbont.
- Tudom.
- Miért?
- Mert tudom, hogy szereted.
- Vak voltam a te értékeidre...
- Jobbak voltunk barátként Vanessa.
- Biztos?
- Hinnünk kell, hogy igen - simítom le Vanessa könnyeit.
- Vagy elcsesztem két egész életet.
- Csak magadról beszélj! - vigyorgok le rá.
- Kösz, te mindig megnyugtatsz - szipogja.
- Ahogy te is engem - bólintok rá. - Vani miattad vagyok ott, tudod. Te hívtál vissza. A te hívásod nélkül én már rég nem dolgoznék a DeNoir tervezőirodánál.
- Tudom.
- Gyere, veszek neked egy bonbont!

Liam

Ma estére túl sok a telefon. Mindet kinyomnám. Mint ahogy a csupa kellemetlen családi telefonokat. Általában hagyom túlcserögni. Aki nem hív újra, az úgyse akart semmi fontosat. Lehet ez a politikám nem csak az üzletben, de a magánéletben is. Nem mintha bármi különbséget tennék már a kettő között. A cégem és a vállalat is nagyrészt a családom. Dawn hívása után Alex is próbált hívni. Nem lehetett fontos, ha nem ismételte meg a hívást. Az üzenetre válaszolni sem érdemes. De ma este nem várt bejövő hívásom van. Stephanie

Goodwin. Munkaügyben mindig Alex-et hívja. Nekem még sosem volt hívásom Stephanie-től. De ő már triplázza a csörgést. Idegesítő.

- Jó estét Stephanie! Kicsit késői óra ez a munkához - veszem fel a telefont. Mennyi whiskyt ittam? Remélem nem annyit, hogy ne forogjon a nyelvem.
- Szia. Tudom későn. Azt hittem még nálatok van Alex.
- Alex? Nem nincs itt.
- Azt írta Vanessával beszél még és későn jön haza. Nem nálatok van?
- Nem. Vanessa sincs itthon.
- Ó!

Ez szokatlan. Sőt rendkívüli. Vanessa és Alex körülbelül ezer éve nem voltak kettesben. Persze nem tiltott dolog, csak miért lettek volna? S most miért vannak együtt, akárhol is?

- Alex Manchesterben volt ma, az egyetemen. Ezért is lepett meg a dolog, hogy Vanessa...
- Aham, ja világos. Fogalmam sincs, de nem lehet nagy a baj, nem a rendőrség hívott egyikünket se.
- Rendben.
- Próbáltad elérni őket?
- Még nem. Nem szoktam Alexet ok nélkül csörgetni. Főleg, hogy írt is üzenetet, hogy hol van és kivel. Ilyenkor nem szoktam fölöslegesen hívni.
- Igen, értem. Ha írt, akkor hamarosan otthon lesz.
- Csak nekem furcsa?
- Micsoda?
- Hogy szokatlan időpontban ketten együtt vannak.
- Nem, ez... nekem is meglepő. Megpróbálom kideríteni, hogy mi van mögötte.
- Kösz.
- Nincs mit.
- De ugye nem...?
- Nem.
- Miért vagy ebben olyan biztos?
- Mert tudom, hogy nem.
- Honnan?
- Alex volt az esküvői tanúnk. Vanessa tanúja. Tudom, hogy nem tenné meg. Soha! Semmilyen körülmények közt. Mert Alex klasszisokkal jobb nálam.
- Értem. Nem zavarlak. Jó éjt!
- Jó éjt Stephanie!

Kinyomom a hívást. Itthon van a gyerek? Azt se tudom. De ő mégiscsak lány. Hátha.

- Kim?! - kiáltom el magam.
- Mondjad! - az emeletről érkezik a válasz. Na itthon van. Jó tudni.
- Mit tudsz anyádról?
- Mit kellene nem tudnom? - kérdezi vissza. Micsoda csavaros logika!
- Hát hogy miért nincs itthon!

- Fura, kihagyja a kedvenc sorozatát! Fél kilenckor kezdődött. Tényleg nagyon nem érthető! Talán meglepett téled a fiúszerezőjével! - vihogja le.
- Na állj már le!
- Vagy elfogyott a bonbonja! Alex a héten nem hozott neki és ő sem volt bonbonutánpótlásért a városban.
- De most komolyan?
- Bonbon tényleg nincs.
- És még?
- Sírt egy kört itthon. De azért is bőg egy sort ha beszakad a körme, vagy odaég az új konyhai próbálkozása. De szerintem szimplán belenézett a telefonodba.
- Miért kell átdolgoznom a fél házat, hogy beszéljek veled? - a sötét nappalit bámulom, Kim meg az emeleti korlátnál állva kiabál le. Normális beszélgetésnek igazán nem nevezhető.
- Telefon.
- Semmi extra nincs a telefonomban - emelem fel és nézegetem egy ideig, hogy mi lehet.
- Már tudjuk, hogy első számú zaklatód van Dawn személyében. Tehát így hívják. Tetszik a neve. A hajnal szép és színes. Elváll az éjszaka sötétjétől. Egyre több szín. Na megvolt? Töröld ki a hülye üzeneteit. És ne hagyd a telefonod a konyhapulton. Amatőr! Ennél azt hittem nagyobb játékos vagy.

Már tudom mi volt. Az a hülye kávémeghívás. Igen, az üzenet meg tényleg benne maradt a telefonban. Amit még Alexnek mutattam. A franc! És igen, tudom mi jött le belőle. Hogy én meghívtam azt a nőt kávézni. Elhívtam egy nőt kávéra! Francba! Miért nem töröltem már azt az üzenetet? Hát mert nem tulajdonítottam neki jelentőséget. Ha jelentett volna bármit is már törölöm.

Alexet hívom. Szinte azonnal fogadja a hívást.

- Szia. Ott van?
- Nem. Már hazafelé tart ő is. Én is - Alex hangja nyugodt. Olyan, mint aki mindent elrendezett. Ő ilyen is. Mindent megold. Mindent lerendez.
- Beszéltél vele?
- Persze. Minden rendben.
- Kösz.
- Jössz nekem eggyel - feleli Alex.
- Oké. Mit mondtál neki?
- Liam, minden rendben.
- Beszéltél Dawnról?
- Nem. Minek beszéltem volna?
- Nem tudom. Megoldottad.
- Ja, nagyfiú vagyok. Megoldottam. Tiszta a feneked, mehetsz tovább.
- Kösz, de tényleg... mit mondtál neki?
- Az igazságot.
- Miről?

- Megbeszéltük, amit kábé... fuh... inkább nem is számolom ki hány évvel ezelőtt meg kellett volna beszélnünk. Jót tett. Ennyi. Megnyugodott. Vanessa is. Én is. Nyugodj meg te is.

Alex

A tóparti házunk ajtaját kulcsolom. Alex a válltáskájában matat, körülbelül az a legfontosabb kérdés foglalkoztatja, hogy betette-e a körzőjét vagy itthon maradt. Megnyugszik, tehát nála van a körző. Stefi az anyósülésen ül. Fegyelmezetten várakozik. Alapvetően is ilyen, de most mintha valami fokozott óvatosság kísérné a szemvillanását. Este tíz után értem haza, úgy hogy tudta, hogy Vanessával voltam. Egy ilyen este után nehezebb lesz az irodában. Stefi laza franciafonatú haja előrehozva pihen a vállán. Futólag rámosolygok a szélvédőüvegen keresztül. Visszamosolyog. De csupa visszafogottság. Szép nő. Kedves nő. A feleségem. Beülök a volán mögé és a pohártartóba dobom a házkulcsokat.

- Minden rendben? - kérdezem, miközben becsatolom a biztonságiövemet.
- Itt a körzőm, mehetünk - szólal meg Alex hátulról. A visszapillantót igazgatom, miközben Alex szőkésbarna haját nézem.
- Igen, persze - néz futólag oldalt Stefi.
- Jól van - kikanyarodok a házunktól. Előbb Alex iskolája a célpontunk, csak utána fordulunk ki az iroda felé. Alex ásítózva köszön el tőlünk. Enyhén szítál a köd Kendalban.
- Ha akarod, beszélhetünk - mondom Stefinek, miközben feljebb tolom a sebességeket.
- Miről?
- A tegnap estéről? Bármiről?
- Vanessával voltál, megírtad. Tudok róla.
- Beszéltél vele?
- Hívott tegnap.
- Akkor tudod.
- Féltékeny.
- A féltékenység jó jel.
- Gondolod?
- Bizonyos szintig igen, jelzi, hogy fontos valami. Fontos... egy kapcsolat.
- Még sosem voltam féltékeny.
- Vanessára sem?
- Nem. Kellene?
- Nem gondolnám. Az egyetemen... van...egy nő... rátok emlékeztet.
- Tényleg?
- Igen. Vanessa és te.
- Tudom ki az. Charissa. Akivel az Arndale-ben találkoztunk a liftben.
- Igen.
- Kedveled?
- Talán. Féltékeny vagy rá?
- Kellene? - mosolyog rám Stefi.
- Passzolok. Nem tudom - mosolygok rá vissza.

- Van valami közös bennetek.
- Tényleg?
- Igen. Letisztult stílus. Udvarias kifinomultság. Mint akik a Victoria Bath-ba mennek kultúrálódni. Drága bőrcipője volt. Klasszikus darab. Mint amilyeneket te is hordasz. Még sosem láttam cementet tapadni a cipődre.
- Folyton ezzel ugratsz.
- Mert tipikus irodista fejed van. Fehérgalléros vagy. Tanultam, nem fogom meg a lapátot és a metszőkést sem, inkább hívok egy kertészt és egy építőmunkást. Olyan mint te. Jaj piszkos ne legyen a körmöm! - emeli meg Stefi a kezét. Csak mosolygok.
- Jól van, igazad lehet...
- Szerintem imponálsz neki. Úgy nézett rád, mint aki felnéz rád. Aki nagyon csodál.
- Egyszerűen az építésszt látja bennem, akinek van pár épület a nevével jegyezve. Ennyi.
- Alex, nagy többségben szerintem neked mindig is a személyiségedbe szerettek bele. Nem néztél ki rosszul sosem, de nem az a típus vagy, akibe ránézésre bele lehet zúgni. De amikor megismernek... akkor téged szeretnek meg. Szerintem a tanítványaid nagy százaléka is így gondolja. Ezért vagy szexi mészáros. A sok gáz építész közt. Neked van valami egyedi stílusod. Ami bele lehet szeretni.
- Ezt csak azért mondod, mert a feleségem vagy.
- Ezt csak azért mondom, mert szerintem igenis beléd esett az a Charissa.
- Áh, dehogy.
- Tetszik neked?
- Nem csúnya nő.
- Nem. Kicsit talán idős. Hozzám képest. De nem hozzád. Vanessa korú lehet.
- Nos? Féltékeny vagy már? - vigyorgok rá.
- Hümm... nem. Még mindig nem - rázza a fejét Stefi pajkosan. Leparkolok az iroda előtt. Csak egy pillanatra, de tovább maradok a kocsiban. Rejtély, miért most akar minden összejönni, de érdekes a tényállás. Stefi nem féltékeny. Se Vanessára, se Charissára. Nem. Mert talán nem számít. Mert hát miért is vagyunk mi ketten együtt? Alex miatt. A fiam miatt. Lehangoló összegzés. Ha Liammal Vanessa is és én is döntően a pénz miatt maradtunk, akkor Stefi és én a gyerek miatt vagyunk együtt. Viszont Vanessával nem beszéltük meg, hogy ezek a szempontok jelenleg igazán már nem is számítanak. Már nem téma sem a pénz, sem a gyereknevelés. Én befutott építész vagyok, a fiam pedig nagykorú. Becsapom a jaguár ajtaját. A zsebemben egyetlen csomagolt bonbon. Vanessának. Amikor belépünk természetesen mint mindig Vanessa látványa fogad. Ugyanott ül, mint mikor először találkoztam vele. Az íróasztalnál. Füstszín harisnyában, fekete körömcipőben és dauerolt hajjal. A szemében ugyanaz a fátyolos szürkeség, amitől annyira melankólikusnak és gyönyörűnek láttam mindig is. Talán ez a látvány marasztalt itt. A tudat. Hogy minden irodai napomon itt lesz. Nem az enyém. De a közelében vagyok. Beérve ennyivel. Meg lehet elégedni örökre ennyivel? Az örök második helyével?
- Sziasztok! - kiáltok be. Vanessa íróasztalánál megállok.
- Hello...kész a teád. Az asztalodon van - simítja hátra egy hullámos vörös tincsét Vanessa.

- Egyetlen, csak neked - húzom ki a díszcsomagolású kis bonbont. - Alkoholos, meggyes, marcipános, svájci csokoládés.
- Atyám, orgia a számban - csillan meg Vanessa szeme és széles lesz a mosolya. - Mikor vetted?
- Még este, hazafelé, a benzinkútnál.
- Akkor egy vagyonba került - összegzi Vanessa.
- Eszembe jutottál. Mint mindig. Ha bonbont látok - zsebre dugom a kezem és csak bámulom. Sokáig fonódik össze a pillantásunk.
- Befutottatok? Szuper, mert sok meló lesz ma - ér haza Liam is. Kimet vitte el az iskolába. - Bonbon? Ismét?
- Mi okoz nagyobb élvezetet? A szex vagy a csoki? - kérdezem rá.
- Neki? - mutat Vanessára Liam. - A csoki. Szóval te Alex jobban kielégítet, mint én.
- Ennyi. Na ki a nyerőbb! - mutatok Liamra és magamra.
- Na húzzál befelé az irodába!

Liam

Ma este keveset aludtam. Vanessa szinte derűsen tért haza. Komolyan ettől jobban megijedtem, mintha sír vagy tajtékzik. De nem. Nyugodt és derűs volt. Tudom, hogy mindig is imponált neki Alex legyeskedése. Szerette ezt a figyelmet, amiben Alex fürdette. Ezt a kitüntetettséget. Bármilyen is csináltak, mintha visszaállt volna a rend az irodában. Alex bonbont hoz. Vanessa örül. Helyreállt a béke. Alex talán a villámhárító. Akire bosszankodhatok folyton, mert úgy tűnik, hogy folyton az én feleségemre hajt. Miközben tudom, hogy nem tenné meg. De mi van ha mégis? Túl magabiztos vagyok. Túlságosan nagy az önbizalmam. Talán ez a baj. Ez a sok egó.

- Annyira jókedvűen jött haza, hogy kezdtem azt hinni kitaláltatok a fedősztorit - zökkenek a forgószékembe. Alexet figyelem. Tudom, hogy okos. És ettől kurva veszélyes. Tisztára mint Kim. Véres páros lenne.
- S ha így van? - kérdezi Alex, fegyelmezett nyugalommal.
- Akkor feltűröm az ingujjam - húzom meg jelképesen a ruhámat.
- Kettőnk közt az a különbség Liam, hogy én tényleg inget hordok, te meg nem - nyugodt, hűvös, kék szemek.
- Mert nekem nincs szükségem ilyen külsőségekre. Mint a jaguár. És a többi. Én tudom ezek nélkül is...
- Hogy mekkora fasz vagy? - kérdezi Alex.
- Ja, hogy milyen vastag...
- A pénztárcád? A telek kiválasztást illetően találtam egy egészen jó területet - kezd bele Alex.
- Ne terelj Alex! Ki vele! Mit mondtál neki?
- Az igazságot - néz Alex várakozón.
- Mi az igazság?
- Szerinted Liam, mi? - kérdez vissza és hátradől a forgószékben. Elkezd áztatni a teafiltert a forrált vízben.

- Úgy jött haza, mint akit kábé kielégítettek.
 - Nem én húztam el vele két hétre Skóciába hogy aztán megfektessem. Igaz nekem nem is közvetlen titkárnőm volt.
 - Na már megint itt vagyunk?
 - Tudtad, tudtad, hogy mit érzek iránta! Igen kurvára fájt! Övön aluli ütés volt Liam! Én addig a percig azt hittem, hogy barátok vagyunk.
 - Barátok vagyunk. Nem?
 - Én ilyet sosem tettem volna. Soha nem hajtok rá arra, akit kiszemeltél - kikerülte a kérdést. Elegáns módja a válaszolásnak. Alex stílus. - Miért nem törölted le a Dawn üzeneteket?
 - Nem tudom.
 - Dehogynem tudod. Mert nem számít. Nem számít! - Alex a mutatóujját ütügeti az asztallapra. - Hogy itt ebben az irodában mennyi minden nem számít az egy rakat szar és szemét körülöttünk. Számítson! A kurva életbe már számítson valami is!
 - Már megint a pedagógust játszod? Nem az egyetemen vagy.
 - Jó, megyek. Most nekem erre se időm, se energiám nincs. Majd küldj emailt ha kell valami.
 - Még a teádat se ittrad meg.
 - Öntsd a fikuszodra, úgyse számít! - Alex lelép. Stefi marad. Jellemző. Ez az iroda nőkkel van tele. Vanessa, Stefi, Kim. Miért nem született fiam? Az élet mindig be tud mutatni. Hiába akarok én nyerőbb lenni... az élet mindig megmutatja az igazságot. Azt mondta Alex az igazságot mondta Vanessának.
-
- Stefi, át tudod venni Alex helyét? - szólok ki az irodából, ahogy hallom Alex elhajt a jaguárral.
 - Persze - Stefi félretolja Alex teáját az asztalról és leül a gép mellé. Alex gépéről dolgozik. Én kábé sose merném a feleségemet a gépem közelében hagyni. Vagy azért, mert valamit elrontana, vagy azért, mert valamit titkolnék. Alexnek nincsenek titkai? Alex tiszta? Alex jobb mint én? Ugyan! Nem lehet! Ugye?
 - Stefi! Csinálja Alex azt a pályázatot? Annyira sokat beszélt róla! Hogy milyen jól együtt gondolkodott azzal a levelezős nővel.
 - Charissával? - Stefi a tervdokumentációból felém néz és feljebb tolja a szemüvegét. Ne már! Alex komolyan beszélt Charissáról a saját feleségének? És még ő papolt arról, hogy mi számít meg mi nem? Én Dawn nevét kiejteni se merném a számon Vanessa közelében. - Nem hiszem. Elfoglalt nőnek tűnik, de rákereshetek az iskolai versenyek mappában.
 - Tedd meg! - morgom.
 - Kellene a terv? Megépítenétek?
 - Akár - igazi rohadék vagyok tényleg. Igaza van Alexnek, még barátnak is szar vagyok.
 - Nem, úgy látom a pályázatra regisztráltak, de végül nem adott le pályázati anyagot. Sejtettem. Elfoglalt nőnek tűnt. Két másik projekt is van a mappában, annak itt a dokumentációja. Az érdekel?

- Azok, nem... nem... - szinte látom magam előtt a következő rémálmodomat. Alex ahogy felteszi a kérdést, hogy ki a nyerőbb, ő vagy én? De már magam sem tudom ki a versengőbb. Alex, aki folyton benevez valamire. Vagy én, aki folyton nyerni akarok. Kegyetlen páros vagyunk. Talán egymást csináljuk ki folyton. - Szerintem bejön neki az a Charissa - tényleg kegyetlen dőfések Stefinek. Miért vagyok ilyen?
- Szerintem meg Charissa szerelmes Alexbe - jegyzi meg Stefi. - Láttam, ahogy Alexre nézett.
- Ja azt én is láttam.
- Találkoztál velük?
- Igen, egy szombaton, Alex tanári szobájában teázgattak - ez a páros verhetetlen. Stefi még csak meg sem rezzen. Sőt, hátradől és nevet.
- Látod? Ennyi! Én mondtam. Éppen ma mondtam Alexnek. Ő a szexi mészáros. Egyszerűen tanárként vonzó. Nem tudom miért, de vonzó.
- Hát akkor mák, hogy Vanessa nem ismerte meg tanárként - morgom. Totális kudarc. Vesztettem. Hátra akarom támadni Alexet és nem tudom. Bebiztosította magát.
- Az tuti! - nevet Stefi.

Alex

A tanári szobámban újra lefőzőm a teát. Magamnak. Szerettem a reggeli rutint, hogy Vanessa főzi le az első teát. Nekem. Mintha az én feleségem lenne? Ki akartam sajátítani? Szerettem volna. Persze, hogy szerettem volna. De... De én nem vagyok Liam. Nem csak a pénz kérdése. Egyszerűen nem tudtam úgy nyomulni, mint Liam. Mert én dumáltam, beszéltem, vigyorogtam, ajándékoztam, de soha nem közeledtem. Nekem a szerelem lelki kérdés volt. Mindig is. Érzelmi. És nem fizikai. S ebben egészen azt látom, hogy a fiam rám ütött. Lehet, csak ezt a példát látja. Lehet nem a legjobb példa. Lehet nem mai világra való példa. Nem tudok mit tenni. Sajnálom Alexet, mert érzem, hogy ha az én utamat járja, akkor nagyon nehéz lesz neki. Próbáltam tökösebbre nevelni tényleg. De hát magam sem voltam sosem igazán az. Lehet gyereket kellett volna cserélnünk. Liam garantáltan rohadék srácokat tudna felnevelni. Olyanokat akik nem félnek megtenni dolgokat. De hát én minden kapcsolatomban előbb engedélyt kértem és aztán cselekedtem. Itt volt a baj. Vanessánál is. Vanessa hogyan működött? Elfogadta a bonbonokat és engedett a nyomásnak. Liam szexelt vele és nem én. Úgy látszik a szex nyerőbb. Mindig. Nincs mit szépíteni. Stefinél nem is én kezdeményeztem. Ő akarta annyira, a szexet, velem.

Ez az egész Vanessa téma csak engem kavart fel. Nem őket. Dehogy őket. Őket nem. Mert nekik semmi nem számít. Bánta, hogy nem adott esélyt nekem? Micsoda kegyetlenül későn érkező lehangoló utópia. Utálom. Tipikusan a veszteseknek járó mondatok. A sajnálattal közlöm, értesítem levelek mondatai. Vanessa csak még jobban ráerősített a vesztes voltomra, a szívfájdító remény illúziójával. Nem szeretem egyiket sem. Se a reménykedést, se a sajnálkozást.

Egyszerűen menekülni szeretnék ebből az irodai fojtogató légkörből. A múltból. Ami minden nap kísért. Nem akarom ezt a kísértést. A tanári szobában pedig mit művelek már megint. Azt a néhány számjegyet bővölöm...

...nem hiszem el. Már cseng.

- Charissa Dupin igazgatóhelyettes, tessék?
- Szia...itt Alex Goodwin - hatalmas hosszú csend.
- Alex... szia - pihegi végül.
- Csak... hallani akartam a hangod. Zavarok?
- Dehogy, éppen értekezlet utáni pihenő van. Kávészünet.
- Kávészünet?
- Ugye milyen szemétség? Mintha a tea vesztes lenne! Senki sem rendel el teaszünetet! Micsoda dolog ez? - cseng a hangja és lágy és kedves. Üdítő és finoman humoros.
- Annyira jó hallani a hangod! - állok fel és az ablakhoz lépve nézem a kinti fákat. Valójában ezt gondolom én is. Pont, mint Charissa. Annyira hasonlóan tud néha gondolkodni. Annyira meg tud ezzel lepni.
- Nekem is a tied.
- Tényleg?
- Igen. Frissítő. Más... mint ami itt megy. Az egyetemen is mindig ezt érzem. Mintha én is más lennék - érzem, ahogy egész lelkemben megremegek. Ez a nő! Ez... hihetetlen! Nem létezik... ilyen nem létezhet. És mégis.
- Charissa... tudod...
- Igen?
- Ugyanezt érzem.
- Tényleg?
- Igen. Amióta először elkezdtem itt az egyetemen tanítani. Ezt gondoltam. Más ember vagyok itt. Valaki más. Valaki, aki előtt semmi sem lehetetlen.
- Nahát! Pont... pont ugyanezt érzem én is. Vajon miért?
- Ki tudja, a tudás? Az egyetemi fiatalság? De Igen... Charissa én is pont ezt érzem... és igen...ez... ez megdöbbentő.
- Bárcsak minden nap ott lehetnék.
- Álmodozol? - kérdezem halkán.
- Talán. Te szoktál?
- Leszoktam róla.
- Akkor mit csinálsz?
- Célokat tűzök ki. Az olyan felnőttesebb - nevetek halkán.
- Igaz. Jól hangzik. Átveszem.
- Hozzád illik az álmodozás. Az olyan nőies.
- Lehet.
- Megálmodtad már az álmházadat?
- Veled könnyebb lenne.
- Segítsek?
- Igen, kérlek.
- Mikor?

- Ma?

És megteszem. Itt ülök. Charissa Dupinnal egy eldugott teaházban. Mintha a világ végén ülnék távol mindentől. Egy másik tér és idősíkból. Itt kényelmesek a székek és meleg is van. Álmosító sötétség. Keleties hangulat. Elálmosodom. Talán csak nagyon fáradt vagyok. Engedtem, hogy Charissa válasszon mindkettőnknek teakeveréket. Nagy dolog. Ezt a tesómon kívül kábé senkinek nem engedtem még meg. Talán keleti mámor fantáziánév volt. Erős, intenzív tea és cukor nélkül isszuk.

- Annyira... örülök, hogy eljöttél... bocs tudom már tucatszor ismétlem magam... de tényleg így gondolom - simítom át a homlokomat, meleg a tenyerem a teáscsésze melegét vette át.
- Ugyan, én is csak ezt tudnám ismételtetni - a teáskannát igazgatja közöttünk. Talán csak ösztön, vagy véletlen. Megérintem. Az ujjait. Olyan, mint egy lány simogatás. Annyira puha a bőre. Nem tudok leállni. Simítják egymást az ujjaink. Lány, könnyű ujjtáncot járnak egymással. Apró, puha érintések. Bágyadtan, kábultan nézem összefonódó és kapcsolódó ujjainkat. Végigsimítom az ujjbegyemmel Charissa finom tenyerét és kábultan nézek fel az arcára. Charissa is az ujjainkról felnéz rám. Megadó szempillarebbenés. Szétnyílnak az ajkai. S én megkóstolom őket. Egyenként. Meleg, és puha és nedves. Egy kis idő után elválnak egymástól az ajkaink. Charissa szemeiben a keleti mámor ragyog.
- Istenem, Charissa, hogy ragyognak a szemeid! - suttogom és átsimítom az arcát. Charissa a tenyerét a simító kézfejemre teszi.
- Kimelegedtem. Talán csak a tea... - sűti le a szemét és amikor újra rám néz a fejemet rázom.
- ... építs a fényre...
- Ez a fény?
- Igen, igen, ragyogó napsütés, ez a fény a ragyogás... - erre a fényre kellene építeni. Egy egész világbirodalmat. "Szerelmem folyton nőne, oly nagyon lassan, mint egy világbirodalom." Andrew Marvell verse. Mindig is én voltam az a vers. A vonakodó kedvesemhez. De hát mivel is kezdődik az a vers? Az idővel. Ha sok időnk volna... Az idő, ami folyton haladt. Talán most jött el az idő. Az a vers is pont ezt fogalmazta meg mindig. Ragadd meg az időt. Ragadd meg a fényt, és a szerelmet. Most. Amikor itt van. Évtizedeken át nem jöttem rá erre. Mennyi idő...elvesztegetett idő...De most... itt van. Eljött az idő. Ez a ragyogás az. A fény, amire építeni kell. Egy egész birodalmat, ahol én vagyok a nyertes. Alex Goodwin. A szívem boltozatán új napsugár ragyog: Vanessa után. Charissa Dupin ragyogja be fényével a sötétséget. Ez a kedves nem vonakodó. Ez a kedves az enyém. A fénye rám ragyog. Új napsugár az égen. Azt hittem már örök kód lesz, mint Kendalban. De nem. Charissa csókja felülír mindent, ami eddig volt az életemben.

Liam

Alex a feleségeért jött. Időben, mint mindig. Délután négyre visszaér Manchesterből. Remélem bonbon nélkül érkezett. Stephanie sosem tanult meg vezetni. Furcsa. Én Vanessát úgy ismertem meg, hogy vezetett. Úgy, ahogy, de vezetett. Alexéknél meg kialakult ez a rendszer, hogy Alex hozza és viszi Stephaniét. Mindenhová. Ők ezért egyeztetnek folyton. Hogy Alex hol van és mit csinál, és mikor tud Stephaniért menni, vagy csak a boltba együtt. Nálunk Vanessa gondol egyet, beül a kocsiba és beszalad a városba.

Talán bocsánatot kellene kérnem. Nem tudom. De Alex nem sértetten jön.

- Helo! Mehetünk szívem? - Stefi babaarcára nyom egy csókot. Kezet fog velem. Akkor annyira nem utál.
- Minden oké? - kérdezem.
- Aham, persze. Új projekt - ül a géphez függén és már összedugja a pendrive-ot a géppel.
- Verseny?
- Liam, hiszen mindig verseny - bólint rá.
- Mi a téma?
- Holisztikus szemlélet. Az innovatív építészet legjobbjait értékelik. A fenntarthatóság egy holisztikus szemlélet. Építs a fényre. Környezettudatos építés. Ezt elnyerem. Ha beledöglök is ez meglesz. Ez én vagyok. Zöld minősítésű épület. Fenntarthatóság. Belső komfort. Magas komfortérzet, mint a kilátás, világítás, hőérzet. És az emberi szervezetre és a környezetre is kedvező anyaghasználat.
- Izgalmasan hangzik.
- Viccelsz? Ezt a projektet a Pritzker-díjig viszem - néz rám komolyan.
- Extrém elszánt vagy.
- Aham. Új fény van.
- Az alagút végén?
- Dehogy, kint vagyok az alagútból.
- Az jó.

Egy autó fékez le a ház előtt. Kim télvíz idején is rövidnadrágban és fekete harisnyában. De most nem kíséri hangos öblös sráchang. Csend van. Két ajtócsapódás. Amikor belépnek akkor is nyugalom van. Alex fel se néz a kép mellől.

- Sötét téli kabátban alig ismertem meg Alexet - jegyzem meg a nyitott irodaajtón át látva, hogy Alex fia hozta haza Kimet.
- Sokat nőtt. De ez már a végső magassága lesz - biccent Alex. Az ősz óta nem nőtt már semmit.
- Sziasztok! Kint hagytam a makettet - kukkant be Alex.
- Gyere be - inti be Alex. Az ifjabbik kezet fog velem is. Másabb a kézfogása mint az apjának.
- Kimmel voltatok valahol? - nézem, ahogy Kim suhogó selymesre fésült fahéjszín hajjal harisnyában hosszú lábakkal lépked a konyhában. Mit kotyvaszt vajon?

- Hazafelé sétált az úton, felvettem - feleli Alex és az apja válla felett belenéz a tervrajzokba.
- Aham - csak futó átsuhanás a tekintetünk találkozása az apjával. Kim megáll az ajtófélfának dőlve és benéz.
- Alex! Feljössz rajzolni? - kérdezi. Vékony ujjait a rövidnadrágja bújtoróiban tartja lazán. Egy sötétfalú üvegből szívószállal szürcsöl közben valamit.
- Mehetek? - kérdezi Alex.
- Menj - legyint rá az apja és Kimet követve a lépcsőn Alex is az emeletre megy.
- Remélem nem isznak fent - morgom.
- Alex még vezet haza, tehát biztos, hogy nem - Alex nyomtat.
- Akkor jó, szerencséd, hogy megbízhatasz a fiadban.
- Csak nevelés kérdése - jegyzi meg szárazon Alex.
- Mert szerinted én szarul neveltem Kimet.
- Néha kétlem, hogy neveltétek-e - jegyzi meg. Ma kegyetlen. Pedig nem is tudja, hogy igazán aljas voltam.
- Szerintem ebbe most ne folyjunk bele.
- Szerintem se - áll fel Alex. Kikapcsolta a gépet. A nyomtatóból kiveszi a lapokat és a tetején ütögeti, hogy összerendezze őket. - Indulunk.
- Stefi szólj fel Alexnek, hogy fejezze be a színezgetést Kimmel, majd máskor folytatja - jegyzi meg Alex.
- Mert szerinted színeznek? - neveti Stephanie.
- Mi mást csinálnának. Alexet ismerve - legyint Alex és Vanessához lép.
- Egy mappád lenne ezeknek? - Vanessa mosolyogva keresgél neki egyet. Csendesen követem Alexet.
- Bonbon-hatás? - kérdezem ahogy Vanessa szívélyesen nyújtja át a mappát, amibe Alex a papírokat rendezi.
- Munkaidő után, huss eltűnt - mondja Vanessa.
- Milyen koktélt kevert Kim? - nézem a konyhapultot.
- Alkoholmenteset - nyugtat Vanessa.
- Biztosan? Te is azt iszod? - mutatok a hosszú sötét pohárra Vanessa előtt.
- Valami kávé, jó íze van. Kóstold meg - Vanessa elém csúsztatja. Beleszívok a szívószálba. Olyan mint egy jeges kávé. Vaníliafagylalt és kávé keverékét érzem. De nincs alkoholos mellékíze. Ez tényleg egy alkoholmentes koktél.
- Jól van, hát ha más nem pultos még lehet a gyerekből - dűnnyögöm.
- Kimhez illene nagyon - neveti Stephanie.
- Építészmérnök lesz. Természetesen. Mint mindkét gyerek - zárom le a vitát. - Beadta már a jelentkezést?
- Nem tudok róla - rántja meg a vállát Vanessa.
- Mi most hétvégén csináljuk a felvételi jelentkezést - bólint Alex. - De még bőven van idő. Alex, te vezetsz elől.
- Miért? - kérdezi az emeletről lefelé haladó Alex.
- Mert kíváncsi vagyok valamire. Na indulj! A ház előtt ne állítsd le a motort, átülök hozzád és megyük egy kört.

- Jól van - feleli Alex. A Goodwin család elköszön. Kim a szobájában marad. Vanessa a jegeskávés koktéllal átül a kanapéra, és sorozatot fog nézni. Én meg megnézem a whiskytartalékaimat.

Alex

Éjszakai vezetésen vagyunk a fiammal. Tekintve, hogy télen hamarabb lesz áll az éj. Alex még nem érzi a kocsi. Picit lassú is néha.

- Már veheted feljebb - szólok neki.
- Annyira meglódul, ha feljebb veszem - vonakodik Alex, de sebességet vált.
- Ez egy jaguár. Persze, hogy nekiszalad, ha megdobod. De ne fojtsd le a motort azt sem szereti.
- Jól van - mondja nyugodtan. Csendesen ülünk a régi jaguáromban. Haladunk. A Kendal-Manchester távon oda vissza.
- Engedd el, ne gyorsíts rá! - mondom s Alex elveszi a lábát a gázpedálról. - Az ilyeneknek hagyj mindig helyet. Hadd menjenek. Ha rászorítasz abból durva dolgok is lehetnek.
- Jól van.
- Oké, hogy Jaguárt vezetsz de ha lassú vagy mindenki ki akar előzni, hagyd őket.
- Jól van.
- Van most barátnőd?
- Ez...keresztkérdés?
- Másik kapura játszol?
- Dehogya! Miért teszel fel ilyen kérdéseket, miközben vezetek? - kérdez rá Alex.
- Tesztelek, hogy bírod a nyomást.
- Ez egy nagyon nem jó játék - jelenti ki Alex.
- Oké. Állj le, átveszem a volánt! - Alex lehúzódik az út szélére. Helyet cserélünk. Az első lehetőségénél visszafordulok Kendal felé. - Tehát? Sosem hoztál még haza senkit.
- Hát csak nem jön össze - dűnnyögi Alex.
- Tisztára mint én.
- Tényleg?
- Persze. Én se voltam külön. Mindegy, azért én is minden eshetőségre tartottam óvszert a tárcámban. Te is tedd ezt!
- Oké... - Alex összehúzza magát az ülésben. Mintha szidnám. Pedig tényleg nem. Csak nem tudom ezeket a dolgokat jól kikommunikálni. - Még mindig van a tárcádban? - kérdez rá Alex.
- Jó kérdés - felelem. - Ha van is, már biztosan lejárt.
- Az akkor nem a legjobb példa - jegyzi meg Alex. Oldalt nézek rá.
- Visszavágó?
- Talán.
- Lássuk, hogy megy - dobom fel a labdát Alexnek.
- Gondoltál már rá, hogy meghúzod egy tanítványodat? Anyán kívül.
- Hogy lefeküdnék vele? Anyád után?
- Persze, egy csomó fiatal csajszit tanítasz, nem?

- Nem olyan sokat.
- De néhányat. Akadt köztük valaki, aki nagyon bejött?
- Igen.
- És? Megtetted?
- Te... megtennéd a helyemben? - fordítom vissza a kérdést.
- Ha egyetemi tanár lennék és esélyem lenne összejönni valakivel?
- Igen. Te mit tennél?
- Összejönnék vele.
- Akkor is ha házas vagy?
- Összejönnék vele. Most te jössz. Köztünk marad. Ígérem. Volt már, hogy megtetted?
- Hogy megcsaltam anyádat?
- Apa. Válaszolj! Ne kerüld ki a választ kérdésekkel! Tudod mit kérdezek.
- Nem. Nem tettem meg.
- De gondoltál már rá?
- Igen. Gondoltam rá.
- Miért nem tetted meg?
- Nem mertem. Egyszerűen fizikailag nem vagyok jó a kezdeményezésben. Nem tudok átlépni bizonyos határokat. Szerinted mi a helyzet a házastársi esküvel? Vele megelégszem?
- Hát... semmi sincs kőbe vésve - feleli Alex.
- Felülírom az álláspontomat. Tökösebb vagy mint én - nézek a fiamra.
- Tényleg? Ezt még soha nem mondtad.
- Akkor most megállapítottam, és kijelentem. De... ez sincs kőbe vésve - nézek rá oldalt sandán. - Most én jövök. Beadod az építészmérnököre?
- Persze, hogy igen.
- S akarsz mellettem dolgozni az irodában?
- Liam mellett?
- Mellettem.
- A De Noir irodában?
- Építésként dolgozni az én irányításom alatt. Tudod, hogy nagyon sokáig kell gyakorolni, mire igazán jó leszel. Még a diploma után is.
- Tudom.
- Elfogadnád az iránymutatásaimat?
- Eddig is elfogadtam. Nem?
- De.
- Egy nívódíjas építészről tanulok, az apám az. Mit mondhatok erre?
- Számíthatok rád?
- Apa, egész életemben erre készítettél. Megcsinálom. Építészmérnök leszek.
- Jól van. Megérkeztünk. Minden, amit a kocsiban beszélünk az köztünk marad. Mindig.
- Ez mindig is így volt apa.
- Jól van fiam, menjünk.

Liam

Serceg Dawn cigarettája a sötétben. Hideg a terasza a Thompsonsoknak. Tél van. Az ünnepek után még kétszer hidegebbnek tűnik. Addig valahogy elviseli az ember, a hideget és a havat, mondjuk a fehér karácsony reményében. De utána...

- Nem gondoltatok még fűtött teraszra? - kérdezek rá.
- Nem szoktak télen ide ülni. Van hely bent bőven - szívja a cigarettáját Dawn.
- Panaszt fogok tenni.
- Máris megtetted a kávézó vezetőjével beszélsz.
- Ja tényleg - röhögők szárazon.
- Napokig nem hívsz, aztán egyszer csak beállítasz. Ez mi? Játék?
- Még nem jöttem rá. Milyen játékot játszanál?
- Nem vagyok a szerepjátékok híve.
- Én meg a szabályjátékoké.
- Akkor milyen játékban vagy jó?
- Alkotó játék. Hát te?
- Funkcionális játék.
- Az milyen?
- Örömteli mozgásból álló tevékenység.
- Ez felnőtt nyelvre lefordítva a szex?
- Neked lehet. Nekem a hot iron edzés.
- Te súlyozósz? Én azt hittem csak telt vagy.
- Szerintem lenyomnálak.
- Félek tőled. Eddig is erős nők tartottalak.
- Akkor duplán elvágtam magam egy numerától ugye? Fittebb, erősebb és önállóbb vagyok mint szeretnéd.
- Semmi olyan nem vagy, amivel eddig dolgom volt - forgatom a karikagyűrűmet az ujjaim közt.
- Hát... ez az újdonság varázsa - vigyorog Dawn.
- Magam sem tudom miért hívtalak. Talán csak levegőre volt szükségem.
- Hát itt a teraszomon van belőle bőven. Szívjad csak.
- Egy erdőben lakom közel a tengerhez - nevetek fel fáradtan.
- Hát akkor te bejöttél feltöltődni benzingőzős és cigarettaszagos levegővel. Lehet ilyen is kell. Még túl tiszta lesz a tüdőd.
- Miért váltál el?
- Főként unalomból. Untam.
- Egy embert néhány év alatt elég könnyű megunni. Most még tök lelkesen smárolok veled bárhol. Néhány év után azt is unnam.
- Igen, de amikor nincsenek tervek már, amikor kihunyt a lelkesedés lángja. Akkor valójában az már nem is élő dolog. Se ember, se kapcsolat. Egy kapcsolat is addig él, amíg hajtja a lelkesedés lángja.
- Jogos.
- Te nem válnál el igaz?
- Nem vagyok az a típus.

- Hova a lelkesedésed?
- Elvesztettem. Talán valójában engem is csak hajtott a verseny. Amíg a feleségemért kellett versengeni. Lehet elvesztettem a versenytársamat. Most ezt érzem. Nincs okom már meghódítani. Nincs okom versengeni. Valaki kiszállt a versenyből és nem én voltam az. Bent ragadtam.
- És rájöttél, hogy nem is a győzelem volt a lényeg, hanem a verseny maga?
- Valahogy így.
- A trófea csak egy tárgy. De maga az út hozzá az izgalmas.
- Pontosan.
- S mi történt? Feladták?
- Versenyen kívül került. Új versenybe kezdett. Elvesztettem a riválisomat.
- Pedig téged ez motivált igaz?
- Igen.
- Hogy lenyomj másokat.
- Igen.
- Elcseszett dolog.
- Az.
- Mi maradt?
- Kávé, whisky, insomnia. Altatók. Vanessa.
- Tehát így hívják. A feleséged.
- Igen.
- Miért vetted el?
- Anno? Nem is tudom. Vonzódtam hozzá. Szomorú szemű nő volt. Boldoggá akartam tenni.
- Sikerült?
- Nemigazán.
- Tipikus pasi. És még?
- Azt akartam, hogy az enyém legyen. Egészen az enyém.
- És ne a riválisodé.
- Pontosan. Nyerni akartam. Jobb akartam lenni. Győzni akartam. Első lenni.
- Az lettél?
- Inkább utolsó.
- Liam, melletted nem lehet szomorú szeműből vidám szeművé válni. Az nem te vagy.
- Én is rájöttem. A riválisom mellett vidámabb szemű lehetett volna. Közéjük álltam. Az egómmal. Az önzésemmel. Igazán lehetőséget sem adtam. Legalábbis azt hiszem. Volt néhány beszélgetésem még akkoriban. Vanessával. És folyton fűztem, hogy Alex, nem annyira gáz, csak rosszul kezdi. Tényleg... nem voltam annyira rohadék, mint barát. Legalábbis ezt hittem. Igazán nem is tudom. Konzerválni akartam dolgokat. Sakkban tartani. Szerettem. Akkor azt hittem tényleg. De hát tudod milyen ez...
- Hogyne tudnám. Már elváltam. Túl vagyok mindezen az elejétől a legvégéig.
- Jobb?
- Válás után? Van akinek igen, van akinek nem. Nem mindenkinek való az elváltság. Szerintem neked sem való. Az nem konzervál semmit. Az olyan mint a felbontott befőtt.

El kell fogyasztani, mind egy szemig. Vagy megromlik. Te szereted a kamrádat a kis konzerveiddel.

- Szeretem a hülye hasonlataidat is.
- Na, még kezdesz megkedvelni a végén.
- Dawn. Ha nem bírnálak, fel se hívtalak volna. Soha.
- Ez kezd egy egészen érdekes koncepció kibontakozásának tűnni. Végre kezd érdekelni, amit mondasz nekem.
- Dawn. Bírlak. Komolyan.

Alex

Csak a ködös Humberen szenvedek. Közeleg megint egy Kendal hétvége. A fiam elmenekült a makettkészítésből. Helyette én szórakozom itt a makettjeimmel. Nézegetem a kis fákat. Kicsöng a telefon.

- Szia! - búgó mély a hangja.
- Szia Vani.
- Tudod, hogy csak te becézel?
- Igen tudom. Bár a Vanessa nevet éppen úgy szeretem.
- Én meg szeretem, hogy becézel. Mint Stefit. Szeretem. Olyan, ami nekem szól. Mi a baj Alex?
- Összetett. Egyedül vagy?
- Éppen Kim privát fürdőszobájában tömöm magamba a bonbont, amit a múltkor hoztál.
- Tehát rám gondoltál?
- Ahogy te akkor, amikor vetted.
- Sosem beszéltünk így kettesben. Mostanában olyan gyakran.
- Zavar?
- Stefi?
- A nővérénél van. Egyedül vagyok.
- A szép tóparti házában. Magányosan?
- És te Kim birodalmában visszavonultan csokizol?
- Apró örömk. Mesélj!
- Amit kérdezek erősen hozzád és hozzám kapcsolódik. Belefér most neked ez a beszélgetés?
- Jöhet.
- Őszintén, ha megpróbáltalak volna megcsókolni. Mit tettél volna? Vagy ha megpróbálok közeledni?
- Nem... hát ezt nem tudom.
- Értem.
- Miért?
- Elég sokat töprengek mostanában ilyesmin. Hogy ha akkor Liamhoz hasonlóan egyszerűen megpróbálok közeledni hozzád, mit lépsz? Az én feleségem lennél?
- Hát ez erősen a mi lett volna ha kérdésköre.
- Amibe a múltkor te kezdtél bele. Én csak folytatom.
- Lehet...Miért kérdezed ezt?

- Okom van rá.
- Mi az ok? A közvetlen ok. Van egy olyan érzésem, hogy kevésbé kötődik hozzám.
- Jó megérzés.
- Valójában Charissa miatt kérdezed igaz? Soha nem léptél meg dolgokat Alex. Kérdeztél, udvaroltál. De igen, nem tettél semmit. Amitől az egész üres maradt.
- Nem merem megtenni. Nem akarok erőszakosnak tűnni.
- Alex, tőled hidd el elég távol áll az, hogy erőszakosnak érezzék a fellépésedet.
- Igen?
- Jelezni fogja, ha nem akarja. Nyugodj le.
- Nem akarom elrontani.
- De ha nem kezdeményezel sosem fogod megtudni.
- Ahogy nálad.
- Pontosan.
- Bátorítsasz?
- Talán.
- Miért?
- Büntudat? Törlesztem a múltat? A bonbonadagomat? Nem tudom. A függőd vagyok Alex.
- Nem tudom. Nem igazán vagyok a szex pártján. Akivel szexuális kapcsolatom lett, azzal lőttek a szerelemnek, vagy a normális kapcsolatnak nagy százalékban. Nicole, Jenny, Stefi. Nem akarom elrontani.
- Valójában ezért nem akartál hozzám közeledni sosem igaz?
- A szex mindent csak elront. Ez a tapasztalatom. Vagy azért, mert szar. Vagy azért, mert csak az lesz. S nézz meg kettőnk. Mennyivel jobb lett minden. Nem szexeltünk és minden megmaradt eszményinek. Stefi... Stefi más. Vele szexeltem és terhes maradt tőlem. De az is döntően szex volt.
- Mint én, Liam, és Skócia.
- Igen. De ami te voltál Vani, az tiszta maradt. Tökéletesen tiszta...szerelem.
- És... neked Charissában is pont ez tetszik.
- Igen. Nem akarom elrontani a szexszel. Nem akarom beszennyezni. Érted?
- Talán... igazad van. De tényleg ezt akarod? Másodjára is? Valamit, ami után...szenvelgysz a ködös Humberen?

Ettől lefagyok. Mármost... honnan? Miért pont ez az idézet? Véletlen? Nincsenek véletlenek. Igaz? Persze, hogy nincsenek...Honnan tudja? Soha nem küldtem el. Esküszöm soha. Azok ott az én titkos leveleim voltak örökre.

- Alex? Ott vagy még?
- Igen... ezt honnét tudod? - kérdezek rá halkán.
- Egyszer... amikor a rendszerfrissítéseket csináltuk a céges mail fióknál. Át kellett néznem...a piszkozatokat, hogy nem-e maradt valami, ami fontos... és... ott volt ez... láttam a címezést - Vanessa hangja, most egészen mély, és szomorú.
- Liam?
- Dehogya. Nem tudja. Kitöröltem. Csak én láttam.
- Ez.. még Kim születése előtt volt. Miért most mondod el?- kérdezem értetlenül.

- Rossz időzítés. Mint mindig Alex. Akkor válságban volt a házasságunk. Tudod. Az a levélpiszkozat...
- Miért volt rossz időzítés?
- Mert közben megtudtam, hogy már terhes vagyok.
- Tényleg rossz időzítések. A mi kettőnk esetében mindig. Miért most mondod el?
- Azt mondtad Charissa, olyan mint én. Neked. Érzelmileg. Alex...ez... a második esély. Neked. Ne szenvedj ott a Humberen. Mi annak a versnek a vége Alex? A végtelen szerelmi évek után...nyergelj és vágtazz a kék lován. Az a vers is azt mondja dobd el a szerelem időrabló érzését, és szeretkezz, most, amíg még megteheted. Nincs végtelen időnk. Most szeress, teljesen.

Liam

Befutottak a Goodwinok. Százalékos arányban mérni tudom, hogy megy fel a vérnyomásom minden szombat reggel. Mert Kim látványosan nem akar részt venni a szervezett egyetemi felkészülésben. Zsigerileg tiltakozik ellene. Időhúzással. Kamuzással. Bármivel. Vanessa gyömbéres kekszet ropogtat. Engem meg szétvet az ideg.

- Miért nem jön már?
- Készül.
- Felkeltetted? Biztosan?
- Fent van.
- Akkor keltsd fel egy órával hamarabb. Jó felmegyek!
- Liam, ő lány!
- Kizárt hogy éppen tamponc cserél a picsába már! - felvágatok kettesével a lépcsőkön és bedörömbölök Kim ajtaján.
- Tessék? - szemtelen és flegma a hangneme. De utálok amikor ilyen. Benyitok.
- Kim! Alexék rád várnak. Miért csinálod ezt?
- Mert sokkal sikkesebb Jaguárral száguldvá megérkezni az egyetemre, mint egy döcögő Mokkaival - jegyzi meg.
- Kizárt, hogy a te nagyobb tanulási kedvedért lecseréljem a kocsimat. Mit csinálsz még? - nézek körbe a szobájában.
- Vasalom a hajamat - beljebb merészkedek a lányszobába. Tényleg tabuként igyekeztem csökkenteni az itt tartózkodásomat, ahogy Kimnek megjött az első menstruációja. Egyszerűen pausa. A lányom nő lett. Akihez egyre kevesebb közöm van. S Kim ezt kellően érzékelteti is. Kurva hosszú haja van. Megállok a fürdőszoba ajtóban és nézem, ahogy Kim simítgatja a haját. Mindig ugyanolyannak látom. Tökéletes, sima a haja. Suhog. Leng. Gyűlölöm még a hajszínét is. Tizennégy éves kora óta festeti. Szőkés-mogyorós-fahéjas-vörös árnyalat. Rengetegféle szín játszik benne. Többféle bemosás eredménye. Kisebb vagyon egy hajfestése. De tény, hogy kábé kétszer szebb tőle. Hosszú és tökéletes a haja. A színe, és Kim tudja viselni. Félelmetes tőle. Meg akartam tiltani. Komolyan. A hajfestést. Az elejétől. De Vanessa kitartott. Azt mondta ő is utálta a saját hajszínét. Tehát engedtem. Én fizetem, hogy így néz ki. Hogy kábé minden srác elvinné egy körre.
- Legszívesebben levágnám - jelentem ki.

- De Apuci! - szándékosan szivat. Ha így hív akkor gúnyolódik. - Gondolj bele! Aranyhajat is csak a hosszú szőke hajával tudták fogságban tartani. Ha levágod. Huss, kirepülök a tornyodból. Szabad leszek, mint a madár.
- Kim, légy egy kis tekintettel legalább Alexre. Miattad ő is késik az egyetemről.
- Ugyan, Alex már duplázza az előkészítőt. Miről beszélünk? Az apja az egyetemi tanár. Persze, hogy fel tudná készíteni otthon is. Ez csak egy remek alkalom arra mindkettőtöknek, hogy szombaton is dolgozzatok. És lelépjetek otthonról - átlát rajtunk. Mondtam. Veszélyesen okos. Mint a Goodwinok.
- Mehetünk? Vagy a hajadnál fogva cibáljalak le?
- Akkor oda ez a sok-sok perc, amit a hajamra fordítottam.
- Kim.
- Jól van, menjünk - lekapcsolja a hajvasalót és követ.
- A mappád! - nyomom a kezébe.
- Köszí - vigyorog rám és beül Alexék Jaguárjába. Alex kábé forma-1 sprintelést nyom le Manchesterig. Bámulatos, ahogy vezet. Tényleg versenyző is lehetne. Nagyon stabil az úttartása. Nagyon élesek a reflexei. Legalábbis a rutin adja. Koránál fogva már kevésbé lenne jó. De jól vezet. Az, hogy megkértem, vigye Kimet is, jelzi, hogy beismerem. Jobban vezet mint én. Ő az első. A jobb, nálam. Ebben az évben úgy látszik veszíttem a pozícióból. Kim miatt. Kimért. Kim kedveli a Goodwinokat. Nagyon. Nem tudom miért tartja jobb fejnek Alexet, mint engem. De még őt is jobb fejnek tartja. Talán a külsőségek miatt. Alex egyetemi tanár. Az a típus, aki zakóban jár. Meg elegáns bőrcipőkben. Én meg tényleg néha melegítőben punnyadok az irodában. Főleg, ha tudom nem jön egy szál ügyfél sem. Alex jaguárja. Szerintem Alex hódításainak kilencven százaléka a jaguárja miatt volt. Még Stefi is. Aki beült hozzá, elhitte, hogy luxusba ül. Ezért feküdtek le vele. Vagy nem tudom.

Nem szoktam gyorsan vezetni. Főleg azért, mert a vezetésben sem vagyok mindig ott. Közben ezer más dologra gondolok. Főleg, amikor este csak bolyongok valamerre. Néha azt se tudom, hogy hol kötök ki. Csak forgatom a gondolataimat és közben nyomom a gázt. Alexék már a láthatáron sincsenek. Mi a szitu azzal, hogy Kim és a fiatalabb Alex ketten jönnek haza azzal a jaguárral? Ha nem Alex fia lenne komolyan az a rémképem lenne, hogy az út szélén megállnak kefélni. Abban a jaguárban. Vagy annak dőlve. S azért készül annyit az egyetemi előkészítőre Kim. Ő de nem, ő csak folyton új pasikat hajkurászik. Márpedig az egyetem tele van srácokkal. Ráadásul egyetemista srácokkal. A középiskolás Kimnek ez egy kisebb svédasztal. És ahogy Kimet ismerem nem tanulni jár ő az egyetemre. Hanem reggelizni. Svédasztalos reggeli a mérnök hallgatókból. Azért készül annyit. Mert minimum smárol valakivel. Ebben egészen rám ütött. Bár kevesebb mindenben ütne rám az a gyerek. Csak remélhetem, hogy Alex figyel rá valamennyire.

De végre új év van. Visszatérhetek én is a régi kerékvágásba. Nincs tiltólistán a munka semmikor. Kell, hogy valami elterelje a gondolataimat. A munka az egyetlen, ami kikapcsol. Amíg Alex letanítja az óráját addig én a Thompsonsba vonulok. Csak a laptopomat viszem fel az emeletre a laptoptáskában.

- Jó reggelt! - köszönök a pultnál.

- Szia! A szokásos? - kérdezi Dawn.
- Mint mindig - kacsintok rá. - Kösz.
- Kitettem a foglalt táblát neked. A kedvenc helyeden.
- Az igen! VIP helyem van?
- S platinakártyás törzsvendég bónuszod. Minden második kávé ingyen.
- Csak nekem?
- Csak neked. Érzed a nyerő ízt?
- Azt... majd a teraszon - vigyorgok rá. Dawn frissen pörköli a kávészemeket. Nekem. Felvonulok az asztalomhoz. Tényleg ott a foglalt tábla. S mire megnyitom a tervező programot addigra Dawn lefőzi nekem a kávé.
- Hányra jön az ügyfeled? - kérdezi Dawn ahogy felszolgálja a kávé.
- Tízre - nézek rá. Dawn. Akárcsak Vanessa. Lefőzi nekem a kávé. A Thompson a második irodám. Itt Manchesterben. Egyszerre azt érzem, hogy kezd tetszeni ez a felállás. Dawn, a kávézójában. S én itt a nekem fenntartott helyen. Ismét itt vagyok. Egy vörös hajú, iszonyúan kerek fenekű vörös hajú csaj, nő, aki lefőzi nekem a kávémat. Nyertem.

Alex

A tervezőprogramban dolgozunk a szombati szemináriumon. Csak öten vagyunk. Mindenki saját géppel dolgozik. Erre töltöttük le a tervezőprogramokat. Charissának egy csinos kis halvány ezüstrózsaszín laptopja van. Finom kis gép, illik hozzá. Valami személyes. Otthonról. Az én tanári gépem a projektorral összekötve. Minden munkafázis után ellenőrzöm az ő képernyőképüket is. Végigmegyek gépről gépre. Charissa apró köves karikagyűrűje szépen csillog, miközben mozognak az ujjai. Mögé lépek, elhúzza kezét a billentyűzet felől és én leütöm a parancskódokat. Visszaülök a tanári gépemhez. Végigviszek egy bemutató feladatot, majd kiadom az önálló feladatot.

Azon ötletelek, hogyan lehetne innen tovább lépni. Charissával. A végtelenségig hívhatnám teázni. De akkor valóban elértem a ködös Humberen szenvedés állapotát. Egészen addig, amíg Charissa meg nem szerzi az építésmérnöki diplomáját. Teázok vele és lamentálok. Márpedig a cél kibillenni ebből az állapotból. Kikeresem a Manchesteri moziműsorokat. Folyton azon gondolkodom, hogy a teán kívül, hogyan lehetnék teljesen ismeretlen helyeken. Csak mi ketten. Charissával. S eszembe jutott Jenny, a mozi, meg a VIP-termek. De éppen Jenny miatt, a mozizáshoz kurva szar emlékeim társulnak. Amit meg nem akarok. Teljesen bizonytalan vagyok. Mint egy gimis. Kicsit sem változtam. Legbelül ugyanaz az esetlen gimis vagyok, aki voltam, aki nem találta a lányokkal a hangot. A húgom túl depresszív egy ilyen véleménynyilvánításhoz. Tehát az egyetlen másik nőt kérdezem, aki releváns választ adhat. Vanessát.

“Tárgy: mozimeghívás

Szerinted? Ha elhívom moziba? Utoljára Jennyt hívtam el moziba és annyira rossz vége lett...tudod... lánykérés, visszautasítás, közben nektek Kim! Tele vagyok ilyen emlékekkel. Már mindenhez tapad valami emlék, amit nem akarok, hogy ismétlődjön.

Alex Goodwin okl. tervező építészmérnök
DeNoir Építőipari és Tervezőiroda

Tárgy: IGEN

Hívd el! Milyen film? Amúgy leittad Kyle kocsmájában a gyűrű árát?

Vanessa de Noir irodavezető
DeNoir Építőipari és Tervezőiroda

Tárgy: VIP

Le. Arra gondoltam foglalok egy VIP-termet. Akkor talán nem is a film a lényeg. Érted. Rossz ötlet?

Alex Goodwin okl. tervező építészmérnök
DeNoir Építőipari és Tervezőiroda

Tárgy:OK

Na? Meghívtad már? Alex! Gyerünk! Hívd el moziba! Csak te és ő egy sötét teremben pezsgővel. (Tudom engem is tucatszor elhívtál mindenhova. És nemet mondtam. Lépj túl rajtam! És ne csak teázz vele! Gyerünk! Ne feledd a verset!) Képes vagy rá! Tudom, ezer éve nem csináltad, sőt soha. De soha nem tudod meg, ha meg sem próbáltad!) Lefoglaltad a VIP-termet? Várom a részleteket!

Vanessa de Noir irodavezető
DeNoir Építőipari és Tervezőiroda

Tárgy: Re:

VIP-lefoglalva, bár még az időpontot egyeztetni kell... ugye a szerdát foglaltam most le. Mert azt mondta akkor "szabad." De... még nem kérdeztem meg.

Alex Goodwin okl. tervező építészmérnök
DeNoir Építőipari és Tervezőiroda

Tárgy: Kérdezd meg!

Miért nem kérdezted már meg!? Kérdezd meg, most! Mondjuk a szünetben! Gyerünk! Ne légy nyuszi!

V

...

Tárgy: Re:

Jó. De nem tudom mennyire vagyok jó ebben...ezer éve nem feküdtem le senki mással, csak a feleségemmel. Azt sem tudom, hogy kell kezdeni mindezt az elejéről...

Ja és...

TÖRÖLD KI AZ ÜZENETEKET!

Alex Goodwin okl. Tervező építészmérnök
DeNoir Építőipari és Tervezőiroda

- Tanár úr, bocsánat, de... ezt mi is látjuk. Meg van osztva a képernyő a projektorral... Kábultan révedek fel. Az egyik hallgató szólt. Bakker! Riadtan nézek fel Charissára. Aki tűzvörös. Végigolvasta az egészet. Jézusom, hogy lehetek ennyire égő?

- Igen... ööö...bocs - nyomom ki a levelezőrendszert. De már késő felsültem végleg. Charissa is vörös, de szerintem én is. A három férfi hallgatóm rezzenetlenül néz rám.
- Igen...hol is hagytuk abba? - nézek vissza a tervezőprogramra. - Tehát a beállításoknál...

Életem legégőbb óráját vezetem végig. Ebben biztos vagyok. És szerintem mázlim, hogy csak négyen voltak a teremben. Akik végigolvasták, hogy kábé ezer éve nem szexeltem és képtelen vagyok elhívni egy nőt egy moziba. És ezt pont Charissa olvasta végig. Hogy lehetek ennyire gáz! Ha a szerelmi életemről volt szó, az mindig is éppen ilyen volt. Na ehhez képest a házasság nyugalmas és békés, mint a tó a házunk előtt. Hamarabb elengedem a csapatot. Annyira kellemetlenül érzem magam. Charissa a finom nude puhabőrtáskáját a vállára igazítja. A férfiak már leléptek.

- Szia! - leheli.
- Szia. Bocs... reménykedhetem... hogy nem olvastad a kivetítést? - Charissa pirulva oldalt néz. - Nem... sejtettem. Hát... előfordul...gyakran. Bár soha nem velem, de mindegy is...
- Alex... ez... ühm...imponáló... és igen... köszönöm... a meghívást. Jó lesz a szerda.

Hát végülis ez egy egészen jó megoldása volt a mennyire nem megy a kezdeményezések és meghívok valakit moziba helyzetre. Igaz másik három férfi is látta, akikre kevésbé tartozott a téma.

- Rendben. Tehát akkor most szerda?
- Igen. Jó lesz.

Liam

A Thompsons előtt parkolok. Dawn elárulta, hogy a rakodásra kijelölt helyre szombatonként mindig beparkolhatok. Tehát Alex itt vár a kocsni mellett. Nem jött fel a Thompsonba. A haját túrja és ahogy csippantom a kocsit be is ül.

- Mi van?
- Beértetek?
- Éppen hogy. De Kim durván késéshez igazítja az óráit.
- Lelassult bioritmus. Mint az anyja.
- Ezért olyan fiatalosak - emlékeztet Alex.
- Mi az a kezében már megint?
- Ja, az egyetemen a büfés csaj tukmálta rám. Esküszöm. Mert mindjárt lejár a szavatossága - feleli futólag Alex.
- Lejárt bonbont veszel a feleségemnek? Mekkora skót vagy már!
- Úgyis imádjátok a skót kiruccanásokat - vág vissza Alex.
- Mi van feltétem a sebeket?
- Sóval nyalogatom őket minden este. Na mi bajod?
- Nekem semmi.
- Dolgoztál is vagy csak kávéztál orrba-szájba.
- Főleg az orrba-szájba rész volt meg - felelem rá gúnyosan. - Mert te aztán dolgoztál az egyetemen mi? Azt hiszed nem tudom milyen a tanítási stílusod? Te gyöker vagy, te is meg te is! Inkább menj el havat lapátolni, mert belőled aztán sosem lesz építész! Valójában így irtod ki a konkurenciát igaz? Te Alex, nagyon ravasz vagy.
- Hát muszáj, főleg a te munkamorálo mellett. Egy huszonéves végzős építészhallgató egy éjszaka alatt két dugás közt megcsinálja azt, amin te egész hónapban geccsolsz.
- Ne írd le a teljesítményem, csak azért mert én nem folyton a Pritzker-díjjal a fejem fölött alszom el. Ja bocs az még neked sincs meg a trófeagyűjteményedben.
- Ahogy a vöröshajú titkárnőd sincs meg.
- Ezért veszel neki bonbont...
- Gondold el, mi lesz, ha egyszer nem veszek. Érted. Jelzés lesz. Lassú víz partot mos Liam.
- Az már egy kiszáradt Bajkál-tó maximum Alex.
- Hát azt te tudod Liam én arra felé sosem jártam. Nálunk még minden oké - vihogja Alex.
- Most azért mert te egy negyven alattival tolod? Ne becsüld le azt ami nálunk van.
- Széltében, vagy hosszában - mutatja az araszokat Alex.
- Ma olyan barom vagy - röhögöm el magam. - Mi van?
- Semmi. Beégtam az egész csoport előtt. Mázli, hogy mindegyiknek a konzulense vagyok szóval elnézik, de mekkora égés volt jézusom.
- Összekeverted az y tengelyt az x-el?
- Kábé hasonló malőr volt igen.
- De azért nem pornót néztél előttük ugye?
- Nem, dehogy. Mi a helyzet a Dawn-ügyben?

- Minden a tervek szerint halad.Na és... Charissa?
- Szintén.
- Jegelted igaz?
- Te jegelted Dawnt?
- JA.
- Akkor jegeskávét ittál ma.
- TE meg eszkimókunyhót tervezteél mi?
- Ez a szivatás... a régi időkre emlékeztet...
- Melyik időkre? A kolis időszak? Az iroda?
- Is-is.
- Neked egyik sem jobb.
- Csak veled összevetve.

Alex az irodában Vanessa asztalára teszi a csinos kis bonbonos dobozt.

- Mi a dátum rajta? - kérdezem Vanessát.
- Miért? - bontja ki Vanessa, de a csomagolást leszedve megkeresi a dátumot. - Idén szeptember.
- Aha... lejárt mi? - nézek hátra Alexra.
- Nahát, komolyan átvágott? Miféle büfés az ilyen? - ráncolja a homlokát Alex és a hátam mögött is tudom, hogy Vanessára kacsint. Vanessa kuncogásából tudom. Alex bejön utánam az irodába. A mappájában rendezgeti a dolgokat.
- Mi lesz ez? Az új pályázat?
- Igen, tudod amit a múltkor is említettem. Teljesen új elgondolásom van. Olyat csinállok, amit még soha.
- Mit?
- Álomház.
- Húha! A nívódíjas okleveles tervező építészmérnök Alex Goodwin álomháza! Azta! Ki az ötletgazda? Várj... ne is válaszolj. Kitalálom. A neve kezdőbetűje: C!
- Vajon mi lehet ezzel a C-élod? Nem tök mindegy?
- Annyira nem.
- Na figyelj! Tehát össze fogom simítani a megrendelő...
- C-öhm...
- A Megrendelőm! Elgondolásaival... de annyit már tudok, hogy tengerre néző ingatlant akar. Tehát felül fogok írni minden létező szabályt, ami csak létezik és egy zöld házat csinállok a tengerpartra. Képzeld el a legpazarabb panorámát.
- Hol?
- Hol? Hát mondjuk Devon partjainál... Liam figyelsz rám?
- Ja-ja - Vanessa behozza a kávémat és Alex teáját. Csak a kávéba dobálom a cukrokat. Nem is kívánom, hiszen szétkávéztam magam a Thomsonban. Főleg, hogy a második kávé ingyen van. De Vanessa ugye ezt nem tudja. Tehát készít kávé. Néha úgy érzem a tea ezért jobb. Értem Alex miért teázik. Kezdem érteni. Egy teát bárhol be lehet dobni anélkül, hogy ne verne az egekig a pulzusom. De egy kávé? Hát azt nem...

- Tehát... A legpazarabb kilátás, az üveglablakokból rálátni a tengerre... a teraszon túl egy szinttel lejjebb sziklába vájt melegvizes medence...
- Értem... de mikor váltottunk mi luxusházak építésére...? - kérdezek rá sanda érdeklődéssel. Alex még sosem tervezett álomházat. Ez Charissa Dupin hatása. Neki tervez házat. Az a nő... tud valamit! Alex a megszállottja lett. Ezer éve nem láttam benne ennyi lendületet. Ennyi akarást! Tényleg Alex képes lesz Pritzker-díjig vinni, most ezt érzem. Nincs időm tovább húzni Alex-et mert befut a két fiatal.
- Na, hogy ment, mutasd miket rajzoltatok? - intem magamhoz Kimet. Felügyelni kell az órai munkáját. Legszívesebben Alexet küldeném be, hogy ellenőrizze őket. De ez kicseszés lenne. De tényleg megtenném. Ha én lennék az egyetemi tanár folyton ránéznék Kimnek mind a tíz körmére. Kirántom Kim kezéből a mappát. Nem először fordul elő vele, hogy Alex rajzaihoz képest több rajza is hiányzik. Mintha lenne egy fekete lyuk az óra közepén, amin Kim ott sem lett volna. Felteszem a szokásos faggatózó kérdéseket, amire tudom, hogy Kim úgys is valamit a szemembe hazudik. Folyton ezt csinálja.
- Megyek lezuhanyozok - jelenti be Kim. Ettől a kijelentéstől mindig kiráz a hideg. Mikor zuhanyzik az ember? Szex után. Ennyi! Totál nem vagyok hülye ehhez. És ettől tényleg pumpál a halántékom. Nem kellett volna annyi erős kávé inni Dawn-nál a kávéházban. De a teraszon kettesben töltött idő bármennyi agyvérzést megér jelen pillanatban. Kim és a reggeli készülődése. A szexre!
- Szerinted is egy ribanc, igaz? - nézek a fiatalabb Alexre. Sápadtan mereszti rám a szemeit. Nem tudja, hogy erre mit is válaszoljon. Több közös van benne és az apjában, mint gondolnák. Én ismerem Alexet egyetemista kora óta. Ugyanilyen volt, mint a fia. Szótlan, visszahúzódozó, könnyen piruló, szőke, értelmes, okos. Jól nevelt srác. Aki minden lányt előreengedett az ajtóban és mosolygott mindegyikre. Ha kellett örökkévalóságig is állt egy ajtóban. Alex ennyire udvarias volt. És ezt kihasználta néhány srác is. Köztük én is, hogy beelőzzem.

Alex

A moziban kényelmes széles fotelekben ülünk. Charissa ujjait simogatom. Igazán fogalmam sincs mi megy a vásznon. Egyikünk sem a filmet nézi. Engem teljesen leköt Charissa kézfejének tanulmányozása. Most enyhén szárazabb a bőre. Most látszik jobban, hogy már nem fiatal, a kézfeje elárulja. Charissa elhúzza a kezét.

- A hideg miatt... siettem, és nem maradt időm bekenni, egy pillanat - a puhabőr táskájából egy kis tubus kézkrémből nyom a kézfejére. A simogatásra érzékenyebb lehetett a száraz bőr. Átkeni a kézkrémmel a kezét. Finom friss gyümölcsös mentás illatú a kézkrém.
- Meddig maradhatsz? - kérdezek rá.
- Egyetemi órának könyvelem el az időt. Tehát fél nyolcra vissza kell érnünk az egyetemi parkolóba.
- Reszketsz - állapítom meg.
- Csak izgulok... miattad - feleli izgatottan csillogó szemekkel. - Fázom kicsit - a kezét csókolom. Aztán az ujjait egyesével, végül a száját.

Nem nézzük végig a filmet. Hamarabb kell elhagynunk a VIP terem intimitását. Charissa kocsija az egyetem előtt maradt. Így hitelesebb, hogy ő tényleg az egyetemen van. A VIP teremből a külső folyosókon egyenesen a parkolósintre tudunk menni. Villog ránk a jaguárom, ahogy kinyitom a központi zárat. Charissa hideglelősen remeg meg.

- Fűtött ülés van, sietek felfűteni neked - adom rá a gyújtást és a tenyeremmel figyelem, mikor melegszik fel a levegő. Charissa finom körömcipős lábaira irányítom a fűtést. Idegen fegyelmezettséggel ül a jaguárban. Új autó illata van. Mindig. Én ezt az illatosítót szeretem. Charissa vacog mellettem.
- Felmelegítselek? - súgom halkán.
- Alex! - Charissa óvatosan nevet.
- Lehet nem sikerülne... - bólintok rá.
- Szerintem menne - jegyzi meg Charissa és teszek egy kísérletet a nemes ügy érdekében. A tenyeremmel a tweed szoknya anyagát tapintom. Az ajkaimmal Charissa bőrét kóstolom végig. Charissa hideg tenyerével a combomra tenyerel. Piheg és reszket felváltva. Végre felmelegszik a kocsi. Én már kimelegedtem.

Fogalmam sincs mennyi ideig ostromlom Charissát, amikor érzem, hogy ha tovább hergelem magunkat, én tutira nem fogok tudni leállni. Ezer éve nem merészkedtem eddig el senkivel. Hogy igazán beinduljak rá. Annyira, hogy akarjam. Itt és most. Lihegve húzódok el. Charissa a jaguár ülésének fejtámlájára dönti a fejét. Az ajkát nyalja és kívánom. Őrülden szeretném, ha az enyém lehetne most ez a nő.

- Bárcsak... tovább mehetnénk - szólalok meg.
- Bárcsak... több időnk lenne most - néz ki a jaguár oldalablakán zavartan. A kijelzőn az időt nézem.
- Sietnünk kell - szedem össze magam.

Sok időt elcsesztem a parkolóban. Nem. Nem elcsesztem, mert nagyon jó percek voltak. De ezt száguldva is nehéz lesz behozni. Még mindig van forgalom. Elég nagy. Nagyon rossz időzítés és hely. Egy egész kamionkonvojba futottam és egyszerűen nem lehet kijutni. Egymást előzgetik teljesen értelmetlenül. Erősek a fények, a lámpák váltanak és nekilódul az egész kamiontömeg. Végre haladunk. Kielőzőm a sort. Már régen elmúlt fél nyolc. Charissa késik. Éles fények, hosszú alsó sorfény, csak az éles fény, a hang, és a kamion látványa oldalról az egyetlen, ami a másodperc törtrésze alatt eljut a tudatomig, miközben utolsó mentésként próbálom félrerántani a kormányt. Egy villanás az egész. Charissa sikolya a fülemben és a mellkasomnak csapódó ütés az utolsó, ami eljut a tudatomig.

- ALEX!

Sokkot kaptam. Egészen biztos. Mert nagyon lassan jut el a tudatomig bármi is. Egyszerűen fogalmam sincs mi történik. Alig akarom visszanyerni az emlékezetemet és azt, hogy hol vagyok és mi történik körülöttem. Fogalmam sincs kik hívhatták a mentőt. Hogy hogyan kerültem ki a kocsiból. Meg hogy egyáltalán... ja a manchesteri kórházban vagyok.

Kurva sokára esik le, hogy a kocsiban nem voltam egyedül. Hanem Charissa volt mellettem az anyósülésen.

Az is lassan esik le, hogy a jaguár szarrá tört. Tuti.

A balesetin minden lelassul. Egyszerre végtelennek tűnik az idő. Gondolkodni. Várni. A baj mindig sötétedés után jön. Hányás, hasmenés, szűnni nem akaró láz, lenyelte-e a gyerek azt vagy sem... csak hogy garantáltan ügyelet legyen belőle.

Lassan esik le, hogy kurvára félreléptem és ez kurvára ki fog derülni.

Hogy karamboloztam és nem a feleségem ült mellettem.

Annyi éve vezetek. Jól, tényleg jól. Most is csak a reflex, csak a vezetési rutin, hogy itt vagyok.

S ez az egész felhoz valamit a múltból is. Abból az időből, amikor egyedül száguldoztam haza Kendalba.

Arra gondoltam, kit értesítenének, ha történne velem valami? Nincs senkim. Még kutyám se. Feleségem se. Senkim. Kit hívnának? A húgomat? Az anyámat?

Most meg arra gondolok bakker, csak a feleségemet fel ne hívják!

Mert az egész szar a nyakamba borul. Hogy a kocsiban Charissa Dupin ült mellettem.

Liam

Kicseng a telefonom. Este fél kilenc van. Alex az. Miért hívhat? Ritkán beszélünk telefonon ennyire későn.

- Alex?
- Csá! - mondja. - Szóval... a kérdésem, az, hogy mennyit ittál ma... mert kéne egy fuvar.
- Mi van? Hol a faszban vagy?
- Manchesterben a balesetin.
- Mivan?
- Karamboloztam.
- Bakker! De... hát hol?
- Itt Manchesterben.
- Jól vagy?
- Fogjuk rá. De... szóval nem akarom, hogy Stefi megtudja....
- Mert...?
- Mert nem egyedül ültem a kocsiban.
- Fasza!

- Igen...Charissával voltam.
- Gáz.
- Ja.
- És...ő?
- A röntgenre várunk...
- Komoly a sérülés?
- Főleg a légzsák csapott minket pofán. A mellkasom durván fáj. Ha a röntgen rendben lesz, akkor kiengednek minket.
- Ez most... kábé engem is ledöbbszent. Alex... annyira jól vezetsz... hogy?
- Piroson jött át egy kamion. Ennyi. Én meg siettem. A szerencse, hogy tulajdonképpen szemből és az én oldalamból jött a kamion. Elrántottam a kocsit. Különben...
- Ledarál titeket a kamion.
- Ja. De a jaguár szarrá tört. Kuka az egész kocsi. Cserélhetem.
- Megoldjuk. Értetek megyek..
- Kösz.

Mázli, hogy ma nem az alkoholba merülő insomniát választottam. Csakis azért, mert még dolgozni akartam kicsit. Tehát bevágom magam a Mokkaiba.

Charissa és Alex is a kórház baleseti előcsarnokában az automata vacak teáját isszák műanyagpoharakból. Alex vesz észre. Kihúzza a kezét a zsebéből.

- Charissa, a cégtársam - mutat be Alex.
- Bocsánat, hogy ilyen későn zavartuk - futó a mosolya.
- Hogyan tovább? - kérdezem őket.
- Minden eredményünk rendben. Hazaengedtek. Charissa kocsija még az egyetem előtt parkol. Előbb oda vissza kellene vinned minket, aztán engem Kendalba.
- Ez az éjszaka egy szívás - jelentem ki.
- Nekem mondd? A jaguárom cserélhetem.
- Sokba lesz ez a logisztikai cégnek - állapítom meg.
- Hát ja...
- De ahogy Alex félrehúzza a kocsit! Volt egy pillanat, amikor azt hittem ennyi volt - mondja Charissa.
- Igen... nekem is - bólint Alex. Mindketten nagyon feszültek. Látszik, hogy még most kezdenek kiengedni az események után.
- Hátraülünk - nyitja ki a Mokka hátsó ülését Alex. Csendben hajtok át az egyetem elé.
- Bocs, ez a mai bevonult életem legrosszabb randijai élére.
- Nos... izgalomban és élményben nem volt hiány - összegzi Charissa diplomatikusan.
- Akkor nem mondhatod, hogy nem tettem meg mindent a mély benyomásért - csókol kezét Alex a nőnek. - Bocsánat, tényleg.
- Ugyan, erről nem tehetsz. Jó éjt! - Alex kiszáll és megkerüli az autót. Kíséríti Charissát és átkíséri a nőt a kocsihoz. Nem bámulom őket, tehát a telefonomba mélyedek, amíg Alexet várom.

Charissa elhajt. Éppen, hogy még nincs éjfél. Alex a fejét fogva beül mellém.

- Legalább megvolt? - kérdezem szárazon, ahogy gázt adok.
- Dehogya!
- Még csak nem is szexeltetek?
- Hát nem.
- Hát akkor ez nagyon nem érte meg.
- Katasztrófális randi volt. Életem legszörnyűbb találkozója. Egy rémálom - Alex megtámasztja a könyökét és csak fogja a fejét. - Ez előtt a nő előtt leírtam magam egy életre.
- Ugyan, végülis túléltetek nem?
- Hogyan tovább?
- Még nem tudom. Jobban fáj a fejem a kocsi, meg Stefi miatt.
- Nyugi...

Alex teljesen magába zuhanva ül mellettem. Borzalmasan gondterhelt. De semmit nem oszt meg a gondolataiból. Csak néz ki az éjszakába. Nem erőltetem a beszélgetést. Nekem sem lenne kedvem egy baleset után beszélgetni. Valahogy minden mélypontra ült.

- Rossz előjel? - kérdezi halkán Alex és homlokát dörzsöli.
- Nem kell túlmisztifikálnod...
- Aha, ja...

A tóparti ház csendesen áll a város szélén. Bent halvány fény ég valahol. De a hálósobákban már sötét van. Mindenki alszik. Nekem nem ritka dolog hajnal kettőkor kocsikázni. De Alex házánál ez ismeretlen. Itt este már nincs mozgás.

- Alex neked sosem ment a csajozás - jelentem ki. Ahogy ülünk a kocsiban.
- Kösz - biccent rá. - Jó éjt! - Alex becsapja az ajtót és a tarkóját dörzsölve keresi elő a ház kulcsait a zsebéből.

Alex

Néha úgy érzem, itthont mindent el lehet magyarázni. Törött autót. Késői hazaérkezést. Bonbonokat Vanessának. Bármit. Talán megbízhatónak tűnök? Olyannak, aki sosem hazudik? Sosem csal? Esküszöm nem tudom. De Stefi még csak igazán sokkot sem kapott. Hogy majdnem ott maradtam Manchester valamelyik főútján. Csak a kommunikáció kérdése. S lehet bizonyos dolgokat képes vagyok jól kikommunikálni, másokat meg rosszul. Stefi pedig rendkívül elfogadó. Talán a korkülönbség teszi. Kicsit mindig én voltam az irányadó. Ahogy mondom a dolgokat az úgy van. Mert úgy kell lennie. Stephanie bár nem érzékeltetem soha, és magam sem gondolkodok így, de alattam van. A cégben, a háztartásban. Én vagyok az idősebb, a tapasztaltabb, nálam a pénz. Az én házamban lakik és nekem dolgozik. Sosem érzékeltettem, de sokszor érzem azt, hogy lehet azért nincs ellentmondás, mert Stephanie szereti ezt. Kényelmes neki az én irányításom alatt élnie. Nem tudom. Vanessa is egy nagyon

alkalmazkodó nő volt. Szerintem valahol mindketten hasonlóak ebben a tekintetben. Irányításra szorulnak, és ezért döntően olyan férfi mellett kötöttek ki, aki irányítja őket.

Amíg az új jaguáromat várom addig a fiam jaugárjával járunk mindenhova. Alex úgyis csak hétvégén használja a kocsit. Hét közben döntően én viszem és hozom a családot. Stefi ívesre reszeli a körmét és átfesti. Még mindig vérvörösek a körmei. Mint amikor megismertem. Akkor is kihívónak találtam. Ma is. Charissa legfeljebb áttetsző körömerősítő lakkokat használ. Vagy azt sem. Nagyon asszonykeze van. Szerettem a száraz kézfejét is. Az anyáméra emlékeztetett. Stefi finom mozdulatokkal igazgatja a szőke tincseit.

- Hiányozni fog a régi kocsi?
- Lízingelt autó. Nem különösebben érdekel. Kapok másikat. Ennyi.
- Semmihez nem akarsz kötődni.
- Azt mondd?
- A házadat Liam építette, a kocsidat lízingeled. Egyedül Alexnek vetted meg a régi jaguárt, hogy neki legyen gyakorló kocsija. Nem akarsz elköteleződni.
- Hozzád elköteleződtem - emlékeztetem Stefit, s megmutatom a karikagyűrűmet.
- Te döntően a fiadat akartad törvényesen, a nevedre venni - nevet Stefi.
- Sokan megtették már ezt a történelemben előttem is. Nagyobb emberek is, mint én. Egy fiúért - a mosdó szélének dőlve várom, hogy Stefi elkészüljön.
- Hideg van a teraszon?
- Hűvös - bólintok rá, de feljebb vettem a teraszfűtést. Nem túl energiahatékony jelenség, de igen, fűtjük kicsit a teraszt is ha ki akarunk ülni. Stefivel kiülünk. Az asztalon a forrált bor és a fondükészítő alatt is ég a láng, hogy melegen tartsa. Amikor megvettem akkor is Vanessára gondoltam: ha áthívom őket, akkor Vanessa imádni fogja a fondükészítést. Aztán amikor egyszer tényleg áthívtuk őket, akkor valami hatalmas balhé lett az egészből. S végül... a DeNoirok kábé soha többet nem jöttek hozzánk. De ha már megvan, akkor használjuk a fondükészítőnket. Stefi is beburkolózik egy vastag takaróba. A tóra látunk. Hallani a víz mozgását. Egészen ide a teraszunkra. Nagyon megnyugtató zene.
- Vanessa imádná ezt - jegyzi meg Stefi miközben a forró csokoládét nyalogatja.
- Igen... nagyon szeretné - mormolom. Mintha mindig is abban reménykedtem volna, hogy Vanessa egyszer majd mégiscsak a feleségem lesz. Bevásároltam egy fondükészítőt. Őrizgettem, mint valami féltett kincset. Azt kellett volna adnom nekik nászajándékba. Hogy majd Vanessa felavatja. De valójában én akartam Vanessával fondüt csinálni és nem azt akartam, hogy Liammal vagy egyedül készítsen fondüt. Tehát nálam maradt. Aztán ideköltözött Stefi. S megtalálta. Azóta. Néha használjuk. Stefi átvette mindenki helyét. Önként. Felajánlkozva a szerepre. Hogy a feleségem legyen. De ez is igazán valami, ami Vanessához köthető. A ködös Humberhez. Stefi a fondüvel ügyeskedik. Csokisak lesznek az ujjai. Mielőtt megtörölné elkapom a kezét és végignyalogatom a csokoládét az ujjairól. Charissa és a mozi jut róla eszembe. Csak Stefinek hosszabbak és matt lakkosak a körmei. Ha borozunk abból általában két végkifejlet lesz. Vagy szexelünk vagy alszunk.
- Mennyit ittál már amíg készültem? - nevet Stefi.
- Alakul - vigyorgok rá lapos szemekkel.

- Az jó - kuncog... - Mit csinálnál, ha egyedül ülnél itt a tónál?
- Ha nem lennétek velem? Itt a teraszon?
- Igen.
- Teáznék. De szerintem ki sem jönnek a teraszra. Vagy max üldögélnék itt. - A kutya az asztal alatt szuszog közöttünk. Talán el is aludt. Béke és nyugalom. Kendal. Stefivel.
- Vagy... boroznál egy másik nővel... bárkivel. Akivel csak akarnál.
- Ez is egy opció.
- Kivel boroznál? - a kérdésre jelenleg egy válaszom van: Charissa.
- Nem tudom. Miért?
- Nem tudom. Mostanában sokat gondolkodom ilyesmiken.
- Tényleg?
- Tényleg. Megtalálni a tökéletes párt. Az egyetlen. Megtaláljuk-e valaha? Neked én vagyok-e s nekem te?
- Tökéletes pár? Ebben már nem bízom. De szerintem mi ketten. Te meg én. Szerencsések vagyunk.
- Azt mondd?
- Miért, nem? Mindig is össze akartál jönni egy jól menő építésszel - nézek rá futólag a borospoharam felett. - Sikerült.
- Igen. De Alex. Én veled akartam összejönni - neveti Stefi. - A tanárommal. A tabuval. Tudni akartam, milyen veled.
- Akkor neked én vagyok a tökéletes pár. Látod? Tökéletes pár vagyunk.
- Ez egészen jól hangzik.
- Olyan vagyok, mint amilyennek képzelte?
- Jobb vagy mint képzeltem. Sokkal- sokkal jobb vagy Alex.
- Én nem hinném - ingatom a fejem. - Szerintem nem akartál feleség lenni, meg anya sem meg semmi ilyesmi...
- Te mihez ragaszkodnál, ha mindent el kellene dobnod?
- A terveimhez.
- A nívódíjas kilátódhoz? A tervrajzaidhoz?
- Azt hiszem igen. Te?
- Alexhez.
- Igaz, hozzá én is.
- Látod, ez közös bennünk - kortyolgatja a bort Stefi. - Órákig el tudnám nézni a tavat.
- Igen, én is... Veled jobb, mint nélküled volt - fogom meg Stefi kezét. Megszorítja a kezem. - Átúlsz mellém? - Stefi átlép s mellém ül a széles fonott székbe. Megcsókolom az arcát és a száját is.
- Bemennünk? - súgja Stefi. Csak némán bólintok és leteszem az asztalra a borospoharam.

Liam

Egy vadonatúj Jaguar áll be a ház előtti parkolóba. Körülbelül én is hátaست dobok a kocsitól. Alex-nek mindig is volt stílusa. Karaktere. Tudott választani. Volt érzéke hozzá. A megjelenéshez. A külsőségekhez. Ezért gondoltam úgy, hogy ha neki annyira tetszik Vanessa,

hát akkor nekem is jó lehet. Vanessa kábé sikongva rohan ki az irodából, ahogy meglátja az autót.

- Alex! Hát ez a kocsi ez, atyaég!
- Jól mutat mi? - vigyorog Alex, ahogy becsapja kocsiajtót. - Ennyi igazán kijár Kendal főépítészének nem?
- Tessék?! - megkövülten állok a bejárat ajtójában. - Ez... komoly?
- A helyi polgármester ajánlására külső építész szakértőt szerettek volna tudni a városfejlesztési döntések mögött. Kendalban értékelik az építészetet.
- Ezt... nem...hiszem... el - annyira tagoltan és lassan jönnek a szavak, hogy kezdem azt érezni, hogy szellemileg leépültem. Vanessán kábé azt látom, hogy menten lesmárolja Alexet. A nyakában csüng és nem bírja visszafogni magát. Egyszerre duplán úgy érzem, hogy Vanessa azt gondolja a rossz baráttal bújít ágyba.
- Hogyan lettél te főépítész? - leesett az állam. Ennyi. Alex a legszarabb szituációból is feláll. S még hozzá micsoda karrier! Apám! Nem hiszem el, alig pár napja a balesetiről hoztam el és most meg...?! Hogy csinálja? Hogyan?
- Az út egészen hosszú és bonyodalmas. Legyen annyi elég, hogy köze volt anno Kyle kocsmájához, meg néhány privát beszélgetéshez és az új polgármester kinevezéséhez. Aki ragaszkodott hozzá, hogy Kendalban az ő vezetése alatt már lesz építész tanácsadója, még hozzá a személyemben. Kendalban tehát szebb, rendezetebb, és méltóságosabb lesz az élet, még hozzá az én építész véleményemmel.
- Mekkora hír! Gratulálok! - ragadom meg Alex kezét. - Tudod Alex.. én ott az egyetemen is tudtam, hogy nagy leszel. De meg sem álmodtam, hogy ekkora nagy.
- Irigykedsz?
- Nem is kicsit - bólogatok.
- Egy főépítészünk van! - visítja Vanessa. - Pezsgőt bontunk, most! - Vanessa Stefihez lép. - Azt hiszem igazán büszke lehetsz, hogy ilyen férjed van.
- Az vagyok. Bár... én mindig is tudtam, hogy a legjobbtól tanulok - neveti Stefi. - Benne volt mindig is.
- Gyertek már be! - invitálom be őket. - A pezsgő után viszont én whiskyre váltok. Alex?
- Nem, kösz.

Még a pezsgő előtt meghúzom a whiskys üveget. Bakker! Baj van. Érzem. Alexet egyre több minden vonzza el az én irodámtól. Eddig csak Manchester volt és az egyetem. Most már Kendal és a lakhely is? Még ha Alexnek ez nem is egy fő állás. De nyilván egy főépítész kinevezés jelzés. Alex kendali lakos. Kendal polgára. Mi dolga neki az én irodámban?

- Mesélj! Mit fogsz csinálni, mint főépítész? - kíváncsiskodik Vanessa. Ijesztő rajongással függ Alexen.
- Minden építéssel kapcsolatos helyi ügyekben kikérik majd a véleményemet, településrendezés, parkok, utcák, örökségvédelem, építészeti tervek, fejlesztések.
- Ez nagyon jól hangzik. Milyen mesés és nemes feladat! Egy egész város képét formáld! Ó Alex.
- Annyira ne feküdj már be neki na! - morgom Vanessa lelkesedését nézve. Ragyog. Legalább úgy ragyoghat, mint Charissa Dupin. Alex fényét verik vissza. Totálisan

féltékeny vagyok Alex sikereire. És nem értem, hogy miért. Nekem sosem voltak ilyen céljaim. Alexnek meg egyszerűen az ölébe hullik az egész.

- És milyen irányt fogsz képviselni? - kérdezek rá whiskyt kortyolgatva.
- Szerintem Kendalban a legfontosabb az arány, az egyensúly. Meg kell tartani a régi nagyon egyedi épületeket. Mint a Kendal Paris Church. De közben haladni is kell a korral. Tehát nyilván a modern építészeti elgondolásokat is fogom támogatni.
- Boldog vagy? - kérdezi Vanessa. Alex olyan sokáig nézi. Mélyen... nagyon sokáig gondolkodik.
- Tudod Vani... annyi éven át... nem értettem, hogy mi dolgom Kendalban. Annyit szenvedtem abban a városban. Mélypont volt. Annyira a mély. Évtizedeken át. Két évtizede lakom ott. S arra gondoltam, mit keresek én itt? A kendali szürke szemét időben. A folytonos ködben és esőben. A depresszáns Kendalban. A ködös... Humberen. S egyszerre... értelmet nyert. Minden. Már nincs köd. Felszállt. Már látok. Ezért... most forrta ki magát. A semmiből. Annyi éven át érlelődött ez az egész. S most értettem meg végre, ennyi idő után... idő Vani. Annyi idő... s látod... volt értelme. Volt... Ez volt az értelme. Hogy ma én legyek Kendal főépítésze.
- Istenem Alex. Tudom... és ettől... sírnom kell - Vanessa már megint bög. Jézusom! A napjaink kilencven százalékában a feleségem sír. És egyre kevésbé értem, hogy mi zajlik előttem. Nem értem miért csinálja. De már megint zokog.
- Vani... - nekem kellene mozdulnom, de Alex az, aki készül magához ölelni az én feleségemet. Vanessa csak a fejét rázza.
- Bocs... mindjárt összeszedem magam - Vanessa sírva elvonul a mosdóba. A Goodwin házaspár rám néz. Megforgatom a szemem.
- Hát érzékeny... de nyugi... nem terhes - felhörpintem a whiskymet. Szar poén. Még tőlem is. A házasságom egy katasztrófa. A feleségem képtelen felnézni rám. Bánja, hogy hozzám jött és nem a haveromhoz. S már a tengerre néző hálósobámat is lecserélné egy tóra nézőre, ott Kendal főépítészének ágyában. A gyereknevelésem félresiklott. Egy döglődő vállalatot és egy döglődő céget kell életben tartanom és már fogalmam sincs, hogy miért is küzdök. A családomért? Hiszen nincs is családom. A lányom elvágyik, sőt menekül tőlem. A feleségem más férfi után sóvárog. Én meg... kávéházi teraszokra járok friss levegőért.

Nem tudom hol csesztem el. Talán csak oda volt az újdonság varázsa. Amivel érdekesnek tűntem az elején. Már megszokott a szex is, ami az elején annyira jó volt. Folyton fáradt vagyok. Folyton alvászavarokkal küzdök. De hát... ez mindig is megvolt. Alex meg közben a csúcson.

Alex

Szerda van. Manchesterben. A tanóráim után. Kendal értelmet nyert az életemben. Mégsem vágyom még haza. Mert valami, pontosabban valaki, itt van ebben a városban. Tudom, hogy ezen a napon Charissa lányai jazzbaletten vannak. S ilyenkor nem Charissa megy értük. Tehát "szabad". De...nem merem felhívni. Egyszerűen nem megy. Nem tudom mi legyen. Elakadtam.

Túlságosan lekötött az új kocsi, meg a főépítési kinevezés. Charissát mindezek után nem merem zavarni. Nem megy. De mégis egy telefonhívás mellett döntök.

- Szia.
- Szia.
- Egyedül. Manchesterben, a tanári szobádban, óra után. Látom az időbeosztásodat, itt van előttem. Miért engem hívsz? - Vanessa hangja megnyugtat.
- Kit hívjak?
- Tudod nagyon jól, Charissát.
- Nem megy.
- Miért nem?
- Totálisan gáz helyzet. Az a félrecsúszott randi. Vani, meg is halhattunk volna.
- Igen, tudom. De éltek. Beszéltél azóta vele?
- Nem. Mit mondjak? Bocs, hogy majdnem kinyírtalak?
- Alex, baleset volt! Még csak nem is te hibáztál.
- Tudom, de... mit lehet innen indítani?
- Miért nem vele beszéled meg?
- Vani! Mit akarsz? Őszintén mondd meg! Miért akarod kábé már nálam is jobban ezt az egészet?
- Azért mert megérdemled. Ahogy megérdemeltél volna engem is. Utálom magam érte, hogy még esélyt sem adtam neked. Olyan ostoba voltam. Egyetlen randiba nem haltam volna bele.
- Ez nem változtat semmit. Kettőnk tekintetében.
- Mit tenne Kendal főépítész? Szerintem nem adná fel. S nem hagyná, hogy a körülmények döntsenek helyette. Azon, amit érzel, azon nem változtat semmi. Mondtam Alex. Vége a szenvedésnek a ködös Humberen. Te magad mondtad. Értelmet nyert Kendal és minden. Talán én is. De Alex a szerelmet nem te irányítod. Ez a te idő. Lépd meg! - kopogtatnak az ajtón, meg sem várják a választ. Valaki benyit rám, és... Charissa Dupin áll az ajtóban.
- Vani, bocs... most le kell tennem...Charissa az - leteszem a telefont és némán nézem a nőt, aki szótlanul áll. Esőáztatta nyirkos a bőrcipője és az esernyőjét a tartóba csúsztatja. Engem néz. Nem szól semmit és én sem. Annyi mindenről kellene beszélnünk. Amire nem volt időnk. A baleset, az egész este. A mozi. Ő és én. De csak nézzük egymást. És nem kellene a szavak. Anélkül is érthető minden. Ha itt van. Márpedig itt van. Akkor itt nincsenek kérdések. Eljött. Hozzám. S én sem mentem haza. Ahogy hozzá lépek... átölelem.

Szorítom magamhoz és magamba szívom az illatát. Eljött. Nem kérdezett semmit. Itt van. Miattam. Eljött. Hozzám. Ehhez igazán nem kell több magyarázat. Tényleg akarja. Engem. Ahogy én is őt. Egészen. Érzelmileg. Liam is, Sean is mondta. Megtehetném. Itt, a tanári szoba kiült kanapéján. De én nem egy gyorsan lezavart numerát akarok. Ez első perctől sem a szexről szólt. Sőt arról szólt a legkevésbé. Ha be akarnánk tetőzni akkor arra, egy sokkal szebb helyet tudok. Ami igazán illik Charissához. És az eseményhez is. Nem ide való. Ha valaha is megtesszük, akkor az ennél sokkal tökéletesebb helyre való.

- Eljöttél? - szinte hitetlen a hangom, ahogy nézem Charissa csillogó szemeit.
- Hát persze hogy el - néz rám, melegbarna a szeme.
- Azt hittem az után a borzalmas éjszaka után leírtam magam nálad.
- Ez nem változtat semmin. Sem rajtad. Sem rajtam. Sem azon, amit érzek, vagy érzel - mi ez ha nem összemosódás? Vanessa éppen ezt mondta a fülembe alig néhány másodperccel ezelőtt. Vanessa. Charissa. Éppen csak annyira húzódik el, hogy a szemembe tudjon nézni. - Meg hát még mindig tartozik egy álomház projekttel nekem Kendal főépítésze - mosolyog rám. - Fantasztikus építész vagy Alex. Lenyűgözől.
- Tényleg?
- Igen.
- Honnan tudod a hírt?
- Olvastam az egyetemi újságban a cikket rólad. Gratulálok.
- Kösz. Tehát... tervezünk? - kérdezem Charissát mosolyogva.
- Egy álomotthont - előveszek egy műszaki rajzlapot.
- Kezdjük a felülnézetet - teszem a dohányzóasztalra és a ceruzatartómat átemelem az íróasztalomról. Főzök le egy adag teát.

Teázunk. S közben összedugjuk a fejünket a rajzlap felett. Charissa kevésbé ügyesen igazgatja a vonalakat. Nézem a szép karikagyűrűjét, nézem a vékony, sápadt bőrét, az ujjait. Miután végez áttolja elém a rajzlapot. Megnézem a vonalait. A tervet. Rutinos javítással áthúzom a vonalakat és kiradírozom a próbálkozó segédvonalait. Charissa nézi, ahogy rajzolok.

- Bámulatos...
- Hümmm? - belemerülten vonalakat húzok.
- Tökéletesen egyenes a szabadkézi rajzod. Minden vonal. Mintha... vonalzóval húznád. Határozottan egyből, nincs keresgélés. Hogy csinálod?
- Passz. Gondolom, már a rutin. Annyit rajzoltam - már nem tudom külső szemmel nézni a saját rajzomat. De tudom, hogy könnyen és gyorsan húzom meg az egyeneseket minden külső segítség nélkül. Merőlegesek. De már a szögeket is. Lejtések. Ívek, ellipszisek, minden a kezemben van. De szerintem egy építésztlől ez alap dolog.
- Szépen rajzolsz. Nagyon szépen rajzolsz - mondja Charissa. Csupa elfogódottság és csodálat a hangja. Megérinti a kezemet. Leteszem a ceruzát és az ujjaink lágyan megsimogatják egymást. Megcirógatom az arcát, nézem az új napsugaramat. Charissa csillogó szemeit. Hihetetlen. Hogy ez a nő szerelmes belém. Miért? Mi rá, az oka? De hát kell-e a szerelemhez ok? Nekem kellett-e valaha? Nem. Egyszerűen szeret, ahogy én is őt. A szerelem nem döntés, hanem érzelem. Nem tehetünk ellene semmit. S ezt olvasom ki a szemeiből. Abból a fátyolos ragyogásból. Igaza van Vanessának. Kendalban végre kisütött a nap.

Liam

Hogy lehet az, hogy Alex feleannyi időt sem tölt a feleségével mégis normálisabb a kapcsolatuk? Vagy lehet pont ez a titka. Alex folyton valahol van. Vagy Manchesterben, vagy máshol. Kendalban alig, s sokszor csak Stefi van az irodában is. Alex meg mozgásban van.

Nekem azért nem feltűnő, mert Alex mindig ilyen volt. Ő jött hozzám az irodába. Én meg itthon punnyadtam. Aztán Vanessa is hozzám jött, de én továbbra is itt voltam. Én éjszaka kocsiztam, amikor mindenki más aludt. Én meg nem tudtam aludni.

A szemetesünk tele van bonbonos dobozokkal. Már úgy irritál a látványa, hogy én viszem ki a ház mögötti tárolóba. Vagy Alex hozza, vagy Vanessa szerez be bonbonokat valahonnan. Kisebb vagyont tüntetett már el Vanessa csak nassolással.

Mindketten itthonról dolgozunk Vanessa a fogadótérben, én az irodában. Egy válaszfal választ el minket maximum egész nap. Túl sokat vagyunk együtt. Ezért menekültem már be én is Manchesterbe, hogy ne legyünk folyton együtt. Idegörlő.

Ha Alex nincs az irodában én is belassulok. Egyszerűen Alex és a versengése vitte a céget. Ez adott lendületet nekem is. Nélküle csak ülök a tervezőasztalnál és bámulok ki az erdőre. Vanessa is csak mereng. Ki tudja merre van gondolatban. A Goodwinok nélkül kihalt az iroda és a ház. A nyitott ajtón át nézem Vanessát.

- Miért nem feküdtél le vele? - Vanessa alig réved. Felém néz.
- Tessék? Mármint... Kivel?
- Hát Alex-szel.
- Mikor?
- Akármikor. Még előttem. Utánam. Most.
- Most ezt miért mondod?
- Mert ha tudnád milyen, már nem is érdekelne. Csalódnál, hogy ja ennyi volt? Semmi extra. Már a bonbonjai sem érdekelnének, mert attól is besokallnál.
- Szerintem Alex-nek nagyszerű eredményei vannak. Ezt nem vitathatod el tőle. Még akkor sem, ha te ettől kevesebbnek érzed magad - szól rám Vanessa.
- Nem vitatom.
- Persze hogy nem. Nem is teheted. A tények magukért beszélnek. Alex sosem volt olyan kicsinyes mint te. Ő nem csak a szexre tud gondolni képzeld el. Ellentétben veled. És Kim teljesen a te hülye gondolkodásodat vette át. Mert annyira követendő példa vagy előtte. Azért olyan amilyen.
- Szerintem semmi baj nincs a gondolkodásommal. Életre valóbb ennyi.
- Ezt mondtad akkor is, amikor megtiltottad neki a sminkelést és reggel smink nélkül ment el, de a fürdőszobából hiányzott a szempillaspirál meg a többi?
- Most miért támadsz nekem? Szexuális frusztráció? Szólj és lezavarjuk fent, vagy a kanapén tök mindegy.
- Liam, te mindig mindent szexben mérsz. Egysíkú még a gondolkodásod is. Milyen építész az ilyen? Egyrészt ehhez már nem vagyok elég fiatal, kettő nem csak szexből áll az élet. Észrevehetnéd. Jó lenne, ha nem lennél ilyen idegbeteg Alex-szel sem, mert tényleg itt fog hagyni téged, meg az egész irodát. És nem miattam, hanem miattad.
- Na Bravó! Ha minden kötél szakad felajánlak neki téged, mint egy indián törzsfőnök. Vagy a lányomat. Amelyik jobban kell neki.
- Te totál beteg vagy. Mint az egész családotod.

- Világos ess csak nekem. Nem kell sorolnod, hogy utálod a családom, a házam, engem, már a pénzem is. Mit tegyek már baszdmeg? Mit akarsz? Szar alak vagyok. Beismerem. Ezt akartad? Tessék. Jobb? Mert szerintem nem. Boldogabb lettél? Tutira nem. Mond, mit akarsz mit tegyek?
- Már magam sem tudom - feleli rá végül. Megtörtén. Ahogy én is megtört vagyok. S nem tudom miért. A mi házasságunk folyton válságban van. Rosszabb mint a kapitalizmus. Ott csak tíz évente jön valami válság. A mi házasságunk egyikből a másikba. Az első nagy válságunk a gyerekvállalás miatt volt. Ott azt hittem vége. Tényleg. De Kim óta meg mintha csak válságban élnénk. Kapcsolati válságban. Folyton... állandóan. Mindig. S nem tudok belőle kiutat. Se a nyaralások, se az ékszerek. Semmi nem hat. Éjjel-nappal együtt vagyunk, csak rá figyelek. De mintha...mégsem tennék semmit. Egyszerűen azt érzem Vanessán, amit sokszor magamon is. Bárcsak újra kezdehetnék az egészet előlről. Mindent, előlről...külön.
- Nem élhetjük mások életét Vanessa.
- Tudom... de most valahogy mégis szeretném.
- Ki lennél? Ha nem saját magad.
- Charissa Dupin - feleli lehangoltan.
- Mert?
- Mert ma délután ő van Alex-szel Manchesterben a Hilton szállóban.
- Nem!
- De igen.
- Honnan tudsz te erről?
- Mert Alex megírta nekem.
- Mióta beszélgetsz te Alex-szel a kapcsolatairól?
- Az elejétől.
- Valójában te bátorítottad, igaz? Hogy tegye meg. Azt hittem Stephanie a barátnőd.
- Ez nem Stefiről szól.
- Hanem?
- Hanem Alexről.
- És ezért képes vagy tönkretenni a házasságukat? A nő is házas.
- Semmilyen tiltott szerelem nem tehet tönkre egy jól működő házasságot - bölcs meglátás. Vanessától. S amilyen szomorúan mondja, pontosan értem miről beszél. S miről nem beszél. A mi házasságunk nem működik jól. A mi házasságunk egy tudott Hilton éjszakát ki nem bírna.
- Márpedig Alex és Stefi házassága tökéletesen jól működik. Mint minden, amit Alex felépít - felelem fáradtan.
- Pontosan.
- Szilárd házasság, betonbiztos alapokkal. Igazad van. Ebben a konstrukcióban csak te vagy a vesztes, Vanessa. Ahogy... lehet én is. Mindketten elveszíthetjük Alexet.
- Én is így gondolom. El fogjuk veszíteni. A barátot, a cégtársat, a titkos hódolómat. Én tényleg nagyon kedvelem Alexet. Most így utólag lehet...szerettem is. Ha nagyon akartam volna szerelmes is lehettem volna belé. Így utólag - fuh micsoda lehangoló vallomás. Ennyi whisky a világon nincs, amivel ezt kitisztítanám a tudatomból, vagy elfelejteném.

- Én is kedvelem Alexet. Annak ellenére, hogy rád hajtott. Még valahogy ez is egy elnézhető vonása volt. Még azt is lehetett benne kedvelni. Nem tudom mit akar. Mint látható, egyre kevésbé osztja meg velem a terveit. És mint tudjuk, neki van fia. Nem nagy dolog céget alapítani. Miért ne tehetné meg? Van hozzá vagyona. Nem úgy mint az elején.
- Attól félsz, hogy egyedül maradsz igaz?
- Igen, szabadúszó kis gyökér leszek nélküle. A cégnév ott van, de már nem lesz aki az igazán nagy eredményeket hozza.
- Ugyan Liam, te is tudsz ha akarsz - feleli Vanessa. Messze nincs akkora lelkesedés a hangjában, mint ahogy Alexről képes beszélni. Két verzióm van. Ha már ittam, akkor még többet inni, ha még nem, akkor kocsiba ülök. Nálam ez a két állapot maradt. A whisky előtti és a whisky utáni. Felmarkolom a kocsikulcsot az asztalomról.
- Majd jövök - mondom Vanessának s csapódik mögöttem az ajtó. Az erdő friss illata nem elég, már régen nem elég...

Alex

A luxuskivitelű fürdőszoba üvegpolcán szikrázik a fénytől Charissa csupaköves karikagyűrűje. Vékony karikagyűrű. Finom női kézre való. Most az ujjaim közé is foghatom. Szép gyűrű. Egy ilyen kifinomult nőnek én is illett volna. Bár én elégedett vagyok a saját karikagyűrűmmel is. Az ujjaim közt tartom a karikagyűrűjét és visszalépek a szobába. Charissa a faltól falig üveglablaknál áll és gyönyörködik a Beetham Torony panorámájában. Pazar a rálátás Manchesterre. Ez a hatalmas toronyépület Manchester fölé emelkedik. Páratlan kilátás nyílik innen a városra.

- Ezt itt ne hagyd! - lépek hozzá és megtámaszkodom én is az üveglablaknál.
- Kösz, tényleg - veszi ki az ujjaim közül a gyűrűt és felhúzza újra az ujjára. Egy ilyen szép köves gyűrűt érthető, hogy minden zuhanyzás előtt levesz. Ezért hagyta ott.
- Tervezzünk? - Charissa a panorama ablaknál a kagylófotelbe helyezkedik, vele szemközt én is.
- Tehát? - néz rám várakozón.
- Magas kategóriás épület. Környezetbarát építőanyagok. Egészséges belső terek, tehát káros anyagokat nem tartalmazó festékekkel lesz lefestve minden. fenntartható üzemeltetésű épület. És... minden smart - mosolygok rá.
- Vagyis irányított? Automatizált?
- Igen. Ezzel érjük el, hogy a ház kevesebb energiát fogyasszon, így kevesebb terhelést mér a környezetre. napelemes rendszer, lombhullató növényzet, ami egyben természetes árnyékoló és javítja a ház energetikáját. Az összes létező modern technológia benne lesz. A belső terekben az emberközpontúság dominál. Üvegbe beépített sötételők, újrachasznosított anyagok, mobil naptér,
- Egy családi háznál ilyenekről még csak nem is hallottam.
- A családi ház építéseknél ez még gyerekcipőben jár. Mert nem térül meg. Ezek a befektetések húsz-ötven év megtérülésűek, amik irodaépületeknél, városi építkezéseknél hosszú távon megtérülnek, de egy ember életében elenyésző. Viszont rendkívül környezettudatos gondolkodást sejtet.

- Ezzel kellene indulnod egy versenyen.
- Egy családházzal?
- Tudom, terveztél nívódíjas kilátót és számos irodaépületet. De ez, annyira egyedi. A te terved, ami a legkisebb társadalmi egységnek szól, a családnak. Szerintem egy ilyen ökoházzal nyerhetnél is.
- Akár. Sosem gondolkodtam még ennyire egyéni elgondolásra tervezett házban. Én mindig közösségi terekben gondolkodtam. Terek, kilátók, nagy épületek. Amik több ember igényeinek felelnek meg.
- De ha elkészítesz egy mindenki által később használható ilyen fenntartható, innovatív házat, azt később bárki más is megcsinálhatja, utánad. Adtál egy mintát. Egy nagyon jó mintát. Ami kivitelezhető később is. Ezért értékesebb mint a nagy monumentális elgondolásaid, terveid és álmaid. Amik egyediek, de ezért egyszerűek is.
- Érdekes meglátás.
- Én a helyedben beadnám egy versenypályázaton.
- Mondjuk a Pritzker-díjért?
- Miért is ne? Annyi mindennel indulsz. De családi házzal még soha. De az, amit felvázoltál lenyűgöző. Egyszerre emberbarát és egyszerre környezettudatos és mégis működő önellátó, sokrétű és okos megoldás. Praktikus. Olyan amilyen a jövőnek kell. Nemzedéknek.
- Imádlak! A te szádból ezek olyan hihetőek. Túl meggyőző vagy - nevetek rá.
- Csak azért, mert vétek papíron hagyni és csak egyszer megépíteni egy ilyen nagyszerű ötletet. Azt szeretném, ha a te nevedről neveznék el ezeket a zöld házakat. A Goodwin-házak. Olyan stílusjegy lehetnél, mint a viktoriánus házak. Mindenki tudja hogy mi az és milyen építészeti stílust és korszakot jelent.
- Logikus érvelés szép külsővel tálalva - Charissa mosolyogva húzza a fürdőköntös alá a lábait. Pedig nagyon szép lábai vannak. Simára borotvált lábak és most egészen puha a bőre a jó illatú testápolójától.
- Próbáld meg! Ez a ház! Szép és okos is.
- Akárcsak te - villantom rá a mosolyom.
- Kösz - süti le a szemét és inkább a tervrajzokat nézi az asztalon. - Építsd meg! Építsd ezt a házat a fényre!
- S ki fogja lakni? Mi? Te és én?
- Egy szerencsés nyertes. Mit számít. Ez az álomháza!
- Akiben valaki más lakik. Charissa, ezt neked terveztem.
- Imádom minden négyzetméterét. Már ma beleköltöznék - áradozik. Megsimogatom a kezét. Charissa elgondolkodva néz. - Mond!
- Tulajdonképpen miért nincs neked saját építészirodád? - kérdez rá. - Láttam, hogy a DeNoir iroda a céges levelezésed. Benne sincs a Goodwin név. Egy ilyen remek építésznek lehetne saját irodája.
- Igen - pakolom el a tervrajzokat. - De valahogy ez volt a megegyezés. Már magam sem tudom miért nem csináltam saját céget.
- Szerintem kellene. A te neveddel a te nagyszerű terveidet.
- Azt mondd?
- Igen. Ott a fiad is, az ő tervei is, ő is építész lesz.

- Még... meggondolom.
- Butaság?
- Charissa. Te képtelen lennél butaságokat mondani. Nem az a típusú nő vagy. Teljesen logikus amiket mondasz. Sőt... engem is elgondolkodtatsz vele.
- Örülök, ha ötleteket adhatok neked. Gondolkodj rajta. És nincs határ előtted. Most már nívódíjas főépítész vagy - áthajol az asztal felett és szájon csókol. Visszamegy az ágyhoz és a harisnyáját húzza. Én is tudom. Készülnünk kell. Nézem, ahogy öltözködik. Két szép gyöngygomb a finom muszlinblúza nyakánál. Kicsusszan a bújtatóból. Mögé lépek és segítek neki begombolni.
- Kösz - nevet zavartan. - A férjem mindig azt mondja, hogy ez a blúz azért jó, mert azonnal megtudná, hogy levetkőztem valahol, nem tudnám visszagombolni.
- Akkor szerencse, hogy van aki segít felöltözni, mert most nagyon lebuknál Charissa - veszem fel én is a zakómat.
- Hogyan tovább? - kérdezi.
- Visszaviszlek az egyetemhez.
- Nem talált még a feleséged idegen női hajszákat az anyósülésen - kérdezi. - Ő szőke.
- Minden hétvégén kitakarítatom a kocsit - felelek rá. - Meg a cégtársam felesége is vörösésbarna hajú. Néha én furikázom a cégtárs lányát is. Sok női hajsza előfordulhatna ebben a kocsiban.
- Nem féltékeny típus a feleséged, ha jól tippelek.
- Nem az. S a te férjed?
- Nem kimondottan.
- Nem hagyunk itt semmit? - nézek körbe a szállodai szobában.
- A gyűrűm rajtam, szerintem minden megvan - mosolyog Charissa és megigazítja a karikagyűrűjét.

Liam

Amikor hazaérek Vanessa a kanapén tévézik. Jó előjel, hogy nincs körülötte egy csomó elhasznált papírzsebkendő.

- Szia. Rendelt kaja van, vagy főztél? - kérdezem, ahogy lehúrom a cipőm és kipakolok a zsebeimből.
- Is- is - szól ki Vanessa.
- Akkor lesz miből válogatni - a hűtőhöz állok. Még itt van a felbontott pezsgő maradéka. - Kim?
- Azt írta a Goodwinoknál van. Párosjógán Alex-szel.
- Párosjógán? Inkább nekünk kellene egy párosjóga. Vagy párterápia. Vagy valami - kiveszem a pezsgősüveget a hűtőből. - Remélem hazajön.
- Ki fogja hazahozni?
- Gondolom Alex.
- Melyik Alex? - kérdezi vissza Vanessa. - Szerintem az idősebb egy Hilton után tuti nem akar még vezetni. A fiatalabb meg nem mer.

- Én tuti nem megyek érte. Biztos, hogy Alexéknél van? Kendalban? Tuti? Nem csak hazudik? El nem tudom képzelni kettejüket egy páros jógán. Teljesen természetellenes dolog. Kim és a jóga. Kim és Alex.
- Hát ezt írta.
- Lehet hazudik?
- Nem tudom.
- Kérsz pezsgőt?
- Jöhet - leülök mellé a kanapéra és mindkét pezsgőspoharat megtöltöm pezsgővel.
- Tudod mi kellene hozzá?
- Mi?
- Egy pezsgőfürdős jakuzzi a teraszon.
- S közben néznénk a tengert, a fenyveseket, a csillagokat?
- Ezer éve nem láttalak bikiniben - vigyorgok Vanessára.
- Semmi extra. Fekete bikini.
- Ezen a fenéken. Minden eXtra.
- Főleg az X-ek az L előtt - neveti Vanessa.
- Hát az a legextrább rajta. Minél több X annál jobb - kacsintok rá.
- Jó kedved van, hol jártál? - kérdezi.
- Az unokaöcsém pszichoterapeutájánál - kortyolgom a pezsgőt.
- Hazudsz! - vágja rá Vanessa.
- Jaj Vanessa, sose találod ki. Ez egy olyan játék, amit Kim űz velünk is folyton.
- Csak azért mert szemrebbenés nélkül hazudtok. De akkor is tudjuk hogy hazugság.
- De most itt vagyok, veled vagyok és... most keresünk egy jakuzzit a teraszra - kapom elő a telefonomat. - Milyet szeretnél? - nézek rá a fejemet a kanapéra döntve.
- Hát nagyot - feleli a kanapéra húzott lábakkal Vanessa.
- Akkora fenéknek világos, hogy nagy kell. Kijössz velem a teraszra?
- Ki én - mondja a pohárba Vanessa és ettől egészen öblös a válasza.
- De csak a fenekem miatt.
- Csakis. Hogy lássam ahogy belecsobbansz.
- Ez mindig remek szórakozás neked. Rajtam és a fenekemen élcelődni.
- Mert ez mindig egy jó téma. Egyrészt szeretem a fenekedet, másrészt bírom, ahogy felháborodsz rajta. A kettő együtt kikapcsolódás és szórakozás is igen. A jakuzzi után választhatsz magadnak egy ékszer.
- Nem kell ékszer.
- Miért nem? Azt hittem a nők szeretik az ilyesmit.
- Igen, de ettől mindig olyan érzésem van, hogy egy másik nőnek is vettél ékszer. Ideges leszek tőle. Megyek lefekszem aludni, fáradt vagyok - jelenti be Vanessa. Fáradtan nézek utána. Ott maradok a kanapén. Még odáig se jutottam, hogy rákeressek a jakuzzikra.

Kim nincs itthon. Vanessa zuhanyzik az emeleten. Készül az alvásra. Jó lett volna Vanessával jutni valamerre ma. Nem csak elmenni egymás mellett. Mint úgy a napjaink kilencven százalékában. Egyedül iszom meg a maradék pezsgőt. Követem Vanessát az emeletre.

Csalódottan látom, hogy már tényleg alszik. Átdörzsölöm a homlokom. A fenyvesek felett feljött a hold. Merengve nézem a hálósobai üvegen keresztül.

Fekete a tenger, és a fenyvesek kis csúcsai is csak sötéten meredeznek az égnek. Egyedül a hold világít. Ez Ambernek, a sógornőmnek való téma és nem Kimnek. Tudom, hogy fest. Tudom hogy zugrajzoló. Folyton rajzol valamit. De nem szeretném, ha teljesen haszontalan dolgokkal töltené az idejét. Festőként élni, nem igazán stabil élet. Ma úgy tűnik minden, amit felépítettem, velem véget is akar érni. Az építészirodám biztosan. Hacsak Kim nem folytatja. Építész családok. Építész nemzedékek. Talán nekem ez volt a tervem. Talán. Már magam sem tudom.

Vanessa mélyen szuszog az ágyban. Én meg éberem őrzöm a holdat. Az egyetlen, ami világosságot hoz ebbe a magányos éjszakába. Ugyanazokat a fákat látom, és ugyanazt a holdat évtizedek óta. Ugyanaz a kép. Nincs holdam ezekre az álmatlan éjszakákra. Csak én és a jól ismert whiskysüvegek odalent az irodámban. Megadóan hagyom ott a holdat és Vanessát. Halkan húzom be a hálószoobaajtót és visszasétálok az irodámba.

Kár, hogy megittam azt a pezsgőt. Most már nincs éjszakai kocsizás. Jobban megnyugtatna, mint itt bódulatig inni magam egyedül.

Tudom miért szerette Alex mindig is a makettezést. Mert a makett megmutatja, ha az építészeti tervvel probléma van. S ő tudta ezt. Az elejétől így csinálta. Makett nélkül sosem tervezett. Neki fejből hamarabb kész volt egy makett, mint maga a terv.

Egyszerre megértem miért okos megoldás ez. A házasságomat is makettezni kellene. Egyből kijönne, hogy mi vele a probléma. Alex tudja. Makett nélkül nincs kész semmi. Egy egész makettező műhelye van a háza alagsorában. Ő képes így gondolni a kapcsolatokra is. Makett-gondolkodás. Talán Alex így építette fel a házasságát is. A kapcsolatait is. Makett. Ennyi a titka az egésznek. Bárcsak jobb lettem volna a makettezésben.

Kim ma éjszaka sem jött haza.

Alex

Hazafelé a kocsiban még kavarnak a fejemben a gondolatok. A kormányt fogom és a lámpánál állok, várom a zöldet, vagy legalábbis a sárgát. De még érzem Charissa parfümjének és testápolójának illatát az ujjaimon. Csikorognak a kövek a kocsifeljárón, ahogy leállok a jaguárral a tóparti ház előtt. Bent a nappaliban ég a villany és beszélgetések hangja szűrődik ki a bukóra nyitott ablakokon. A homlokzaton a sok esőzéstől már megint néhány sávós elfolyás, koszos csíkok nyúlnak lefelé. Ideje hívnom ismét a homlokzatmosót. Csippantom a jaguárt és a telefonomba még beírom az emlékeztetőt a homlokzatmosásra.

- Sziasztok! - kiáltok be. Lapos rózsaszín edzőcipő virít az előszobai falunknál. Alex lányt hozott haza? Ahogy beljebb megyek ledobom a kulcsaimat a porcelántartóba. Áttúrom a hajam. Stefi előtt Kim ül és elkapom a zárószót. Párosjógán voltak. Alex és Kim.
- Párosjógán? - kérdezek rá. - Minek voltál te Kimmel párosjógán? - annyira szomjas vagyok. Hirtelen fogalmam sincs, hogy mikor ittam és mit? Lassan visszatérnek az itthon tabunak számító emlékek. A Hiltonban a szállodai szoba minibárjából ittunk egy-egy ásványvizet Charissával. A hűtőben keresgélek. Ma estére biztos, hogy nem a tea a legideálisabb választás. De egy sör kellemes levezetés lenne a mai estére. Nem kerüli el a figyelmemet, hogy a fiatalok nem reagálták le a kérdést. Különös, hogy Kim itt van nálunk, hétköznapi. - Egyre soványabb ez a hallgatóság. Most a főépítési feladatok mellett, egyre terhesebb az egész egyetem.
- Add le az épszert! - kiáltja ki Alex. Töltök a söröspohárba és közben pontosan tudom mit gondol a fiam. Bárcsak ne tanítanám. Soha. Amíg felnőtt folyton tanítottam. Mindig tanítottam valamire. Biciklizni, vezetni, matekozni, rajzolni és hamarosan építészek lenni igazán, a mérnökin. Tanítottam az anyját is. Charissát is. De... a saját fiamat tanítani... még én sem tudom milyen helyzet lesz ez. Gondolkodtam, hogy Seant megkérem vizsgáztassa le ő Alexet épszerből is. Csatlakozom hozzájuk a nappaliba.
- Tehát, mi ez a páros jóga? - kérdezek rá újra a megválaszolatlan kérdéssemmel. Stefi Kim haját fonja. Futó csókot hintek a feleségem mindig domináns színű ajkaira. Alex feláll a fotelból, ahol eddig terpeszkedett.
- Kim, van kedved kijönni a tóhoz megnézni a vadkacsákat? - vajon csak én érzem ki ebből, hogy lehet Alex kettesben akar lenni Kimmel távol a szülői felügyeletről. Kim ruganyosan tornázza fel magát a szőnyegünkről, mint aki tényleg éppen csak jógapózba ereszkedett le.
- Haza kellene vinned Kimet! - szólok utánuk, de mintha meg sem hallanának. - Párosjóga? - nézek Stefire. A sörömet iszogatok ahogy leülök a fiam helyére.
- Miért ne? - mosolyog Stefi.
- Pont Kimmel? - túrom a hajam. Az egész fejem zúg mindattól, amit Charissával beszélünk. A zöldház-projekt. Az álmházunk. A saját cég. Erre Alex éppen most ráhajt Liam lányára. Bakker! A lehető legrosszabb időzítés.
- Had szórakozzanak - legyint Stefi.
- Egymással még oké is, de ne velünk - dörzsölöm az állam. Kezet kellene mosni. Még mindig érzem Charissa testápolójának illatát.
- Hogy érted? Ide adnád a távkapcsolót? - kérdezi Stefi. Átnyújtom neki.
- Ne kavarja be a céges ügyeket csak annyi.
- Ez még jól is sülni lehet el nem? Kim és Alex és mi mind az irodában.
- Álomszép lenne, ha igaz és problémamentes lenne - bólintok rá.
- Sok a probléma?
- Úgy érzem igen. Bár néha már nem igazán látok tisztán, hogy pontosan miben is.
- Alig vagy az irodában Alex.
- Igen, nekem is feltűnt.
- Olyan, mintha elhúzna onnan a szíved - gondolkodik Stefi.
- Lehet, hogy így van... Kellene egy beszélgetés Stefi. Kettőnknek.
- Baj van? - Stefi feljebb tolja az orrán a szemüvegét. Kutakodó a tekintete.

- Nem tudom. De jó lenne nyugodt körülmények közt beszélgetnünk. Dolgokról. A jövőről. Úgy, hogy nem hallják sem a gyerekek, sem a de Noirok. Sem senki.
- Ha kívánod...
- Igen Stefi, kifejezetten ez kellene. És nemigen várhat. Lesz egy építészkonferencia Stockholmban. Elmegyünk rá. Csak mi ketten. De nem a konferencia miatt. Ez csak a tökéletes ürügy, hogy miért vagyunk napokat távol az irodától. Rendben?
- Bízom benned Alex, ha ez kell, akkor legyen - áll fel Stefi és átül az én fotelem karfájára. Átölelem a derekát és megfogom a kezét.
- Köszönöm - Stefi mosolyog és én megcsókolom a kézfejét. - Lezuhanyzom.

Már visszaérek a zuhanyból. Stefi a konyhában pakolászik.

- Még mindig nem jöttek be? - kérdezek rá. Stefi a fejét ingatja. Utána viszem a söröspoharamat. - Rácsörgök Alexre - csukom be a mosogatógép ajtaját és beindítom. - Hideg is van kint. Kimnél folyton a szobájában vannak, itt meg a tóhoz mennek, érthetetlen. Már vagy egy órája kint lehetnek. Ebben a hidegben!
- Elvesztették az időérzéküket.
- Valószínűleg - biccentek rá. Csörgetem Alex mobilját. Mielőtt hideglelésem lenne, hogy nem veszi beleszól. De idáig hallani, hogy liheg, mintha egész idő alatt a tó körül futkosott volna. - Gyertek most már befelé, vagy kimegyek értetek! - Stefi kérdően néz rám. Csak az ablakhoz intem. - Jönnek? - kérdezek rá.
- Igen... már látom őket - kukkant ki a sötételőfüggönyöket elhúzáva Stefi.
- Remek - ahogy belépnek minden rájuk van írva. Különösen Stefi árulkodó mélylila rúzsának foltmaradványai. A fejemet fognám, de csak a vendégszobába küldöm Kimet. Stefi segít neki, ott maradok a fiammal, akinek a fél arca rúzsoltos. Azt hiszem aggódhatok. Ez mindent meg fog bonyolítani. Főleg, hogy nem tudom Alex így mit reagálna egy cégkiváláshoz.
- Mit művelsz? - kérdezek rá. S csak remélni tudom, hogy Alex tudja, hogy mit csinál és hogy kivel csinálja. S hogy ez nagyon rosszul is elsülhet. Nagyon rosszul is. Meg nagyon jól is. Pont ezért a lehető legelhibázottabb dolog ezeknek kettejüknek összeakadni. Most, amikor robbanásig feszült a helyzet az irodában.
- Csak beszélgettünk - nyögi Alex. Szinte megkönnyebbülés, hogy nem teszi, hozzá, hogy esküszöm, mert az még jobban rontaná az összképet. Főleg, hogy mire esküdözhet még. Gyenge hárítás és mindketten tudjuk. Egyben azt is tudom, hogy Alex mindig falazni fog Kimnek. Vagyis Alex csapatot választott? Melyik mezben van és ki lesz az ellenfél kapuja? Milyen kritikus egy időpont most mindennek éppen most összetalálkoznia. Stefi jól fogalmazta meg, itt én vagyok az, aki kilóg sorból, akinek a szíve már nem húz a de Noirokhoz. Mert Vanessa helyét van, aki betöltshe a szívemben, és az életemben. Charissa. Én nem illek az eddig jól működő kirakósba. A Puzzle oda nem illő darabja lettem. Letépek egy konyhai papírtörölt.
- Legalább a rúzszt törölnéd le, hogy nagyjából hihető legyen - nyújtom át a fiamnak a konyhai papírtörölt. Mi lesz, velünk Goodwinokkal?

Liam

Alex hozza haza a lányomat. Nyugodt. Csupa olyan érzélem, amit én már évek óta nem mondhatok el magamról. Nem tudom mikor vált az egész életem ipari alpinista munkaterületévé. Épületeken dolgozom, néhány kötélén lógva. Egyelőre még egyikre se kötöttem fel magam. Néha kibérelnek pár napra, vagy pár órára mások is, de többségben itt lógok. Az erdő mélyén. Az egész életem az a káosz, ami itthon van. Vanessa füstbe öltöztette a házat. Beindult a füstriasztó! A füstriasztó! Jézusom. Kim hazajött, de közönyös és vállat ránt. Kimaradt éjszakára és már meg sem szeppen tőle. Nincs rá hatásom. Nem érdekli semmi. Félek, hogy a saját vesztébe rohan előbb-utóbb, s nincs módomban megállítani.

- Fontos ügyfelet várok! Hatalmas összegről van szó, és az irodám mint egy felrobbant kemence belülről! És mintha legalább egy sertést pörkölttem volna a nappalimban! Jézusom! - a hajamat tépem esküszöm. Mindent megteszek, hogy egyben tartsam a családomat, a házasságomat, a cégemet, a faipari vállalatot, magamat, az életemet. Nem végül már tényleg csak magamat. Mert minden az én nyakamba szakad. És soha semmi rekreáció. Mert ha elmegyünk valahova már akkor is csak azon forog a fejem, hogy mi van itthon. Vagy Vanessával veszekszem. Ebbe fogok tönkremenni. Miközben... Alex meg szárnyal. S látom azon a hűvös, nyugodt kék tekintetén...hogy le akarja vetni magáról ezt az egész nyűgöt, ami én vagyok és a cégem. S mi nem bizonyítja ékebben, hogy elege van belőlem és a feleségemből, mint abból is, hogy ilyen munkakörülmények közé érkezik? Az irodavezetőnk az emeleti fürdőszobában zokog, én a nappaliban tájékozom, és az irodában füst terjeng. Melyik építész akarna ilyen helyen dolgozni? Ahol folyton káosz fogadja? Már megint lüktet a halántékom. Feszülten keresgélem a gyógyszereimet. Agyvérzést fogok kapni basszus!
- Elviszem én Kimet a suliba, nyugi - mondja Alex. Nyugodt. A megmentő. Ebben a vulkáni lávafolyamban ő a mentőcsónak.
- Kösz - fújatok és csipőre teszem a kezem. Beveszem a gyógyszeremet. Sima vízzel öblögetem. Vanessa kisírt szemekkel lejön az emeletről és kávéval tesz fel főzni. Istenem! Belép az ügyfelem és ez a kép fogadja. Hát ezért kezdtem egyre többet Manchesterben tárgyalni.

Egész napos megbeszélések, egyeztetések, ötletelések. Stefi és Alex rendkívül kiegyensúlyozottak. Együtt dolgoznak, teszik a dolgukat. Jók. Igazi statikai pontok ebben az irodában. Megerősítve, hogy nekem van szükségem rájuk és nem nekik rám. Utálom már ezt az érzést. Alex délben felhívta a fiát, hogy hozza ki a makettet is. Még egy stabil pont, akire lehet számítani. Én Kimre mikor telefonálhatnék rá? Soha. Nekem nem is veszi a telefont. Miért gyűlöl? Mert megjegyeztem, hogy nem kellene minden férfinak odadobnia magát? Hát tán bűn ez, hogy szóvá tettem? Nem akarom, hogy kihasználják a lányomat. Nem akarom, hogy olyan nő legyen, aki csak arra kell. Főleg azért, mert egy értelmes nő. Tényleg az. Intelligens és kreatív. De mintha elpazarolná az egészséget. Az ostoba lázadással, azzal a személyiséggel. Hazaér és már megint csak veszekszem vele. Pedig nem veszekedni akarok rá. Szeretném magamhoz ölelni, mint amikor kislány volt. Szeretném átadni neki, mindazt, amit tudok és megmutatni, mindent, ami szép. De helyette csak fröcsögünk egymásra. Kim hidegen pedig csak azt kiabálja, amit mindig.

- Hogy hova lettek az erkölceim? Ahol az idilli családképem! - Mély levegőt veszek. A tekintetem találkozik Vanessa füstös szürke tekintetével. Így képzeltük mi ezt húsz éve? Biztos, hogy nem. Vanessa szemében ugyanaz a búval baszott kifejezés, amiből azt hittem én leszek a gyógyír, aki kigyógyítja. Erre talán még szomorúbbá tettem. Hogy lehet így elcseszni életeket? S főleg hol? S mikor? A hajamba túrok. Már tudom, hogy hullik rá a hajam is. Vanessa lesütött szemmel visszafordul a monitora felé. Én meg a tarkómat dörzsölve visszamegyek a Goodwinokhoz. Akik mind építésszek. Mindannyian.

Nem tudom, hol kellene kezdeni, hogy rendbetegyek bármit is. Azt gondolom a lányom az egyetlen, akibe talán bele is van kódolva, hogy szeresse a szüleit. Este halkán kopogok a szobája ajtaján. Nem válaszol, ahogy belépek hallom, hogy a zárt fürdőszobaaajtó mögött zuhanyozik. Az íróasztala körül ég a ledcsík. Végignézem a munkáit. Akvarellel futtatott épületrajzok. Az építésszeknél kedvelt színérzékeltetés, de ott általában csak a fák zöldjét éaz az épületek sárgás árnyalatát adják meg. De Kim sosem félt használni a színeket. Gyerekként is minden lila, piros és fekete és sötétkék volt nála. Impulzív színeket használt. Most is jól kevert színek, látszik a naplemente minden színárnyalata. Olyan, mint Kim hajszíne. Naplementeszínek. Szép rajzok. Művésziek. Nézegetem a rajzait. Annyira belemerülök, hogy nem is hallottam, hogy elzárta a csapot. Vizes hajjal és lenge pólóban lép ki a fürdőszobából. Megmerevedik, ahogy meglát.

- Mit keresel a szobámban? - kérdezi hidegen.
- Gondoltam, beszélgethetnénk, a terveidről.
- Most nincs hozzá kedvem. Fáj a fejem - feleli elutasítóan.
- Az nekem is - biccentek rá. - Tőlem örökölted.
- A fejfájást, vagy a tökéletes faszfejséget?
- Talán mindkettőt.
- Kegyetlen párosítás - jegyzi meg. Száraz a humora.
- Miért szereted annyira a vizet? - kérdezek rá, a képeket nézve a mappában.
- Sok mindent megtisztít - feleli közönyösen.
- Válts perspektívát - jegyzem meg.
- Hogy érted? - kérdezi gyanakvóan.
- Fordíts hátat a víznek. Nagy eséllyel épületeket fogsz látni - pillantok fel rá. Kim szája szélén remeg a mosoly. De nem meri mosolyra húzni a száját. Én is csak az orrom alatt mosolygok.
- Talán - teszi hozzá. - de azt a perspektívát kevésbé szeretem.
- Csak rávilágítottam a tényre, nézz a tengerről a partra. Nézz a folyóból a rakpartra. Nézd meg az épületeket.
- S legyen építész, mint te - teszi karba a kezét.
- Igen - nézek rá komolyan. Szürke a szeme mint az anyjának, de vékony a vágása. A szemfestéket is így használja, nyújtja vele a szemét, ettől keskenyebbnek tűnik, olyan mint egy róka a naplementében. Igen, lehet, hogy mindig is ezt szerettem volna. Hogy a gyerekekkel úgy tervezzek és ötleteljek, mint Alex-el az egyetemi évek elején. Együtt. Tisztán, segítve egymást. Lehet, hogy Kimet bele akarom kényszeríteni az építészmérnöki pályába, miközben ő maga nem is ezt akarja. Lehet, hogy ez csak az én álmom volt. Lehet, hogy én mindig is egyedül álmodtam. Lehet ezért voltam mindig is

insomniás. Mert folyton... egyedül kellett álmodnom, de én nem egyedül akartam álmodni. Hanem együtt. Ahogy Alex-el olyan sokáig ment. Jól ment. Együtt...

Alex

Charissa a párnára könyökölve a széthajtott tervrajzokat nézegeti. Még a takaró alatt vagyunk, a faltól falig ablakokon beáramlik a fény, mintha a felhők között terveznénk itt a Beetham Torony tetején.

- A jövő vagy zöld vagy semmilyen - húzok néhány párhuzamos vonalat a ceruzával.
- Tehát egy zöld céget alapítanál - szögezi le Charissa.
- Igen. Zöld és fenntartható cég. Egy fenntartható technológiák iránt elkötelezett cég. Rendkívüli, kivételes és zöld. Csupa ökoinnováció az építészetben.
- Ez a zöldtető a kedvencem. A függőkertünk, a mi függőkertünk - nézegeti a nyomtatott képeket Charissa.
- S te akkor még nem is tudtad, hogy ez mind zöldépítészet - mosolygok rá és csókot hintek az ajkaira. - Nézd készítettem egy életciklus költség elemzést is.
- Te mindenre gondolsz! Jó magas a beruházási költség - sóhajt nagyot Charissa, ahogy az adatokat nézi.
- De ami fontos, hogy az éves költség szinte elenyésző. Önfenntartó ház. Energiahatékony. S nagyon sokára lesz szükség felújítási költségekre.
- Igen, igaz ez így hosszú távon egészen kellemes.
- Kihasználjuk a teljes napenergia potenciált. Ennyit tesz a jól tájolt lapostető. Szoláris nyeresége van a háznak. Déli tájolású üvegezés. S ezt nézd! A víztakarékosság, a szürke víz - értsd újrahasznosított ivóvíz és az esővízgyűjtés felhasználásával hatvan százalék az ivóvízmegtakarítása a háznak.
- Alex ez tényleg nagyon tudatos építészet! Szeretem ezt a teraszmegoldást is, olyan szép!
- Nem csak szép, de a felmelegedés hatásai ellen is véd. Ebbe a házba nem kell klímaberendezés. Nyáron árnyékol, de télen beengedi a meleget. Ezért zöld ház. Széndioxid semlegesség, konkrétan zero karbonkibocsátás, vízhatékonyság, és önellátó.
- Imádom! Egyszerre tudatos és szép.
- Mint te! - simogatom meg a takaró alatt. - Tetszik?
- Viccelsz? Imádom ezt a házat! Ha eddig nem lettem volna szerelmes beléd, most biztosan beléd zúgnék!
- Egy igazi üvegpalotát terveztem neked. Csupa fény, és minden zöld.
- Szeretem az üvegpalotánkat! - suttogja, ahogy megfordul és lágyan átsimítja az arcom aztán a vállaimat. Félreteszem az ágyból a tervrajzokat. Mielőtt megcsókolhatnám az ajkamra teszi a mutatóujját.
- És mi lesz a neve?
- Minek? - állok meg és az ujjára csókolok.
- A cégednek.
- Nem is tudom. Talán Goodwin Építész Stúdió.
- Tetszik ez a szó: Stúdió, több mint egy iroda.

- Mert több is, ki lesznek állítva a makettek is és vizualizálnék mindent. 3D kisfilmek, vetítések, a makettek, és a tervrajzok egymás mellett.
- Mint ahogy a vizsgaanyagokat kéred.
- Pontosan.
- Mikor jegyezteted be a céget? - kérdezi megemelt szemöldökkel. A tekintetem már a melleit keresi a takaró alatt. - Alex!
- Még nem tudom. Előbb szeretnék erről beszélni a feleségemmel - túrok a hajamba és Charissa felé könyökölök.
- Már megint csak álmodozol. Alex, tegyél az álmaidért! - néz rám komolyan Charissa.
- Komolyan teszek érte - az ujjaink a takaró felett játszanak egymással. - Mondtam Stefinek, hogy utazzunk el és beszéljük át az egészet. Még nem tudja, hogy mit, de nyugodt körülmények között akarom végigcsinálni. Döntenie kell, marad a DeNoir irodánál? Vagy jön velem? Vagy egyesítjük a két céget? Esetleg olvasszam be a saját cégembe? Nyissak simán egy külön székhelyet? Szerinted?
- Ha engem kérdezel, akkor ne maradj! Ott mindig második leszel. Mindig. Te győztes vagy Alex. Nívódíjas főépítész. Nincs szükséged egy irodára, ahol nem te vagy az ügyvezető.
- Persze, csak lehet nem most kellene ez az egész...
- Gondolom mindig ezzel halogattad.
- Valóban. Csak most más a helyzet - tényleg olyannak tűnik az egész, mintha folyton kibúvókat keresnék. Még én is érzem.
- Miben?,
- Pályaválasztás előtt a fiam, ráadásul van egy olyan észrevételem, hogy ráhajtott a cégtárs lányára. Ha most kilépek, kábé az jön le ebből, hogy én szakítottam szét őket. Lehet ki kellene várni, hogy lefusson a dolog magától és ha tisztázódott akkor nekiugrani a kilépés projektnek.
- Alex, mi lenne, ha egyszer a saját érdekeidet tartanád szem előtt és nem másokét? Hűm? - kérdez rá Charissa. Szeretem, hogy ilyen. Szeretem, hogy úgy beszél hozzám, mintha az anyám lenne. Egy nő, akinek én vagyok a legfontosabb. Az én életem. Az én álmaim, az én terveim. Aki maximálisan mellettem áll. Stefi miért nem volt soha ilyen? S Vanessa? Miért nem tudtak ilyenek lenni? Miért kellett nekem ennyi év, hogy találjak valakit, aki képes engem látni, olyannak, amilyen vagyok. Bár legalább Vanessa felismerte, hogy Charissa jó hatással lenne rám.
- Gondolod?
- Gondolj bele, mi történik, ha ők egymásnak az igaz szerelem? Bent ragadsz a DeNoir cégnél. A fiad miatt. Meg a lány miatt. És mi történt? egy másik férfi nevével jegyzett cég alatt maradsz másodrangúként.
- Nem tudok érvelni ellened - adom meg magam. Charissa igazat beszél és ezt én is tudom. A fény, az igazság fénye. Charissa a napsugaram. Az én életem napsugara. Rávilágít mindarra, ami eddig árnyékban volt évtizedeken át. Én voltam árnyékban. Én.
- Alex, nem tudom eléggé nyomatékosítani. Talán nem tanultál cégalapítási és vállalkozási ismereteket az egyetemen? Elméletileg minden építészmérnök tanul ilyet is - kérdez rá incselkedve.
- Dehogynem tanultam.

- Véletlenül nem te vagy itt a nivódíjas, városi főépítész egyetemi tanár? Mi kell még neked ahhoz, hogy higgy magadban? Egyedül is menne! Nincs szükséged másokra! Nincs szükséged senkire. Alex Goodwin vagy és meg tudod csinálni a saját cégedet, úgy, ahogy azt te akarod! - Charissa után az önbizalmam mindig az egekben van. Istenem miért találkozunk mi ennyire rossz időben? Már rég feleségül vehettem volna. Ha nem lennénk házasságok, megtenném. Tényleg megtenném...
- Szeretlek! Charissa, annyira szeretlek! - fordulok vissza felé az ágyban, és egy csókkal betapasztom a száját. Elég a beszédből...

Liam

A Thompson teraszán ülünk Dawn és én. Mentolos cigarettát szív. A szivacsos bársonyba húzott fekete szalagon nézegeti a legújabb charmját. Szívbe foglalt életfa. A feketémet kavargatom és figyelem Dawn reakcióit.

- Kezdelek nem érteni. Eddig értettem, hogy bejössz vidékről ide az ipari város füstjébe némi szennyezettebb városi levegőt szívni, véletlen éppen az én társaságomban. De most... beállítasz egy ékszerrel, miközben hozzám sem nyúltál. Legalább néhány numera után vártam volna ezt - emeli meg az ékszerdobozt Dawn.
- Értékelem a terapeuta dumáidat.
- Kösz, de nekem jobban pörögne a pulzusszámlálóm, ha inkább a kezedet tennéd rám - szívja a cigit és engem néz.
- Úgy érzem nem lenne most semmire sem megoldás a szex - felelem rá fáradtan.
- Senkivel.
- Senkivel. Ez nem neked szól. Totál bejössz nekem. Tényleg. De sem saját feleséggel, sem más nővel, most ez nem megy.
- Tudtam. Arra vagyok kárhóztatva, hogy egy kávéházi asztal két oldaláról beszélgessek veled mindenféléről, de semmilyen szexuális hatást nem érek el ezzel - sóhajt szarkasztikusan.
- Nem erről van szó. Kedvellek. Valahol még tényleg folyton érdekelnek is a dolgaid, a sorsod, hogy mi van veled. De egyszerűen teljesen más fókuszokra áll az agyam.
- Reménytelenül balek vagy, ahogy az első megállapításom volt, amikor beléptél a kávéházamba. Az első benyomás a nyerő, tudhatnám már - morogja és ettől nevetnénekem támad. - Mi nyomja a kicsi szívedet? - kérdez rá nagyot tupákolva.
- Ha meg akartad volna menteni a házasságodat, mivel tetted volna?
- Passzolom a kérdést.
- Ne tedd! Mit lehet tenni?
- Házassági krízisre?
- Egy krízissel, amit felismertünk. Tudjuk. Kibeszéltük, túltárgyaltuk, megvitattuk, agyonszexeltünk. Minden megvolt. Kivéve a párterápia.
- Azt sosem ajánlanám. Max azt erősítené meg, hogy mennyire nem vagytok egymáshoz valók.
- Remek. Akkor? Te mit tennél?
- Lássuk csak... ha már túl beszéltétek, akkor a legjobb, ha lemégy a mélygarázsba.
- Ez mit jelent?

- Tedd parkolópályára az egészet! Szünet, pausa. Mint amikor egy rohadt unalmas operaelőadásban az első felvonásban szétuntad és szétszenvedted magad, mindenki szenvedett és óbégatott. Mondjuk szabadtéri darab. Még az eső is szemerkél. Esik is, unod is, este is van és mindenki kisenvedte magát. Ti ebben az állapotban vagytok. Túl hosszúra nyúlt első felvonás, amiből a szünetre maradandó emlékként csak az a sok üres szenvedés maradt. Érthetetlen szavakkal és fárasztó túlterhelt sztakkátókkal, dobpergésekkel és teli torokból kiénekelte felső trillákkal. Az ilyen felvonások után ott a kérdés: ott hagyod az egész előadást és inkább hazamégy, vagy a szünet után maradsz és végignézed amire befizettél. Ha hazamégy, az a válás, ha maradsz akkor végignézed mindazt, amire befizettél egészen addig amíg lemegy a függöny.
- Te leléptél a szünetben - emlékeztetem.
- Valóban én igen. Átmentem a sarki cukiba befolni néhány makaront és otthagytam az egészet, nem mentem többet vissza. Elváltam. Te nem vagy a válós típus. Vagyis visszamégy a második felvonásra. De Liam, hidd el, az operák nagy része is olyan mint minden dramaturgia, ezután jön a java. Cselekmény, bonyodalom, izgalom, tetőpont, szerelem, még több szenvedés bármi, de igazán csak a végén derül ki, hogy vígoperát néztél, komédiát vagy valami borzalmas Wagner operát.
- Ez nem tudom megítélni, hogy jó vagy inkább rossz - nevetek és a kávémat kortyolom.
- A második felvonás általában jobb. Már fel vagy vértézve. Tudod, hogy az első felvonás szar volt. Plusz ott volt a szünet, amiben igyekeztél kárpótolni magad. Mint te itt a kávézómban. Charmot vásárolgatsz egy másik nőnek, élvezed az ingyen kávémat. Időnként a seggemen legelteted a szemed. Az operában pezsgőt kortyolgatnál, unalomból elmennél meglocsolgatni a piszoárt. Éppen azt megteheted előadás közben is, bár lehet néhányan utálnának érte. Azok akik szintén nézik az operát.
- Tehát? Mit csináljak?
- Élvezd a szünetet.
- Mi a szünet?
- Kelts hiányt! Tarts távolságot. Hagyd hogy idővel mindenki elfoglalja a helyét a második felvonásra és fellebbenjen a függöny és akkor belépsz mint tenor. Te vagy a főszereplő. Várd ki a megfelelő pillanatot és lépj színpadra. A szünetben pedig gyere át a sarki cukiba és együnk néhány makaront. Aztán visszamehetsz az előadásra. Ígérem.
- Ezt most csak azért mondod, mert ékszeret vettem neked.
- Amit még mindig nem értek, miért tetted.
- A feleségem nem kért ékszeret.
- Én sem.
- Hát akkor a lányomnak viszem - nyúlok a dobozért, amit Dawn odatart nekem.
- Tedd fel a többi közé. Te! - súgja és elnyomja a cigarettát a hamuzóba. Elém tartja a csuklóját és én szétpattintom az ékszeret s ráhúzom a szív alakú charmot. Ahogy összepattintom a csuklóját a szám elé emelem és megcsókolom. Érzem a parfümjé illatát a bőrén. Itt ahova a csuklójába hintette a permetet.
- Milyen hosszú is egy szünet? - kérdezek rá halkan.
- Lássuk csak, lehet legalább húsz perces is. Át kell rendezni a színpadot.
- Milyen igaz. Új díszletek kellenek. Az még rengeteg idő.

- Rengeteg idő, még meg is fogod unni a szünetedet. A cél, hogy érezzék is, hogy szünet van. Otthon. Nálad is. Ne hagyj kétséget senkiben. Nincs szórakoztatás, a szünetben újrahangoljuk a hangszereket.
- Itt nálam már sok minden elhangolódott.
- Ugyan, én megoldom a hangulatodat ne aggódj - vigyorg.
- Köszönöm.
- Nincs mit.
- Amiket mondtál. Tetszik?
- Rád emlékeztet. Szívbe zárt fa. Az erdőről te jutsz eszembe. Hogy mennyire szereted ezt az elvonult életformát.
- Szívbe zárt fa... vagy tobozba zárt szív.
- Ott hagytad a szívedet igaz? Az erdőben.
- Igen.
- Helyes. Nekem nincs szükségem a szívedre. A szerelem csak bonyodalom. Nem szeretem. Az veszélyes dolog. Beérem minden mással.
- Egyébről éppen lehet szó - felhörpintem a kávémat. Csörren a kiskanál, ahogy a csészét visszateszem mellé.

Alex

Érzékelem az eseményeket. Még ha annyira nem is tettem szóvá. Egyelőre. De minden szombatán én viszem be Kimet és Alexet Manchesterbe. Tehát pontosan látom mit művelnek a hátsó ülésen. Kim fel-felpillant a visszapillantó tükörrre. Akkor döntök el, hogy ez nem csak teszt közöttük, amikor szinte utánunk esnek be az irodába. Alig értünk haza Manchesterből. A gyerekek legalább három órával később érnek haza. Alex rosszkedvű, Kim alig észrevehetően, de óvatos.

- Bocs, rosszul lettem, hamarabb eljöttünk - morogja Alex. Sápadt. De nem beteg. Vanessa kicsit pátolgatja, de én már régen tudom mi a baja. Ugyanaz, mint nekem. A szerelem betege lett. Nagyot fújtok. Beszélnem kell vele. Reméltem, hogy nem. De nem úszhatom meg. Nem tudok Liamre koncentrálni. Liam ellenben most mintha tíz év ötleteit akarná rám zúdítani, miközben én egy apa-fia beszélgetést akarnék lebonyolítani a fiammal, lehetőleg minél hamarabb abban a jaguárban.

Ha kétségeim is voltak, hogy félreértettem bármit is az eddigi jelekből, akkor az étkezőnél a látvány egyértelművé teszi. Kim suhogó haja és Alex, ahogy falja az ajkait. Nem is tudom lehet sokkol a látvány. Eddig folyton azzal szektáltam a gyereket, hogy talán meleg, mert soha még csak lányok közelében se láttam, erre most teljes panorámban látom, hogy Kimmel falják egymást. Omega. Körbeértünk. Én és Alex, a fiam. Innentől újraindul a program. S kiszámíthatatlan, hogy hogyan áll fel a rendszer. A homlokomat dörzsölöm, mert képtelen vagyok a gondolataim kuszasága közt eligazodni. Liam csak ezt a mozdulatot veszi észre. Tudja, hogy már nem tudok rá koncentrálni.

- Igen, ezt halasszuk későbbre Liam... - megemelem a hangom, hogy véletlen se lássa Liam, amit én. Főleg mert időt akarok nyerni. Magamnak. És Alexnak. Az utolsó lehetőség. Vagy borul minden. S nem tudom hová. Talán a szakadékba. - ... most már

lassan indulunk! - mondom emeltebb hangerővel, ezzel általában az egyetemen teremtek csendet, ha megunom a pusmogást. Alex elhúzódik Kimtől és felnéz rám. Mi lesz itt fiam? - ugyanúgy fogom a homlokom, mint amikor megtudtam, hogy van egy fiam. Ez a gyerek folyton válaszút elé állít. Minden menetrendet borít. Újra kell tervezni. Kim velünk akar jönni. Az ötletet sem én sem Liam nem támogatjuk. Liam hangot is ad a tiltakozásnak.

Nem lettem nyugodtabb azzal, hogy a fiam nem meleg. Ez a választás csak újabb probléma. Persze a szerelem nem választás kérdése...

Beülünk a jaguárba. Feszült vagyok. Fogalmam sincs mit mondjak, vagy hogyan. Alex egyenes, tiszta és valószínűleg nem is túl tapasztalt. Kim meg csalfa és nem kérdés, hogy ismeri a dörgést. Érdekes kombináció. De nem tudom hibáztatni Alexet. Én se találtam semmi racionálisat a vonzódásba Vanessa iránt és mégis Charissáig egyhuzamban létezett számomra Vanessa. Erre mintha a sors a vérvonalammal űzne gúnyt, Alex belefut az én hibáimba. Talán igaz, típusok vannak. S örökítjük a sorsunkat is. S nem kétlem Alexnek is a szerelem lesz a végzete, ami megpecsétel mindent. Milyen tanácsot adhatnék, amikor magam is kényszerek közt élek. Szemerkélni kezd az eső. Igazi Kendal. Mindaz, ami az életem, s talán hamarosan Alex is belekóstol ebbe az életbe. A tini szenvedést felváltja a valós szenvedés azon a Humberen.

- Beszélünk kell - köszörülöm meg a torkom. - Szóval... Kim...
- Mi nem... - hebegi Alex, csupa megszeppentség és mentegetőzés. Még én érzem kínosan magam, hogy egyáltalán szóba hozom. De muszáj, nem a szexualitás miatt, hanem mert a kurva életbe is, én itt akartam hagyni ezt az egészet! Az irodát! Vanessát, ezt a szenvedgős szar múltat, amiben évekig küszködtem és fetrengtem. Fel akarok állni és elsétálni innen, erre mintha csak egy víznyelő szélén lennék. Csak lejjebb csúszok az egészben.
- Tudom, hogy nem - ennyire gyorsan száz, hogy nem jutott el Alex odáig, de ettől a beszélgetéstől meg nekem már kezd melegem lenni, szóval állítgatom a jaguárban a hőmérsékletet. Húsz fok jó lesz? Vagy lejjebb, legyen inkább 18?
- Szóval...khm... tudod... mindig is számoltam ezzel... hogy ha Liamnek lánya van, nekem meg fiam... abból kisülhet ilyesmi. Egyszerűen azért, mert a Goodwinság pontosan ilyen. Ha nem Liam veszi el Vanessát, akkor én. Ha nem anyádat veszem el akkoriban, akkor...akkor Vanessát. Tehát... ha minden máshogy alakul, akkor Kim lehetne az én lányom, ahogy neked Vanessa az anyád.
- Ó... én ezt... nem is tudtam, hogy... te szerelmes voltál Vanessába.
- Nem igazán hangoztattam sosem, főleg... anyád miatt... meg Liam miatt... meg Vanessa miatt... - és egyfolytában csak csengenek a fülemben Charissa tisztán csengő szavai: *Alex, mi lenne ha egyszer a saját érdekeidet tartanád szem előtt és nem másokét?* Akkor kellett volna lelépnem az irodából, amikor Vanessa és Liam összejöttek. Miért nem tettem meg? Miért nem? A kérdés is felesleges. Pontosán tudom, hogy miért nem. Mert még akkor is reménykedtem. Reménykedtem, hogy talán lesz még esélyem. Vanessánál. Egyszer. Valamikor. Az életben. Milyen szánalmas és értelmetlen dolog. S most, amikor végre kiléptem Vanessa bűvköréből. Csak ekkor jöttem rá én is. S most,

amikor végre valaki más rávilágított mindarra, ami én vagyok és lehetnék... akkor a fiam bekavar a cégtárs lányával. A kartámlára könyökölök és egy kézzel tartam a kormányt és a hajamat túrom. Nem hiszem el! Hogy lehet ilyen kibaszottul szar időzítés mindig minden? El akartam én valaha venni Stefit? Dehogy! A könyvelőnknek Jennynek vettem eljegyzési gyűrűt és véletlen sem azért, mert annyira szerelmes voltam a könyvelőnkbe. Csak időszerű volt, hogy megházasodjak. Le akartam feküdni Stefivel? Dehogy! Csak kurvára elegendő volt az egész űzött életemből és egyszerűen hagytam, hogy megtörténjen. Hogy most itt legyen Alex mellettem a kocsiban és szembesítsen saját önsorsrontó énemmel. Hogy itt akarom végre hagyni a céget, erre fix, hogy a nyakamba szakad az egész, Vanessától, a fiammal. Kim sem különb mint az anyja. Kiszámíthatatlan, hogy mikor dönt úgy, hogy lelép Skóciába kefélni. Bassza meg az ég! Csak a kormányt markolom szorosabban. Ez nem Alexre tartozik. Ez nem az ő problémája. Hanem az enyém. Sosem tudtam megbocsátani... sosem. Nincs ez az erény a birtokomban.

- Szóval, lehet, hogy Liam ki fog akadni. Mert én a feleségére hajtottam, te meg most a lányára.
- A történelem megismétli önmagát?
- Úgy tűnik. De Alex... én szenvedtem. Szerellemmel szerettem és szenvedtem. Tudom nem lehet azt mondani, hogy ne legyél valakibe szerelmes, mert az érzelmeket nem lehet irányítani. El lehet nyomni, temetni, de ott lesznek. Élőhalottként bennünk. Bennem is ott van Alex, a mai napig. Alex remélem, a te érdekedben remélem, hogy nem így lesz. Szóval... most ezt csak azért mondtam el... hogy tudd... hogy tudom és tudd, ha úgy alakulna... átéltem, ismerem, Én egy generációval előtted járok. A te korosztályodban neked Kim az, ami nekem Vanessa volt - mit akarok adni? Tanácsot? Hogy vigyázzon Kimmel? Hogy ne szeressen bele, ha lehet? Hogy óvatosan és vigyázzon a szívére, vagy örökre sajogni fog? Mit akarok én mondani? Aggódok, hogy Alex is belefut abba, hogy Goodwin. Hogy eleve viszonzatlan szerelemre van ítélve? Hogy kudarcos és káoszos szerelem vár rá? Hogy a szerelem csak bonyolítja az életet és jobb elkerülni? Amíg lehet? Alex érzelmeit viszonozza Kim? Vagy csak egy a sorban? Fogalmam sincs. Félttem a fiamat. Tényleg.

Csak ne járjon úgy mint én! Csak ne... átnyúlok a sebváltóról levéve a kezemet és megborzolom Alex haját. Alex nem Goodwinnak született. Ő Alexander Brooks. Igen. Ott van az anyja vérvonala... talán javít valamit a dolgokon... reméljük. Magamat nyugtatom, tényleg. Csak magamat.

Liam

Bevásárlás az Arndale-ben. Ilyenkor órákat töltünk a bevásárlóközpontban. Két nő együtt főleg rengeteg időt tölt itt. Ritkán csatlakozom hozzájuk, helyette inkább egy kávét iszom. Nem Thompson, de legalább kávé. Kim beadta a jelentkezését az építészmérnökre. Valahogy fellélegeztem. Bosszantó, hogy már betöltötte a tizennyolcat és nem volt szüksége az én aláírásomra a felvételi beadásához. Tényleg bosszantó. Mert legalább addig rajta tarthattam volna a szemem és a kezem. Így viszont beismerem fogalmam sem volt, hogy mit fog lépni.

Hogy milyen döntést hoz. Kim mindig képes volt dönteni. Gyerekként is. Acélos akarattal tudta, hogy mit akar. Melyik játékot, melyik ruhát. Melyik színt. Vanessa folyton Kimet kérdezte, ha két dolog közt döntésképtelen volt. Kim lazán döntött. Kisujjból. Kirázta a döntéseket. Könnyedén. Ez volt az első alkalom, hogy éreztem, nem hozott könnyű döntést. Nehezen hozta meg és bárcsak tudnám végülis mi volt a fejében miközben úgy döntött beadja az építészmérnökre. De egyszerre megkönnyebbültem. Minden sínen van. Nem szeretem, ha valami nincs az én befolyásom alatt. S Kim felvételijére semmilyen hatásom nem lehetett. Legalábbis ezt hittem. De végülis mégiscsak építészmérnök lesz a gyerekem. Ettől annyira jó a kedvem, hogy Dawn-t tárcsázom.

- Szia! Felhívsz csak így?
- Miért ne tenném? - kavargatom a kávémat. - Éppen kávézom, és rád gondolok.
- Jó a kedved. Mi az oka? Új kávézót találtál? Remélem nem!
- A Thompsonban van VIP helyem és ingyen kávé bérletem. Természetesen nem váltottam kávézót. Az Arndale-ben vagyunk családi vásárlás. Várom a nőket. A lányom beadta az építészmérnökre a jelentkezését.
- Ezért vásárolsz neki - Dawn bűgő hangja megnyugtat.
- Igen, vehet, amit akar. Lesz kinek átadnom a cégem.
- Nagyszerű... mi is ünnepelhetnénk, te meg én, kivételesen nem a Thompson teraszon?
- Még beszélünk róla... - Vanessa és Kim közelednek. Nem vártam őket. Egyáltalán nem vártam őket ilyen hamar. Mi történhetett? Összevesztek egy boltban? Ilyen még sosem történt. - Most le kell tennem Dawn. Később beszélünk.
- Oké! Csókolom azt a szép karakteres ajkakat! - bűgja Dawn és bontom a hívást. Mire Vanessa és Kim odaérnek hozzám már el is tettem a telefonomat.
- Kim? - Vanessa a lányunkra néz, aki vonakodva forgatja a szemét.
- Jó... csináltattam egy tetoválást - nyegle a hangja és renyhe a tartása. Tipikus gerincferdülésre okot adó rossz tartás. De ő szándékosan veszi fel ezt a pózt.
- Hova? - elborzadva nézek végig rajta. Kezdtém azt hinni, hogy végre kezd felnőni ez a gyerek. Értelmes döntéseket hozni, mint egy felnőtt. Egészen komolynak tűnt bejelölni az építészmérnököt első helyen. Erre most meg... elkapom a karját és látom rajta ott ahol az a henna festés volt a vastag sötét növényindát. - Miért nem a homlokodra tetováltattad, hogy egy hülye piccsa vagy? Ki a fasz fizette neked? - megint érzem, hogy lüktet a halántékom. S ettől még idegesebb leszek. Erős volt a kávé? Megint agyvérzés kerülget. Miért műveli ezt folyton? Miért akaszt ki? Mert egyből tudom, hogy neki nem volt ennyi pénze, hogy ezt kifizesse. Tehát egy pasi fizette neki! Egy pasi, aki meghúzta! S ettől tényleg eldurran az agyam. Hogy már megint kurválkodott! - Ki fizette?! - ordítok basszus az egész Arndale hallotta kábé, többen felénk fordulnak de nekem csak dobol a halántékom. Komolyan innen kell hogy összekaparjanak? - A nevét!
- Alex - suttogja halkan Kim. Megakadok egy pillanatra. Alex? Alex Goodwin? A srác, az a sápadt, tiszta kék tekintetű csendes srác? Akit... nyilván behülyített Kim, csak hogy fizessen. Ártatlan a srác a dologban, mert nyilván Kim kihasználta. Mit adott cserébe? Magát? Egy baszást? Jó beszélni kell a Goodwinokkal! Most!

Azt sem tudom milyen nap van, vagy hány óra. Egyáltalán otthon vannak a Goodwinok. Mindegy, akkor utánuk megyek a világ végére is. Szinte rájuk rontunk. S közben

legszívesebben felképném azt a tejfeles szájú kis suhancot. Kim barom ötleteinek kivitelezőjét. Abból legalább mérnök lesz? Lesz rá pénze. Mert Alex mindent fizet neki. Alex nyit ajtót. Nyugodt. Mint mindig. Utálom érte. Kiegyensúlyozott. Stabil. Persze nem az ő gyerekeire pingáltak mindenféle maradandót.

- Hol az a hülye gyerek?! - rontok be.
- Az én házamban vagy Liam. Csak emlékeztetek, mielőtt bármit tennél - szól Alex. Hosszú másodpercekig nézzük egymást. Vihar. Ott van közöttünk. Évtizedek elnyomott feszültsége. Egy kezemen meg tudom számolni hányszor voltunk itt Alex tóparti házában. A negyedik alkalommal történt. Alex akkor vett a teraszra egy méregdrága jakuzzit. Áthívtak minket kipróbálni. Lepasszoltuk a kölyköket és pezsgőztünk. Szerintem mind sokat ittunk. Alex mindig ártalmatlan volt. Vanessa esküvői tanúja. Azon az estén mégis valami túlfeszült. Talán én és a féltékenységem is. Csak az a kép van előttem. Alex és Vanessa, kettesben, ahogy ülnek a pezsgőfürdőben és ahogy Alex nézi Vanessát. Sötét, vágyódó tekintettel. Túl sokat ittam. Minősíthetetlen viselkedés volt tőlem. Ahogy nekik estem. Taxit hívtam és Vanessát kirángattam a vízből, úgy, ahogy volt vizes bikiniben dobtam be a taxi hátsó ülésére. Egy vagyon volt az út taxival a fenyvesekig. De nem akartam Alex vágyódó tekintete alatt tudni a feleségem. Alex eladta a jakuzzit, Vanessa pedig soha többet nem mutatkozott előttem se bikiniben. S mi többet nem mentünk a tóparti házba.

Azt hiszem most ott van közöttünk ennek az estének is az emléke. Addig a pontig úgy tűnt tökéletes lesz ez az iroda. A két házastárssal és a gyerekeinkkel. Ott valami végleg elromlott, valami ami az alapoktól rothadt. Hogy Vanessa soha nem lett Alexé. S bennem mindig ott maradt a gyanú Alexre. A figyelmességeire, a tekinteteire, amiket a feleségemre vetett. Attól a naptól fogva kerültük a tengerparti nyaralásokat is. Vanessa már csak daczból is elutasította. De végülis... én csesztem el. Én. S erre Vanessa most már naponta rávilágít, ha feljön a téma. Én voltam, aki nem bízik sem Alexben, a cégtársban, sem a feleségemben. Most meg már... mindegy is... mert most már Alex fia kavarja a szart. A lányommal. Ez ha lehet még rosszabb.

- Mi történt? - kérdezi Alex nyugodtan.
- Mondjad! - tolom előre Kimet.
- Csináltattam egy tetoválást és Alex fizette - Kim lopva a fiatalabb Alexre pislant.
- A te fiad, az én lányomnak! - csattanok Alexre, majd a fiatalabbra meredek. - Mond csak, miket műveltél még a lányommal?
- Nyugodjunk le! - szól rám figyelmeztetően Alex.
- Te lehet, hogy nyugodt vagy! Nem a te gyerekeden van tetoválás, amit az én gyerekem fizetett! - ordítok, legszívesebben mindenkit felképnék és azt sem tudom kivel kezdjem.
- Az én házamban vagytok az én szabályaimmal. Lemegyünk a makettségzobába! - int előre Alex és hátramarad a fiával. Lerángatom az alagsorba Kimet és csak ingerülten nézem Alex szép makettjeit. Csak jó tervből lehet jó makettet készíteni. Az életet nem lehet megtervezni, csak élni. Alex ezért tervez inkább. Az kiszámíthatóbb, mint az élet. Megérkezik a két Alex. Az idősebb a két fiatal felé fordul. Úgy intézi az egészséget, mint egy pedagógus. Persze, ő a tanár kettőnk közül.
- Tehát hogyan történt? - néz egyikről a másikra. Miközben Kim magyaráz csak fortyog bennem a düh. Végül kifakadok:

- Legközelebb mit fizetsz a lányomnak? Mellplasztikát? Abortuszt? - a fiatal Alex egyre vörösebb lesz.
- Tizennyolc múltam, azt tehetek, amit akarok, de te folyton irányítani akarsz! - támad rám Kim.
- Mert olyan értelmes dolgokat csinálsz magadtól, mint tetoválást csináltatsz Alex meg fizeti neked? Meddig mentél el egy tetoválásért? Leszoptad? Szétbaszattad magad?
- Liam, ezt most fejezd be! - szól rám keményen az idősebb Alex.
- A lányom egy olcsó kurva és a fiad tette azzá! - csattanok rá Alexre és felállok, mert idegesít, hogy felém magasodik.
- Liam, elég volt! - kiabál rám Alex. Józanabb mint én, most is. Mint akkor a terasz jakuzzis estén is. Pedig most egyikünk se ivott. Vagy legalábbis én nem. - Nagykorúak. - tény. Vitathatatlan tény. A hajamba túrok. - Menjetek ki! - Alex kitereli a két gyereket és bezárja az ajtót. A hátát az ajtónak veti és keresztbe teszi a karját.

Alex

Ez a helyzet egyre komplikáltabb lesz. De az alapokat kellett volna jól kiásni, mint minden építkezésnél. A terv és a makett után előfordul, hogy a helyszínen adódnak a meglepetések. Amíg valami tervrajzon szerepel minden szép és jó. Aztán ahogy leássuk az alapokat... minden előkerül a múltból. Ideje régészeti ásatást kezdeni a mi kettőnk múltjában. Liam és én.

- Ne rajtuk vezesd le azt, ami valójában a kettőnk konfliktusa!
- Azzal, hogy teletömöd a fiad zsebét pénzzel még nem kompenzálod azt, hogy neked nem volt anno pénzed - pofon. Ez a megjegyzés az. De végülis kinek? Nekem? Vagy önmagának?
- A szerencséd, hogy a cégedben vagyok csak annyi, hogy akkoriban nem volt pénzem egy cég alapításához. S ezt te is tudod - vágom vissza keményen. Igen, én sem tudom elfelejteni, hogy nem lennék abban a helyzetbe, amiben vagyok, ha akkoriban jobb anyagi lehetőségeim lettek volna. De hát Liam a pénzével mindent vitt. Engem is. Vanessát is.
- Azt hiszed Vanessa csak a vagyonosabbat választotta kettőnk közül? - kérdezi gúnyosan Liam, még harcias. Aztán... mintha elengedné az egészet... aztán megrázza a fejét. - Hát... jól hiszed. Lezavarhattátok volna az egészet egymás közt és akkor átléphetünk ezen. Hogy neked Vanessa kell. De hát az is csak pénzéhes kurva volt, mint a lányom. Az alma nem esik messze a fájától.
- Ne mond ezt Vanessáról. Te is tudod.Liam! Ez azért több volt. Vagy nem? - kérdezek rá enyhén. Látszik, hogy problémáik vannak. Persze mindig is voltak, csak a mostaniak talán mélyebbek, mint eddig. Vagy csak régebbiek és több rakódott rá. Már meg sem próbálják tagadni. - Mi a bajod?
- Semmi. Minden. A lányom a kezére varratott egy tetoválást. Építész mérnök akar lenni? Ilyen külsővel? - túrja a haját fáradtan Liam. A tartásából semmi nem marad. A szemem előtt néhány pillanat alatt a megtört, karikás szemű, fáradt arcú Liam lesz.
- Vannak design építések is, és azok általában lazábbak. Szerintem Kim ilyen. Amúgy sincs kőbe vésve, hogy egy építésznek nem lehet tetoválása. - érvelek Kim mellett.

Tényleg a védelmem alá próbálom venni legalább a fiatalokat ebből az egészből. - Liam.
Nem politikus lesz. Csak tervez. Kreatív és ez jó!

- Mi van köztük? - kérdez rá Liam. Szárazon nyelek. A fiamnak falazok? Vagy magamnak? Vagy már mindenkinek?
- Szerintem ez nem barátság - Liam persze úgy értelmezi, hogy csak érdek volt a pénzért, de én tudom, hogy ez valóban nem barátság, ez több annál. - Gondolom Kimnek kellett a pénz. Együttérzek vele. Ismerem ezt az érzést. Amikor egyetemista voltam ugyanezt éreztem: Nincs pénzem soha semmire. Az egyetlen kiutam kábé az, amihez értek, a rajz - Lehet jobban megértem Kimet, mint az apja? - Lehet, hogy te teszed Liam azzá, ami.
- Gondolod ha lenne nála elég pénz értelmesebben használná fel? Még rosszabb lenne. Semmi esetre sem. De elég szemétség, hogy éppen Alex fizette neki ezt.
- Alex hibázott. A legjobbakkal is előfordul - ismerem be végül. - Még beszélek vele erről. Kim nagyon befolyásolja. Én is érzem rajta. Kim hatása alatt van - bólintok hozzá megerősítésként, ez teljes mértékben igaz. Különösen, ha belezúgott. Akkor bármi esztelenségre képes. Mint én Vanessáért.
- Lehet nincsenek jó hatással egymásra - mérlegeli Liam. - Azt hittük jó lesz. Húzzák egymást. Lehetőleg Alex Kimet felfelé. De mégsem. Kim húzza vissza Alexet is. Ez így nem jó.
- Lehet - hagyom rá.
- Szüneteltessük az előkészítőt.
- Szünet? - nézek rá.
- Ezt a javaslatot kaptam. A szünet a legjobb megoldás. Mindenre. Az én életemben és az én családomban biztosan.
- Értem. Nem fog ellenreakciókat kiváltani?
- Nem tudom. Legalább kiforrja magát minden.
- Támogatom a szünetet - bólintok rá. Az nekem is jobb lenne most. Legalább, amíg Stefivel megbeszélem a jövőt. A terveinket. A zöld jövőnket, a zöld céget. Mindent.
- Akkor közöld velük, nekem most nincs idegzetem beszélni velük. Küld le Kimet! Indulunk!
- Rendben - a fiam szobájához megyek és szinte rájuk nyitok. Nem kétség, van köztük valami. - Kim, szedd össze magad, indultok haza! - az ágyban vannak egymásba gabalyodva. Alex vörös, Kim a haját próbálja lesimítani. Kim kislisszan mellettem az ajtón és ott maradok a fiam hálósobájában. - El vagytok tiltva. Koncentrálj a tanulmányaidra Alex.
- De...
- Az egyetemen találkozhatasz Kimmel, de csak ott!

Kora este a kocsit takarítom. A bőrülést kengetem a bőrpolóval, amikor Alex csatlakozik hozzám. Látszik rajta, hogy egész délután azon forgott, amit mondtam.

- Ne haragudj apa, nem... nem igazán tudom mi történik velem... - mondja erőtlenül.
- Nem haragszom. De a szünet nem szidás, egyszerűen hirtelen jött ez az egész. Hogy te összekattantál Kimmel. Ezt még nekem is és Liamnek is értelmeznie kell. Én is azon az állásponton vagyok, hogy időt szeretnék nyerni - áttöröm a bőrt és intek Alexnek - Húzd fel az ablakot! - Becsapjuk az ajtót mindkét oldalról. Alex mindig tudja mi ez.

Megbeszélés. Kettőnk közt. Riadtan néz rám. Talán azt hiszi a beporzásról fogok beszélni.

- Szeretnék beszélni veled...mint férfi a férfival - mondom komolyan.
- Elméletileg mindent tudok... a ... a szexről...kihagyhatnánk ezt a beszélgetést? - nyögi zavartan.
- Nem... erről akartam beszélni. Bár... ha most feljött, akkor ha van kérdésed még előtte tedd fel mint utána - nézek rá türelmesen. Alex arca lángban van.
- Nincs - nyögi teljesen megsemmisülten.
- Tudod, amit itt beszélünk az itt is marad - megvárom, hogy Alex bólintson. - A cégről szeretnék veled beszélni - sóhajtok. Alex kikerekedett szemekkel néz rám. - Anyád még nem tudja... de... fontolgatom... hogy kiválok a DeNoir Irodától - érzem, hogy amit most kimondtam súlya van. Még Alex életében is. Alex szeme elkerekedik és sápadtabb, mint szokott. Kiment az összes vér az arcából.
- De... de... hát miért? - Alex teljes képzavarban van.
- Alex... én ezt húsz évvel ezelőtt is meg akartam tenni... - olyan nehéz a múltat magyarázni. Tele van érzelmekkel és indulatokkal. Vanessa miatt. Ezt a kontextust Alex pedig hogyan is érthetné. Ő már értelemmel abba az időszakba nőtt bele, amikor az anyja és én együtt jártunk az irodába és tettük a dolgunkat. Terveztünk. Dolgoztunk. Én is érzem, hogy ezt nagyon nehezen tudom átadni Alexnek. Hogy miért.
- Miért? - sóhajtok és a hajamat túrom. Próbálom összerendezni a gondolataimat.
- Köze van Vanessához, ahhoz, hogy nem az én feleségem lett és ahhoz, hogy végül ő marasztalt. Vanessa kérése tartott itt Alex. De... de most mondjuk úgy olyan életciklusba léptem, amikor azt szeretném mondani, hogy elég volt. Minden adott. Van vagyonom, van egy szűk csapatom, az egyetemről kiválogathatom a legjobbakat a cégembe, ha akarom. Magamnak. Megért az idő rá. Sem érzelmileg, sem anyagilag nem kötődöm ahhoz az irodához. Minden okom megvan rá, hogy saját cégem legyen. Különösen szakmailag. Tehát, bár nem ismerem a kapcsolatokat milyenségét, de ezzel csak azt akartam mondani, hogy Kim ne tartson sakkban téged azzal, hogy függünk a DeNoir cégtől. Érted? Nem vagyunk hozzájuk kötve. Nem kell azt érezned, hogy ők adják nekünk a pénzt, vagy a munkát vagy bármit. Érted amit mondok?
- Ez... ez nem erről szól... igazán... fogalmam sincs... hogy miről szól...
- Jó, csak szeretném ha mindentől mentes lenne a kapcsolatod Kimmel. Kényszerektől mentes. Nem kell semmilyen szempontból oda kötődnöd, ha nem akarsz. Sem érzelmileg, sem szakmailag. Kim. Ha akarod, menj végig vele az úton, de nem függsz tőle, vagy az apjától. Senkitől. Goodwin vagy, érted?
- Igen, értem.
- Nem tudom mit hoz ez az egész neked, Kimmel, nem tudom és fogalmam sincs mi a jobb, maradni, vagy menni.
- Ezt...ööö... én sem tudom - nyögi Alex.
- Tehát a kérdésem az, hogy velem tartanál-e, lennél-e az én cégemnél építész?
- Én... nem tudom mit mondjak erre. Én mindig úgy képzeltem el, hogy a De Noir cégnél leszünk Te, meg én, meg anya, Kim és Liam és Vanessa...
- Lehet Alex, hogy ez már nem működne... Főleg az én ambícióim miatt. Nincs szükségem a De Noir cégre. Máshogy gondolkodom az építészetről, mint Liam. Liam

loft stílust képviselt mindig is. Loft és penthouse. Beton, üveg, acél és fa. Fa. Minden fa. Mert neki egy faipari vállalatot kell pörgetnie. Nincs bajom a fával, környezetbarát dolog, de nem akarok folyton faházakban gondolkodni. Szeretném a teljesen egyéni saját stílusomat képviselni az építészetben függetlenül a DeNoir világtól. Egy normál kérdést teszek fel neked Alex. Dolgoznál nekem?

- Én... izé...ööö...erre most kell válaszolnom? - érzem Alexben a habozást. Mitől lennék én jobb, mint Liam. Különösen, hogy Alex gondolkodása az építészetben közelebb áll Liamhoz. A tömbház-projektje tökéletesen ezt mutatta. Imádta a betonelemekbe zárni az életet és a világot. Zárt tereket létrehozni. Ez a monumentalitás és tömegező fitogtatás ez Liam. Ő dolgozik ilyen karakteres épületekkel. Igen építészileg Alex és Liam gondolkodása jobban összecseng, mint én és a fiam. A sors fura fintora, hogy én több ötletet látok Kimben. Ahogy ráérez az építészetre. Ismerem Kim rajzait, pontosan tudom, hogy design építészként ő képes egyedül alkotni, nem szokványosat. Meglepőt és meghökkentőt. Nekem ezerszer inkább kellene Kim a cégemhez, mint Alex. Micsoda hülye egy szituáció ez is.
- Nem most kell döntened, gondolkodhatsz. Anyáddal elmegyünk egy hetes konferenciára. Szeretném, ha választ adnál utána, hogy tudjam hogyan számoljak a cégalapításnál - felelem kimérten. Természetesen nem vártam, hogy a nyakamba ugrik az ötletre, hogy saját céget alapítok. Bár azért némi támogatást jobban vár az ember a családjától, mint másoktól. De Alex a kérdésre inkább még jobban magába zárkózik. Bár belelátnék a fejébe, hogy mit gondol! Komolyan úgy érzem ő ezerszer inkább dolgozna Liamnek mint nekem. Igazán kíméletlen észrevétel és bevallom, Stefin is ezt érzem. Bár még nem is beszéltem vele, de tudom, Stefi szereti ezt a kicsit leültetett munkatempót, és a Vanessával trécselést az irodában. Én ezeket fölöslegesnek tartom. Én sose voltam ez a nyolctól ötig beülök az irodába és töltöm a munkaidőmet. Képtelen vagyok így tervezni. Nekem inspiráció kell. Mozgás. Ha mozgásban vagyok jobban tudok tervezni is. Nem gondolkodom munkaidő-sávokban. Projektekben gondolkodom. Picit ezért érzem magamhoz közelebb Kimet, aki mindig rajzol. Mindig tervez. Megszállott. Művészien megszállott és kreatív. Olyan mint én. Nem feladatokat lát, hanem belső készíttetést. Van saját belső motivációja a rajzra. Alex feladatorientált. Beül az egyetemre és megcsinálja a feladatot. Külső motivációból. Tehát ha feladatot kap megcsinálja, de nem érzelemből és nem szívből, hanem kötelességből. Mint Liam. Hát akkor kap feladatot Alex. Különben egész héten egy rajzlapot se venne elő. - Az asztalomra tettem egy új versenypályázati anyagot. Szeretném ha indulnál rajta és amíg a konferencián vagyunk addig elkészítenéd a pályázati anyagaidat a versenyre - Alex arcán a szokásos nem tetsző rándulás suhan át, de nem szól. Vonakodik és bólint. Nem jutottunk előbbre. Sőt, távolodtunk. Alex és én. Érzem, hogy ha áthozom a cégemhez lesznek súrlódásaink. Mit mondjak erre? Az én fiam. Maradjon a DeNoir irodánál? Egy Goodwin? Persze... ő Brooks is. Imádják a de Noirokat. Megerősíthetem a tényt, én nem illeszkedem a kirakósba.

Amikor másnap Alex és Kim egy kocsiban jönnek velünk szembe érzem, hogy nem fog ez a cégkiválás könnyen menni. Alex a De Noirokhoz húz, lehet, az anyja is. Én meg lehet, hogy ezt nem akarom. Sőt nem is tolerálom. Fogalmam sincs. Kendálban akarok céget. Nem akarok

ingázni folyton a fenyvesekbe. Minek? Mi dolgom nekem ott? Alexnek most éppen úgy tűnik Kim a dolga ott. Stefinek meg Vanessa. Nekem? Semmi. Liammal szinte alig beszélünk, főleg, amióta a két gyerek összeakadt. Nem akarunk egymás torkának esni, ezért inkább kerüljük a konfliktusokat. Kezdem azt érezni, ha kiválok a cégtől egyedül maradok. Tehát csak magamra számíthatok. Nem igazán tudom mi lesz azokkal, akikből én csináltam építész. Stefi és talán Alex. Nincs szépíteni való a dolgon. Stefi azért lett építész, mert gyereket szült nekem és nem azért, mert annyira alkalmasnak találtam az építészetre. Tehát személy szerint én sem ragaszkodom hozzájuk, mint építészekhez. Ha teljesen érzelemmentesen tekintek a cégemre, akkor ez az igazság. S megint belefutottam abba, amibe mindig. Az érzelmek határozzák meg az életemet? S a cégügyeimet?

Liam

Este ránézek még az üzeneteimre a telefonomon. Dawn írt rám.

“Mit szeretsz jobban, zuhanyozni vagy kádban fürdeni? Zuhanyzós típusnak gondollak. Aki sokáig folytatja a fejére a vizet, mert közben is gondolkodik és relaxál. Ma én is zuhanyoztam. De közben rád gondoltam. Ahogy megérintesz. Szeretnék veled együtt zuhanyozni egyszer. Élvezd a szünetet! Tarts távolságot! Kérsz egy makaront? Válassz ízesítést! Dawn”

Vanessa mellettem alszik az ágyban. Habozok aztán előhívom a billentyűzetet és válaszolok.

“Zuhany. Veled, és legyen maracujás mogyorós makaron. Kávéval. Neked is jó éjt! Valahogy jó ma este úgy elaludni, hogy neked írtam utoljára.”

Kivételesen egy este, amikor nem küzdök insomniával. Könnyű és mély álomból ébredek. Volt benne valami zuhany, Dawn és a kerek idomai. Egészen tűzbe jöttem tőle. Még álomittasan meleg a testem a takaró alatt, ahogy kinyúlok az éjjeliszekrényre a telefonoméért és szemmagasságba emelem. Nem is meglepő, de baromira jó érzés, hogy Dawn-tól fogad egy újabb üzenet.

“Jó reggelt! Frissen pörkölt kávé, a kedvenced, erősen, két cukorral a Thompsonból. Szombaton? Remélem jól aludtál. Dawn.” Mellékelte egy képet is. Hivatalos Thompsonos reklámfotó, de látszik, hogy ma készítette. Elmosolyodom.

“Kösz a kávét, bár a hatását nem érzem, de máris jól indult a napom. Szombat...vagy még hamarabb... duplakávé? Liam”

Ráérősen készülődök. Megborotválkozom. Nyugtatom az idegeimet. Felfrissülten érek le az irodatérbe. Vanessa már kikészítette a kávékat. A kávéspohara felett gyanakvóan figyel.

- Jó reggelt - lépek el mellette és magamhoz veszem a kávémat.
- Ki ez a Dawn? - kérdez rá Vanessa.
- Belenéztél az üzeneteimbe? - kérdezek rá nyugodtan.
- Válaszolj!
- Csak.... Egy ismerős.
- Akivel rendszeresen kávézol - jegyzi meg Vanessa.
- Mert a kávézójában szoktam kávézni - felelek rá.

- Milyen egyéb szolgáltatásokat nyújt? - kérdez rá Vanessa.
- Van mára tárgyalás beütemezve?
- Nincs.
- Akkor bemegyek Manchesterbe - felelem és felkapom a kocsikulcsomat.

Vezetek, miközben Alex hív.

- Holnap utazunk a konferenciára. Elméletileg Vanessa mindent átütemezett. Rendben lesz minden?
- Kint vagytok az irodában? - kérdezek rá.
- Aham. Te merre?
- Bejöttem Manchesterbe.
- Kitalálom... Dawn...
- Ahogy neked... Charissa.
- Pontosan. Szólhattál volna. Elmeheztünk volna együtt csajozni, mint a régi szép időkben, az egyetemen.
- Utáltál velem csajozni.
- Mert folyton rád kattantak a csajok én meg kábé a szárnysegéded lehettem, aki végignézttem, hogy elillegsz valami csajjal. Tényleg utáltam - kedélyes a hangja. Nyugodt, kisimult. Fiatalos.
- Ezer éve nem beszéltünk ilyen nyugodtan - jegyzem meg.
- Most szünet van nem?
- Fegyverszünet?
- Fegyvern nyugvás - bólint rá Alex.
- Hallom beakasztottad.
- Ez annál több. Sokkal több. Inspirál.
- Szárnyalsz, én is észrevettem. Hogyhogy beszélhetünk nyugodtan a nőkről?
- Stefi és Vanessa bementek a városba, cukrászdáznak.
- Elhívta Vanessa Stefit az irodából? Akkor biztos fontos női dolgokról beszélgetnek.
- Holnap úgyis elutazunk. Lazítós nap legyen. Te sem voltál itt.
- Kell egy kis rekreáció.
- Talán mindannyiunknak.
- Lehet frusztrálnak minket a feleségeink az irodában?
- Lehet... nem szerencsés házastársaknak egy munkahelyen dolgozni.
- Hát mi akkor mindketten jól belefutottunk - nevetek.
- De tényleg. Nem is különbözünk olyan nagyon - nevet Alex halkan.
- Ugye? S mindketten meg vagyunk áldva egy tinédzserrel.
- Hát minden gyerekből lesz egyszer tinédzser. A legcukibbakkól is - röhögi Alex.
- Ezek kicsiként annyira cukik voltak. De tényleg. Miért lettek ilyenek tiniként?
- Passz.
- Alex, jó, hogy hívtál - tényleg szinte a régi baráti hangulatunk van. Olyan ritka mostanában. Alex folyton elfoglalt, túl sok mindent csinál, én meg állandóan ingerült vagyok. - utoljára kábé akkor beszéltünk normálisan...
- Most hagyjuk ezt.. Ha visszajöttünk a konferenciáról beszélünk kell Liam.
- Igen. De nem az irodában.

- Nem. Manchesterben. De nem a Thompsonban.
- Rendben. Jó utat nektek.
- Kösz. Figyelj a srácokra!
- Oké.

Alex

A konferencia megnyitóján még ott is voltunk, de az előadásokat már kihagyjuk Stefivel. Kényelmesen reggelizünk. Nem óra ébreszt minket, nem kell korán kelni. A szállodában kontinentális reggelink van. Az ablak melletti asztalnál foglaltunk helyet, sokan már az első előadáson ülnek, így alig vannak az étteremben. Stefi a bal vállára előrehozott franciáfonatba rendezte a haját. Szép a szeme a szemüvegkeret mögött. Még mindig jól áll neki ez az erősen kihúzott szem. Olyan élénk és tiszta tőle a tekintete. Észreveszi, hogy őt nézem. A mozdulatait. Rámmosolyog.

- Mi az? - kérdezi lágy, barackos mosollyal. Olyan a púdere színe, mint egy finom kis barack.
- Milyen érzés? Nem a DeNoir irodában ülni? - dobok egy teafiltert a csészémbe.
- Észrevettem ám, hogy nem a konferenciára jöttünk - nevet Stefi. - Még egy előadáson se ültünk. S tudom, hogy beszélgetni jöttünk. Várom, hogy előhozakodj a témával.
- Csak válaszolj a kérdésre. Milyen érzés az, hogy ma nem a De Noir irodában kezdtük a reggelt? - kicsit tényleg Brooks, mint Alex. Egy nyílt válasza nem válaszol nyíltan. Az evőeszközt igazgatom a szövetabroszon. Stefi megtörli az ujjait a szalvétába és leereszti a kezét az ölébe.
- Nem is tudom. Érdekes. Persze jó, hogy kivételesen nem keltünk korán és nem egy órás kocsit után vagyunk. Már javában dolgoznánk. Jó, hogy most mást csinálunk és csak ketten vagyunk - fogalmazza meg kerek egészen Stefi.
- Akkor most képzeld el azt, hogy minden munkanapod ilyen - mondom nyugodtan.
- Milyen? Hogy konferenciákra utazunk, amiket valójában nem hallgatunk meg?
- Úgyis készül az előadásokból kiadványkötet. Majd megrendelem - hessegetem el enyhé türelmetlenséggel a hangomban. - Tehát, milyen lenne, ha minden munkanapod ilyen lenne?
- De milyen? - neveti Stefi.
- Igazán nem kellene korán kelni, nem kellene utazni és nem kellene máshoz igazodni.
- Miért is nem kellene? - kérdez rá Stefi.
- Mert Kendalban lennénk az én irodámban - felelem és kiveszem a filtert a csészémből. Most Stefi nézi morózusan az én mozdulataimat.
- Tessék? - kérdezi kissé megkövülten. - Mármint hogy érted, hogy a TE irodádban? - nyomja meg a te szót Stefi.
- Mit szólnál hozzá, ha mint Kendal főépítésze, rendelkezne saját építészirodával?

- Függetlenedni akarnál Liamtól? - kérdez rá Stefi.
- Igen. Saját cég, saját filozófiával, saját építészeti koncepcióval.
- A tiéddel - szögezi le közbevetve.
- Igen.
- Mi a bajod Liammel? Mostanában folyton ezt érzem rajtad. Az elmúlt időkben más lettél. Bár nem tettem szóvá, érzem, hogy ellenséges vagy velük és nem értem miért. Kinek a hatása ez? - összehúzza a szemeit a szemüveg mögött. Érzem, hogy kezd generálódni közöttünk valami feszültség-örvény. Kezd rossz fordulatot venni ez az egész beszélgetés.
- Nem tudom miről beszélsz - zárkózom el.
- Alig vagy az irodában, kábé semmit nem egyeztetesz már Liammel. Ha valamit akarsz akkor csak Vanessának üzensz. Folyton Alexet ugráltatod. Nem értem mi szállt meg és ki hat rád így. Egy nő?
- Mi az, hogy egy nő? - feszülök meg.
- Nem tudom. Ott van az a Charissa. Láttam, ahogy rád nézett, csodálattal, és azt mondtad rám emlékeztet. Miben emlékeztet rám? Hogy a tanítványod, aki több is annál? Ő buzdít arra, hogy hagyj ott Liamet?
- Lehet.
- Lehet, hogy több beleszólása lett egyszerre a mi életünkbe, mint nekem? - kérdez rá Stefi és a haját simítgatja.
- Éppen most szeretném megbeszélni veled az életünket és szeretném meghallgatni a véleményedet. Egy alternatívát vetettem fel, de te csak nekem támadsz, ahelyett, hogy értelmesen válaszolnál.
- Szerintem meg döntöttél valamiben, amihez kábé már csak a jóváhagyásomat várod.
- Mert nem mindig ez van? Én hozom a döntéseket, te csak rámhagyod. Hoztunk mi valaha közös döntést?
- Ez a kérdés mostanában vetődött fel benned? Charissa miatt? Aki szerint lehet, hogy ott kellene hagynod a DeNoir irodát? - egészen gúnyos a hangvétele.
- Figyelsz te rám egyáltalán Stefi? - érzem, hogy megemelkedik a hangom. Most már vitatkozunk. Basszus. - Figyeltél te egyáltalán valaha is rám? - Kikerekedik a szeme a szemüvege mögött. - Stefi! A feleségem vagy, nem a tanítványom! Érdekelt is valaha, hogy én hogyan érzem magam a DeNoir irodában? Amikor az ügyvezető Liam azt mondja egy tervre, hogy nem, mert mondjuk nincs elég fa a tervben? Vagy azt mondja, nem, mert ez nem a mi koncepciónk?
- Én csak azt látom, hogy fel akarod borítani az egész eddigi életünket, egy nő miatt, akinek a hatása alá kerültél. Semmiben sem vagy különb mint a fiad, akire már megjegyezted, hogy mennyire Kim hatása alá került.
- Talán van annyi különbség, hogy én több mint harminc évvel idősebb vagyok a gyereknél és talán van mögöttem némi szakmai múlt - fújtatok.
- Éppen ezért nem kellene, hogy mások befolyása alá kerülj!
- Tényleg? Hát akkor képzeld Stefi, az, hogy én a De Noir irodánál voltam az elmúlt húsz évben az is egy nő befolyása miatt volt, méghozzá az Vanessa befolyása volt. Érted? - és ezzel kitálalok, borul, ami borul.
- Ezt... hogyan kell értenem?

- Úgy, ahogy. Még a kezdetek kezdetén, amikor Vanessa az irodához került, folyton udvaroltam neki. Minden létező módon próbáltam rávenni, hogy nem tudom, járjon velem. Próbáljuk meg együtt. Ő, meg én. Érted?
- Ezt miért nem mondtad eddig soha?
- Mert mi lett volna jobb, ha tudod? Semmivel sem lett volna jobb. Liam vette feleségül, amikor összejöttek ki akartam onnan lépni. Eljönni, mert nem akartam nézni, hogy a nő, akit szeretek, akibe szerelmes vagyok! Valaki másé lett. Nem akartam nap mint nap szembesülni azzal, hogy nem én nyertem. Nem tudtam elnyerni annak a nőnek a szívét, aki meghatározta az egész fiatalságomat. De...Vanessa felhívott és azt kérte...maradjak. Maradtam. Vanessa miatt. Engem nem Liam tartott ott és nem az, hogy ragaszkodtam volna a céghez, aminek egyik alapítója voltam. Talán így már kicsit jobban érted a dolgokat.
- Tehát ezért voltál olyan keveset mindig is az irodában. Különösen most.
- Nem bírtam nézni, hogy Vanessa küszködik abban a házasságban. Rosszabb volt azt nézni, hogy szenved, mint azt, hogy boldog. Szóval összességében mostanában tényleg jobban utálom az irodát mint eddig valaha. Egyszerűen elegendem van abból, hogy szemtanúja vagyok a házasságuknak nap mint nap. Igen. Szeretnék megszabadulni ettől. Ez az érzelmi oldala a dolognak. Szakmailag pedig tényleg elegendem van Liamból és abból, hogy ő határozza meg a projektjeimet, a terveimet, leszabályoz és olykor felülbírá, mert az ő érdekei mások, mint az enyéim. Ez nem azt jelenti, hogy megszűnik a partnerségem Liammal, csak azt jelenti, hogy egyéni utat szeretnék, amiben senki sincs felettem. Miért ne tehetném meg Stefi? Főépítész lettem, egy városnak mondom meg, hogy mi legyen! Erre egy cégben legyen felettem valaki? Építészgenerációkat neveltek ki az egyetemen, de a cégben Liam mondja ki a végső áment a tervekre. Érted?
- Próbálok értelmezni.
- Szabadságot szeretnék Stefi.
- Milyen tekintetben?
- Szakmailag.
- S kettőnk viszonylatában? Szabadságot szeretnél? Végülis Alex betöltötte a tizennyolcat.

Liam

Délután két óra. A kölykök még sehol. Fél háromig éppen nem meglepő, ha nem érnek haza, ugye? Igaz Alexre nem jellemző a késés. Kényszeresen precíz. Talán az apja nevelte bele. De tudom, hogy nem Alexen múlik, hogy még nincsenek itthon. Akkor hol vannak? A tengernél? Vagy megint tetoválást csináltatnak? Vagy egyéb baromságot? Ingerülten nézek ki az ablakon. A legelső fáig látni, nem egy nagy távolság, nincs itt mit nézni az út a házig rövid. És azon véletlen sem látni közeledő jaguárt. Alex megkért, hogy figyeljek a srácokra.

- Vanessa neked írt Kim, hogy nem jönnek?
- Miért írt volna?

- Már itt kellene lenniük. Csörgesd meg, hogy hol maradnak. Ma ellipszis rajz volt kíváncsi lennék, hogy ment az ellipszis - morgom. Vanessa nyilván hívja Kimet.
- Ki van kapcsolva a telefonja - hallok Vanessa hangját az előtérből.
- Kikapcsolta?
- Talán lemerült - Kim telefonja, amint lemerül. Miközben gyorstöltő is van nála és folyton a telefonon lóg.
- Nem tudok példát felhozni arra, hogy valaha is le lett volna merülve Kim telefonja. Alex-et eléred? - kérdezek rá.
- Lehet vezet, nem kellene most hívni - próbálkozik Vanessa.
- Úgyis mellette ül Kim, legfeljebb Kim veszi fel. Hívd Alexet! - Vanessa kikeresi a számot és csörgeti. Hátradőlök a széken és nézem Vanessa arcát. A fejét rázza.
- Ő is ki van kapcsolva.
- Hívd fel az egyetemen Alex tanári szobáját. Sean talán benntartotta őket! - mondom és Vanessa a telefonregiszterben keresgél. Az irodai telefonról írja be a számsort.
- Sean! Üdv, itt Vanessa de Noir, tartod még az órát? Ó már nem? És nem tudod véletlen Kim és Alex ott vannak még az egyetemen? ... Igen... hogy ma be sem mentek...? - Vanessa döbbenten néz fel rám. - Értem, ne haragudj, hogy zavartalak. Igen? Oké, átadom. Kösz! - Vanessa bontja a vonalat.
- Be sem mentek?! - tagolom egyesével a szavakat.
- Nem voltak ma az előkészítőn - bólint Vanessa.
- Ez... nagy gáz - szívom a fogam. - Írj rá Kimre egy üzenetet! Megpróbálom elérni Alexet! - csörgetem, de még ki van kapcsolva ő is és Stefi is. Tehát még a repülőn vannak. Üzenetet hagyok Alexnek, hogy hívjon, ha leszálltak.
- Ez mi lehet? - kérdezi Vanessa idegesen simogatva a szoknyája korcát.
- Nem tudom - próbálom kideríteni Kim hol lehet.
- Miért szedtük le a telefonkövetést a telefonjáról? - dühöngöm.
- Mert kijelentette, hogy tizennyolc és semmi közünk hozzá, hogy hol van - sóhajtja Vanessa.
- Ilyen erővel a Temze fenekén is lehet bakker! - dűnnyögöm. - Mióta nem tudunk róluk semmit?
- Amióta Kim üzenetben azt írta reggel, hogy gyere haza, mert majd Alex-el hazajön - feszült vagyok, mert Dawn miatt kényelmi szempontot választottam. Nekem is jobb volt nem várni Kimet, hanem elfogadni, hogy majd Alex hazahozza. Alex úgyse jött most velem, és nem volt kedvem várni. Ez az igazság. Hiba? Lehet.
- Mikor írta az üzenetet?
- Negyed tízkor - keresi vissza Vanessa. - Gondolod... hogy együtt vannak?
- Nem tudom. Az első tippem, hogy külön-külön leléptek, de megegyeztek, hogy nem lesznek elérhetőek. De ez abszolút Kim ötlete. Ő ilyen és hat Alexre. Alex sosem volt ilyen megbízhatatlan.
- Az a jobb eset, ha együtt vannak - sóhajt nagyot Vanessa.
- Gondolod? - dühöngöm. - Nem bírom most már egyáltalán Alexben. Túl befolyásolható. Kim meg... Kim. Tudod milyen. Folyton örültségeket csinál. Talán nem rángatja bele semmibe Alexet.
- Megtalálni könnyebb lesz, ha Alex-el van, csak ennyit mondtam.

- Miért?
- Mert Alex Goodwin több mindenre gondol mint mi azért.
- Szóval már megint itt vagyunk. Hogy ő a jobb? Most több mint húsz év után ráébredsz, hogy ő a jobb? - csattanok.
- Ismerem Alexet vannak ötletei, semmit nem bíz a véletlenre és mindent bebiztosít. Csak ennyi. Lehet rá számítani.
- Nem úgy mint rám?
- Felelősebb szülő mint mi.
- Vagyis jobb apa mint én.
- Mi lenne, ha a ténnyel foglalkoznánk, hogy nem tudjuk hol van a lányunk? - csattan fel Vanessa.
- Jó, mi legyen, tegyek egy kört Manchesterben?
- Megvárhattad volna az egyetem előtt igen! - kiabálja Vanessa.
- Hát bocs, hogy nem töltöttem az egész szombatomat gardedámkodással. Bocs. Tényleg. Egy tizennyolc éves felett. Baby sittet ne keressek hozzá?! - már megint lüktet a halántékom.
- Mindig is utáltad Kimet. Nekünk pisszenni nem lehetett ebben az irodában! Lábujjhegyen kellett közlekednünk és suttognunk mert te "dolgozol". Folyton ez volt. Mi folyton csak zavartunk téged a munkában! Az alkotásban! Az ötletelésben. Nem is akartál gyereket. Mert az csak gond és nyűg. Sosem foglalkoztál vele! Öt perc után lepasszoltad és csodálkozol, hogy ilyen lett? Folyton figyelemhiányos volt!
- Mert te aztán a labilis idegeiddel meg a hangulatingadozásaidal aztán jobb anya voltál igaz?
- Hiába ordibálsz velem, attól a tényen még nem változtatsz, hogy nem tudjuk, hogy hol van a gyerek! - és elbőgi magát. Jézusom!
- Hát most, hogy bőgsz sokkal jobb! - kiabálok vele. Istenem! Idegesek vagyunk már megint és már veszekszünk is, mint mindig.
- Hát igen, lehet, hogy ebben az irodában és fejtelenségben az egyetlen támasz az Alex Goodwin, akire mindig lehet számítani! Igen, lehet, hogy őt lehet csodálni veled ellentétben! Ő legalább felügyelte a gyereket mindig is! - könnyes az arca, zokogva kiabál és közben Alexet isteníti. Feladom a józanságomat mára. Nem megy. Kell töltenem egy kis whiskyt. Vanessával nem akarok veszecedni tehát inkább átvonulok az irodába és töltök magamnak. Jobb, mint megint végkimerülésig veszecedni Vanessával. Vanessa a nappaliban szipog én meg az irodában whiskeyzek. S fogalmunk sincs hol van a gyerek, aki felnőtt ebben a házban. Mi következik mindebből? Hogy várjuk a megváltót. Alex Goodwint, akinek talán van megoldása. Mindenre. S nem csak Vanessa várja, de én is.

Alex

Leszáll a gépünk a Manchesteri repülőtéren. Alapvetően elégedetlen vagyok a konferencia-utunkkal kapcsolatban. Konklúzióként annyit vonhatok le, hogy Stefi egyáltalán

nem figyel rám. Nem érdeklik igazán a dolgaim. A jóllétem. És nem is ért meg. Ezzel pedig felszínre törtek azok a kérdések, amik sosem lettek feltéve. Stefi elsősorban a gyerekek anyja volt mellettem mindig is és nem a feleségem. Tehát őt igazán a fiunk, Alex és a dolgai érdekelték és nem én és az én dolgaim. Persze ezt mindig is tudtam. De igazán kellemetlen felismerés volt ezzel ennyire nyíltan szembetalálkozni. A család anyagi közösség. A társadalom alapja. Nálunk úgy tűnik nem is több. Ahogy bekapcsolom a telefonomat elég sok értesítés ugrik fel. Liamé, az utolsó.

“Nem érjük el egyik gyereket sem. Van ötleted mi lehet ez?”

Amíg várom a csomagjainkat átpörgetem a rendszerüzeneteket. Próbálom én is hívni a fiamat. Tényleg ki van kapcsolva a telefonja. Stefi a reptéri üzletekben nézelődik, míg én felhívom Liamot.

- Végre! Olvastad az üzenetet?
- Igen. Még a reptéren vagyunk - fogom a vállamhoz a telefont, miközben a bőröndjeinket tolom.
- Tudsz valami információt?
- A jaguáron rajta van az autónyomkövetés. A napi mérföldlekérés alapján öt órás autóút volt eddig a kocsival.
- Öt óra? Az jó sok, basszus!
- Jelzett, amikor az M6-oson volt és, amikor áttért az M5-ösre.
- Az M5-ös, ami délnek megy Manchester után?
- Igen. A gázpedál állása alapján jelenleg áll az autó öt órányira Kendaltól.
- Ez kábé a déli part. Távolsága lehet.
- Igen, viszont vagyonsvédelmi szempontból nem érkezett riasztás, tehát a kulcs a jaguárban volt és...
- Gondolod elrabolták őket? Úristen, vagy kilökték őket valahol út közben?
- Nem tudom. Elméletileg a biztonsági kód bekapcsol, ha állás után újrainduláskor nem nyomják meg a biztonsági gombot. Tehát miután újra mozgásban lesz a kocsi tudni fogjuk, hogy Alex vezeti-e a kocsit. Ha nem jelez a riasztó, akkor Alex van a volán mögött.
- S ha kifigyelték?
- Akkor passz. Akkor a rendőrség, mert ellopták a kocsimat - felelem nyugodtan.
- Együtt vannak?
- Nem tudom Liam. Lehet - hagyom rá. Sejttem, hogy igen, de neki nem mondom. - Figyelj hazamegyünk Kendalba. Kicsit körbenézek a házban, hogy legyen valami rálátásom, mi történhetett, amíg oda voltunk. Nektek is ezt javaslom, nézzetek szét Kim cuccai közt. Van-e arra utaló jel, hogy több napra készültek? Ha nincs akkor jobban kell aggódnunk.
- Jobban?
- Igen, mert azt is jelezheti, hogy nem ők tervezték a kiruccanást - felelem nyugodtan.
- Kösz. Ez jó észrevétel. Kösz.
- Nyugi, lehet, hogy tényleg együtt vannak valahol...ketten... együtt.
- Annyira ez sem nyugtat meg, de...
- Liam, nézz szét Kim szobájában! Jelentkezem! - Bevárom Stefit és együtt megyünk le az őrzött reptéri parkolóba a jaguáromhoz. - Gond van - szólalok meg. Stefi rámnéz.
- Mi?

- Nem tudom. Alex nem veszi a telefont és Kim sem.
- Szombat van, ma van az előkészítőjük. Talán kikapcsolták és úgy hagyták.
- Nem csinálnak ilyet egy kis rajzolás miatt - rázom a fejem.
- Megszöktek? Együtt? - kérdezi Stefi teljesen elsápadva.
- Fogalmam sincs, szét kell nézni otthon - felelem nyugodtan, bár erősebben markolom a kormányt. A fiamért volt minden. Az egész Stefi házasság. Jó lenne nem értelmét veszíteni ennek a házasságnak.

Egész úton hazafelé alig beszélünk. Alexen gondolkodunk valószínűleg mindketten. Stefi is én is. Bár én a házasságunkon is. Leállítom a motort.

- Menj nézz szét Alex szobájában! - küldöm be Stefit. Kinyitom a garázst és körbenézek. Minden rendben van. Alex végigment az M6-oson Manchesterig. Mi történt utána? Visszakeresem az útvonalterképet. Úgy tűnik, a hét átlagos volt. Nem ment semmi különös helyre Alex. Minden a szokásos, hétköznapi menetrend. Kivéve a mai nap. Körbenézek... egyetlen dolog tűnik fel, ami hiányzik a garázból. A SUP-deszka. A Jaguar pedig a déli parton áll jelenleg. Ezt egészen jól össze lehet párosítani. De minek ment Alex délre SUP-ozni éppen Kimmel? A homlokomat ráncolom és bemegyek a házba. Kérdőn nézem Stefit.
- Semmi különös? - kérdezem.
- Semmi.
- Utazótáskák? A ruhái?
- Minden a helyén. Nem érzékelem, hogy bármi hosszú távra készülődés lett volna. Úgy látom mindent behajtott a szekrényébe, nincs szennyes sem - néz körbe tanácstalanul Stefi. - Te láttál valamit?
- Nincs itt a SUP-deszka. Tehát biztos, hogy tervezett valamit. De kizárt dolognak tartom, hogy SUP-deszkával a hóna alatt rohangálna a világban, tehát az a kérdés, hogy az M5-ös vonal Alex terve-e vagy úgy gondolta, előkészítő után kimegy a tóhoz SUP-ozni. Igazán akkor kell aggódnunk, ha leszáll az este
- Miért is?
- Mert Alex a jelek szerint nem akart éjszakára maradni.
- Mennyi pénz van nála?
- Attól függ, ha készpénz nincs is annyira sok, nála van a kártya.
- Tiltsuk le a kártyáját!? - kérdez rá Stefi.
- Semmi esetre sem. Nem tudhatjuk, hogy mikor és mire van szüksége. Kár, hogy zárva a bank és nem tudjuk a jelszavát. Legalább a kártyaforgalomból látnám, hogy van-e kártyahasználata valahol és miket vesz. Abból sok mindenre lehetne következtetni. Egyelőre várunk. Menjünk át Liamékhez.
- Rendben.
- Két dolgot gondolok. Alex jobban szervez, de jobban vigyáz arra is nehogy lebukjon. Kim kevésbé szervez, viszont nem is figyel a részletekre. Nála több esélyt látok, hogy lebuktassa magukat.

Liam

Megérkeznek a Goodwinok. Valahogy, mintha fellélegeznénk. Nem vagyunk egyedül. De rajtuk is érezni a feszültséget. Nincsenek annyira kikészülve mint mi. Alex szimplán fáradt. Egy repülőút után hazavezetett, aztán ide ki hozzám. Gyorsan ideértek, tehát biztos, hogy nem kímélte a jaguárt.

- Találtatok valamit? - kérdezi Alex.
- Semmit. Bár annyi alsóneműje meg cicomái vannak, észre se vesszük, ha egy hiányzik belőle - rázom a fejem.
- A rajzai közt szétnéztetek? - kérdezi Alex és erre mind felkapjuk a fejünket.
- Ez... eszünkbe se jutott - nyögi Vanessa és felsietünk mind Kim szobájába. Vanessa keresgél rajzokat, mappákat. Alex csak a falra kitűzött képeket figyeli. A hajamat túrom és idegesen járkálok a szobában.
- Látsz valamit? - kérdezem Alexet.
- Sok a tenger képe. Innen töletek - biccent Alex. - De... nézd, van egy ismétlődés - mutat a falra Alex.
- Tényleg? - lépek mellé.
- Igen, az Eiffel-toronyról három kép is kint van. Egy teljesen akvarell festmény, egy építészeti szerkezetrajz, és ez a vázlatos széneceruzarajz. Ezt a témát szereti. Ehhez kötődik - mondja elgondolkodva és közben előkapja a telefonját.
- Igazad van - biccentek rá. - Jó meglátás.
- Elég sokszor kell kitalálnom az egyetemen rajzokból, hogy mit akarnak a hallgatók lerajzolni. Olvasni kell a vonalak mögött - feleli Alex. - Ha Párizsba akartak együtt menni, akkor Londonnak kellett volna tartaniuk. Persze, lehet Alex félt vezetni Londonnál ezért kerülőt tesz a kisutakon. De akkor is a La Manche Csatorna-úton kell átmenniük, ha kocsival mennek. Vagy Alex nem volt annyira tökös, hogy kocsival elhagyja az országot és ezért kikötőt keresnek. Semmi más logikát nem látok miért áll a kocsi a délnyugati partnál. Ha vonattal vagy busszal akartak volna menni, ahhoz számtalan felszállási lehetőségük lett volna a Manchester-London vonalon.
- Szerinted együtt mentek?
- Egy darabig valószínű. De Alex nem tervezte Párizst az biztos, mert nála van a SUP-deszka. Ő vízközelben akar lenni. Ebből pedig arra gyanakszom, hogy inkább a tengernél vannak. Méghozzá az apály időszakában - Alex a telefonján pötyög.
- Mit csinálsz?
- Lekérem a déli partok apály-dagály információit - morogja Alex, de fel sem néz. Bámulatos logika. Mind a hárman Alexet bámuljuk.
- Nem gondoltad még Alex, hogy inkább nyomozó leszel? - kérdezi Vanessa enyhe viccelődéssel.
- Nem bírom az éjszakázást - feleli rá futólag Alex. - Nézd, ez teljesen klappol. Apályra értek a déli partokhoz. 12.40-kor volt apály. Ez tiszta Alex logika lenne. Ha SUP-ozik ahogy jön a dagály leszáll a vízről, este hétkor lesz a dagály. Hamarabb indulhatnak, tehát legkésőbb tizenegyre itthon kell legyennek. Természetesen csak abban az esetben, ha ennyi volt a cél. Este hatkor legkésőbb indulniuk kell. Sötétedik is és hosszú út áll előttük visszafelé. Azt látni fogom, ha a jaguár mozgásban lesz újra - ütögeti meg a telefonját Alex. - Arról jön az értesítés.

- Jó, hogy ilyen jól ismered a fiadat - mondja Vanessa, és elsírja magát. Stefi öleli át. Én csak feszülten a farzsebembe dugom a kezem.
- Menjünk - intem ki Alexet Kim szobájából. Visszamegyünk az irodába. - Kérsz whisky? - kérdezem feszülten.
- Nem. Nem tudom, nem-e kell értük menni. Lehet balesetük volt és azért áll a kocsi - feleli szűkszavúan Alex.
- Minden eshetőségre gondolsz igaz? - kérdezem, miközben töltök magamnak. - Jobban mint én.
- Muszáj. Valakinek. Nálatok más, mert Vanessa is tud vezetni. De nálunk folyton ott volt, hogy ha én iszom, akkor ki megy a gyerekért. Amíg Alex nem volt otthon épen és egészségesen, addig soha nem ittam egy kortyot se - Alex fáradtan ül a forgószékébe.
- Igaza van Vanessának és úgy utálom, ha igaza van - morgom, miközben a whisky tölgetem a számban.
- Feleségnek mindig igaza van. A béke kedvéért - nevet fáradtan Alex.
- Ja, jó álláspont - biccentek Alexre, nekem is ezt kellett volna alkalmaznom, nem folyton vitázni Vanessával. - Azt mondta ma, hogy te jobb apa vagy, mint én.
- Ez nem is kérdés - vigyorog rám Alex. - Nekem fiam van, neked meg lányod. Egy lánnyal én se tudtam volna hogyan is kezeljem.
- Kösz, megnyugtatsz. Tényleg. Kösz - bólogatok és a whiskypoharamat nézem. - Jó lenne együtt whiskyzni.
- Ja, jó lenne. De az nem ma lesz - túr a hajába Alex.
- Irigyellek.
- Most éppen miért? - vigyorog Alex.
- A feleséged, szebb, fiatalabb, dekoratívabb. Csinosabb! Szőke és szép.
- Mi van, bejön mi? - röhög Alex.
- Persze, hogy igen. Stefi olyan mint Kim. Minden pasi megnézi, mert jelenség. Egyszerűen meglátod és azt gondolod, na ezt a csajt meghúznám. Nem csak Vanessa utál tengerparti nyaralásra menni, az idomai miatt, de én is utálok, amióta Kim serdült. Jézusom, hogy néztek rá a pasik, amikor bikiniben volt! Úristen! Komolyan semmi pihenésem nem volt az egészben, folyton azt néztem, hogy kit kell megverjek már csak a tekintetéért is.
- Őrködhettél a lányod erényein mi? Sejtem mi lehetett. Hosszú fahéjvörös haj, hosszú lábak, karcsú, fiatal, különleges és belevaló. Igen Kim veszélyes egy tengerparton.
- Tudod, hogy ha jó a tipped, akkor a fiad éppen vele van egy tengerparton? - kérdezek rá és Alex a hajába túr.
- Bakker! Tényleg! - Alex hátradől a forgószékben és a fejét rázza. - Hát akkor meglehet a tippünk, hogy vajon mit fognak csinálni...
- A te fiad, meg az én lányom.
- Akkor se értem miért kellett öt órát utazniuk ezért.
- Hogy tutira ne zavarjuk meg őket a menetben?
- Akkora hülye barom vagy!

Alex

Leszállt az este. Mind a nappaliban ülünk. Percenként nézem a telefonomat. Semmi. Ettől én is kezdek ideges lenni. Hol vannak már? Miért nem ültek kocsiba? Hat és hét óra között vártam a jelzést, hogy mozgásban lesz a jaguár. De semmi. Nyolc után már tényleg jeleztem, a többieknek is, hogy még mindig semmi. Szerencse, hogy Liaméknél hat óra körül vacsoráztunk. Mert most már egy falat sem menne le a torkomon. Ég a villany, a két nő a kanapén ül. Liam kifelé bámul a fenyvesekre, mintha azt várná, hogy megjelenik a jaguár fényszórója a fák közt.

- Még mindig semmi? - kérdez rá Liam.
- Semmi - rázom a fejem a telefonomat nézve. - Az autó áll. Nincs hibajelzés, semmi.
- Menjünk le a kocsihoz? - kérdezi Stefi.
- Nem bírnám, kimerült vagyok - Liam rámnéz és tudja mire gondolok. Nem akarok karambolozni még egy jaguárral és nem érzem biztosnak magam az utazás utáni éjszakai kocsikázáshoz. Félek, hogy bealszom a volán mögött. Vanessa idegileg nem bírna egy ilyen utat és nem is vezet olyan jól, különösen éjszaka. Liam meg már akkor ivott, amikor megérkeztünk. Tehát egyikünk se alkalmas egy öt órás út levezetéséhez. Csoda, hogy a fiam bírta. Ennyit még soha nem vezetett egyhuzamban. Ezért aggódom én is. Egyrészt nem örülnék, ha Alex éjszaka vezetne és főleg nem még öt órát vissza. Az huszonnégy órán belül tíz óra vezetés. Túl fiatal hozzá. Szóval valójában reménykedem, hogy nem ül kocsiba, mert nem tudom, hogy bírná. Engem az jobban nyugtalanít, hogy nem küldött üzenetet és nincs bekapcsolva a telefonja. Alexre ez nem jellemző. Lehet rá számítani. Tudja, hogy aggódunk érte. Vagy legalábbis tudnia kellene. Nem volt neki tiltva semmi, de cserébe elvártuk, hogy tájékoztasson minket. Ez eddig jól működött. S erre mondom, ez a Kim hatás. Ami nagyon-nagyon rossz hatás a fiamra.
- Hívjuk a rendőrséget! - mondja ki Liam. A két nő csendben ül a kanapén. Instruksiókat várnak. Mint mindig.
- Nem - rázom a fejem. - Még nem tűntek el huszonnégy órája. Azt meg kell várnunk. Ha reggel kilencig nincs róluk információnk, akkor értesítjük a rendőrséget.
- Aludnunk kellene. Megágyazzak nektek a vendégszobában? Vagy itt a kanapén? - kérdezi Vanessa erőtlenül.
- Nem tudnék most aludni, bár hulla fáradt vagyok - morgom. Stefi is a fejét rázza.
- Hát akkor... főzök... egy kávé - áll fel Vanessa a kanapéről. Próbálja lekötni magát. De látom rajta, hogy remeg. - Kértek? - mindenki biccent. Még én is.
- Jövök segítek - követem Vanessát a konyhába. Nem mintha nem tudna lefőzni egy kávé, világéletében ezt csinálta itt Liam házában. De még összetöri a teljes kávékészletet. Vanessa felteszi a kávé és kikészíti tálcára a csészéket. - Nekem is tölts - veszem el tőle a tálcát.
- Neked is? Alex, hány éve ismerlek és még soha nem ittál kávé - néz rám Vanessa és könnybe lábad a szeme.
- Úgy látszik valamikor meg kell törni a szokásokat. A kávéval én éppen ma kezdem. Van, hogy a kávé jobb mint a tea - felelem. Kettős üzenet ez és Vanessa elsírja magát.
- Alex! - bátorítatlanul, de végül a mellkasomnak borul. Nem ma sír itt először. És ettől kétszer szarabbul érzem magam, mint ahogy egyébként is vagyok.
- Vani! - simogatom meg a hátát és ahogy becézem még jobban megremeg. - Semmi baj nem lesz.
- Az egyetlen gyerekem - zokogja Vanessa és én is száraz torokkal nyelek.

- Nekem is - suttogom és legszívesebben én is sírnék. Minden értük volt. Vanessa benne maradt a házasságban, mert végre terhes lett. Én meg megházasodtam, mert gyerekem lett. Mindez a húsz év házasság, a gyerekek miatt volt és miattuk működtettük. Ma ezek szerint nem csak én forgok ezen, hanem Vanessa is.
- Ugye nem lesz bajuk? - néz fel rám könnyes arccal.
- Persze hogy nem. Okos, ügyes értelmes fiatal felnőttek. Nagykorúak. Meg tudják csinálni. Nem kisbabák már, megélnék nélkülünk is - szorítom meg Vanessát.
- Tőled hallani, ez... megnyugtató. Tényleg. Liam csak idegesít, te megnyugtatsz. Miért van ez?
- Hát biztos, velem nincs annyi kémiai reakciód, mint vele - mosolygok rá. - Legalábbis más okot nem tudok elképzelni, hogy miért az ő felesége lettél - meg hogy igen, miért vele feküdt le és nem velem. De hát ezt úgyis tudja.
- Szeretlek Alex - mosolyog rám.
- Kösz, kicsit megkésett vallomás, de semmi baj, sosincs késő - mosolygom rá és érzem, hogy az én szemem sarkában is ott ül egy könnycsepp. - Nem lesz baj. Itt vagyok. Kimmel pedig nagy a valószínűsége, hogy Alex van. Veled is és a lányoddal is van egy Alex Goodwin.
- Ez... így jól hangzik. Oké - szipogja Vani.
- Kész van már az a kávé? - Liam jött utánunk. Elengedem Vanessát. - Csak hátráltatod - morogja rám Liam és kikerül minket és ő tölti ki a kávékat a csészékbe. Én több cukorral és tejjel iszom, így jobban emlékeztet a teára. Stefi mellé ülök a kanapén. A De Noir házaspár is csatlakozik hozzánk.
- Már nem indulnak útnak - jelentem ki, ahogy ránézek a telefonomra. Este tizenegy múlt. - Kizárt. Alex nem hülye. Nem vezet éjszaka. De ez, hogy kikapcsolta a telefont. Ettől fálnak megyek. Hogy nem lehet elérni - bosszankodom.
- Ez tisztára Kim. Tudja, hogy ha be van kapcsolva a telefonja jobban lehet követni. Régen is ezt csinálta, ha nem bízott abban, hogy figyeljük-e. Fogta és kikapcsolta a telefont - biccent Liam.
- Nagyszerű, és persze Kim hatására Alex is kikapcsolta - rázom a fejem. Igen, ez nem tetszik a Kim és Alex kettősben. Kim a karakteresebb és ezért elnyomja Alexet. Kicsit sem örülök ennek. Persze Alex túlságosan az anyjára ütött. - Remélem megszálltak valahol. És alszanak.
- Vagy buliznak? - ötletel Stefi.
- Vagy éppen sodródni a Temze torkolat felé - jegyzi meg Liam.
- Alex nem bírná a visszafele utat levezetni, ha nem alszik, tehát remélem, hogy alszanak, de ha nem, akkor legalább a telefont kapcsolja már be valamelyikük - dobolok a kanapén türelmetlenül.

Liam

Ez az éjszaka, akárcsak a lányom születése. Akkor is csak teltek a percek és az órák. A furcsa izgatott várakozással. S csak a kérdés: még mindig semmi? Örökkévalóság volt az is. Most ez is. Már veszekedni sincs erőnk. Én túl sokat ittam hozzá. Mind a négyen a telefonjainkat

nézzük. Hátha valakit kegyeskednek felhívni. Óránként egyre dühösebb üzeneteket írok Kimnek. Aztán hajnal négykor már azt is feladom. Alex a forgószéken hátradőlve bóbiskol. Szerintem én is valami fura álomból riadtam. Kegyetlen egy éjszaka ez. Nem bírom már én sem úgy az éjszakázást. A nők a kanapén beszélgetnek halkán. Elképzelni sem tudom miről duruzsolhatnak. Alex tényleg nyugtató hatással van ránk. Olyan érzésünk van tőle, hogy kézben tartja a dolgokat. És ez jó érzés. Most még nekem is.

- Ébren vagy? - kérdezem, ahogy Alex megmoccan a széken.
- Persze, nem tudnék most aludni, csak pihentettem a szemem - feleli Alex.
- Mond, mit szeretnél? - kérdezem fáradtan.
- Mire gondolsz?
- Mostanában alig volt időnk normálisan tárgyalni egymással, mint partnerek. Érted? Azt hiszem ez cégügyekben sem mehet. Ahogy egy házasságban sem. Nem figyeltem rád, Vanessára sem. Mit akarsz? Vanessát? A céget? Mindkettőt? - lehet kicsit ittas vagyok ehhez a beszélgetéshez?
- Honnan veszed?
- Alex! Haverok voltunk évekig. Pontosán tudom, hogy az, hogy ennyire leszarod a cégügyeket az jelzés. Ki akarsz lépni?
- Nem mondtam ilyet - zárkózik el Alex.
- Egyelőre. De?
- De szeretnék saját utat. Igen. Még nem gondoltam át igazán a részleteket. De szükségem van egy irodára Kendalban. Ha mint főépítést keresnek én semmi esetre sem az otthonomban akarom fogadni az ügyfeleket és nyilván nem hozhatom őket ebbe az irodába sem.
- Jogos érv, ja, érthető.
- Tehát néztem pár helyet, még nem igazán találtam meg a megfelelőt, de nyilván közel szeretnék lenni a városházához, ha bármikor át kell mennem egy tanácskozássra akkor közel legyen. Igazán azt nem tudom hogy legyen? Csináljak egy saját céget?
- Kölcsönös partnerségre gondolsz?
- Vagy csak simán nyitok egy al-irodát, csak gondoltam te nem akarsz terjeszkedni, mindig elvetted a manchesteri iroda tervet is.
- Ami totál hülyeség volt részemről, mert cserébe a Thompsonsban kellett fogadnom az ügyfeleket. Tudom, hülyeség volt részemről. Csak az egóm beszélt belőlem, mert ha belemegyek akkor neked van igazad, hogy kellett volna az az iroda Manchesterben a legelejétől.
- Mint mondtam Liam, a jó házasság titka, hogy a másíknak mindig igaza van - nevet fáradtan Alex és az arcát dörzsöli. - Egy jó partnerség is ezen múlik.
- Ezért nekem adtál mindig igazat - állapítom meg. - Alex... már értem miért engedted át Vanessát.
- Persze, kellett a jó partneri kapcsolat veled - biccent Alex, és ezen mindketten nevetünk.
- Komolyra fordítva a szót, értem a problémádat és gondolkodom a dolgon oké? - bólogatok, és úgy érzem, ezt tényleg végre megbeszéltük.
- Ok.
- Kiokoskodunk valamit együtt, mint általában - bólintok. Alex teljesen érthető. Kendali főépítész és nincs egy tisztességes irodája. Ez tényleg nem méltó egy főépítéshez.

Tehát kell Alexnek egy iroda Kendalban. Jelenleg túlságosan másnapos vagyok ahhoz, hogy ezen érdemileg gondolkodni is tudjak. De felvettem a napirendembe. - Te Alex látod milyen hasznos, ha egész éjszakára nálunk maradtok?

- Szerintem tutira nem ezt fogod mondani, ha a két gyerek előkerül - Alex a telefonjára néz.
- Van valami? - ülök feljebb a székemben.
- Igen. A gázpedáljelzés - Alex izgatottan feljebb ül és figyeli a jaguárt.
- Nos?
- Volt egy kisebb motorjáratás ezt látom, de még nem tett meg távot. De Alex ül a kocsiban ez egyértelmű. Jól tippeltem reggel indulnak. Kérdés, hogy tovább, vagy haza?
- Mi? Tovább? Természetesen hazafele jönnek, vagy megyünk utánuk! - csattanok rá és Alex kettőnk közé teszi a telefonját s figyeljük a Jaguárt. Egyszerre látjuk, hogy bejövő hívás van Alextől. Alex lecsap rá és felveszi.
- Alex?! - szól bele. - Hol vagy?
- Kérdezd meg, hogy Kim vele van-e? - szúrom közbe gyorsan. Alex csak biccent nekem és már kérdezi is.
- Kim veled van? - Alex rámnéz és biccent. Ó hála az égnek!
- Kinyomott - húzza el a száját Alex.
- Jól vannak? - kérdezem.
- Nem úgy tűnt mintha nem lennének. Jönnek haza - Alex még egy ideig figyeli a jaguár nyomkövetését. - Devonnál voltak, most mennek fel az M5-ösre. Hazafelé tartanak.
- Nagyszerű.
- Délre itt lesznek - teszi el a telefonját Alex. - Stefi! Megvannak! Tényleg a parton voltak, jönnek hazafelé - a két nő felül és megkönnyebbülten bejönnek az irodába hozzánk.
- Nem tudom felfogni, hogy miért kellett ezt titkolni - morgom.
- Jól vannak?
- Kutya bajuk, gondolom partytartak valahol - dühöngöm. - Én meg majdnem agyvérzést kaptam itthon.
- Jaj Liam! - szól Vanessa. Kövek gördültek le mindönről ez látszik.
- A baj nem múlt el - jegyzi meg borúsan Alex. - Felnőttek, nem tartoznak nekünk számadással és ez azt jelenti, hogy sosem tudhatjuk mi lesz a következő lépésük. Titkaik vannak előttünk.
- Ez...nem jó.
- Valahol érthető, a magánéletük nem ránk tartozik - biccent Alex.
- Amíg a házamban lakik addig igen - csattanok fel.
- Lehet Liam, hogy Kim pont ezért lépett le - néz rám komoran Alex. - Szerintem jelenleg örüljünk, hogy visszajöttek és talán hajlandóak leérettségizni.
- Hát nagyszerű! Még meg is dicsérem érte! - jegyzem meg gúnyosan. Legalább már úton vannak. Alex telefonon követi a kocsit, tehát pontosan tudjuk, hogy éppen hol tartanak az úton. Jó, hogy van azon a jaguáron ilyen biztonsági nyomkövetés. Ez csakis Alex előrelátása... csak legyen már itthon az a két gyerek!

Alex

Nem okoz meglepetést, hogy beáll a jaguár az enyém mellé. Végigkövettem az útjukat, tehát pontosan tudtam, hogy érkezni fognak. Liam megy ki eléjük és zúdítja rájuk a haragját, a hangulatát, mindazt, ami az elmúlt egy napban felgyülemlett benne. Én csak az előtérből figyelem őket, ahogy Kim elengedi Alex kezét. Nincs kérdésem. Összejöttek. A fiamra nézek. Lány és fátyolos a tekintete. Mázlista. Viszonzott szerelem. Reméljük nem csak futó fellángolás Kim részéről.

- Hol voltatok? - kérdezek rá, ahogy Liam bevonul whiskyt tölteni magának.
- Devonban - válaszolja.
- Egész éjszaka - biccentek rá. - Gondoltam, hogy vízközelben vagy, a SUP-deszka miatt. Elvittelek volna Devonba.
- De én nem veled akartam menni - feleli Alex nyugodtan.
- Tudom... ki volt kapcsolva a telefonod. Ez Kim ötlete volt?
- Nem, az enyém.
- Ez még rosszabb, mintha Kim hatása lenne.
- Egy nyugodt napot akartam, mindentől távol. Az egésztől távol.
- Örülök, hogy a te nyugodt napod az én legnyugtalanabb napom volt - felelem rá keményen. - Alex nem tudod mit éltem meg, hogy hol vagy, hogy mi van veled. A fél életem értelmetlen volt eddig, ha veled valami történik.
- Melyik fele? A jobbik vagy a rosszabbik fele? - kérdez rá nyugodtan Alex.
- Veled fiam, csak a jobbikról lehet szó. Egy üzenetet küldhettél volna este. Legalább csak annyit, hogy élsz és jól vagy. Ennyi. Nem vártam többet - benézek Liamhoz az irodába. - Mi megyünk!
- Ok - biccent Liam és intek Stefinek és Alexnek is. Beülök a jaguárba és Alex utánam jön.
- Rémes éjszaka volt - foglalja össze Stefi.
- Főleg azzal, hogy felvetődött a kérdés Alex nélkül minek is vagyunk együtt? - kérdezek rá.
- Te is ezen gondolkodtál? - kérdezi Stefi.
- Rosszak vagyunk ezért?
- Dehogy, jogos. Nekem is ez jutott eszembe.
- Magányosabb lenne nélküle minden.
- A te életed nem. Maradna minden, az egyetem, a vágyódásaid, az üres tóparti ház. Bár ott a kutya - feleli kimérten Stefi.
- Most Vanessa miatt? Rólam beszéltetek?
- Lehet. Volt rá egy egész éjszakánk.
- Nagyszerű. S mire jutottál?
- Arra, hogy érdekes, Vanessa megkért, hogy maradj a de Noir irodánál. Most én jövök. Én is megkérlek, hogy maradj. Maradnál az én kérésemre is? - Stefi felé nézek. Feljebb tolja a szemüvegét az orrán.
- Ezt Vanessa találta ki? - kérdezek rá.
- Mert engem nem találsz ennyire okosnak?
- Őszintén? Egy nő nem okosabb mint egy férfi, de két nő együttevén okosabb mint egy férfi. Igen - mondom komolyan.
- Kedves.
- Ez az igazság.

- Mi a válaszod?
- Nem tudom még.
- Vanessának is ezt a választ adtad?
- Teljesen más élethelyzet Stefi!
- Charissa miatt?
- Miért hozod fel ezt folyton?
- Hatással van rád! Nem akarom tudni, hogy mit műveltél vele, nem érdekel, nem vagyok kíváncsi rá, hogy lefeküdtél-e vele, vagy megcsaltál-e. Sosem kérdeztem ilyesmit. Mert szabad vagy, tele van az egyetem fiatal lányokkal. Nem vagyok hülye. Én is rádmásztam és belementél. De Charissa azért más, mert amit veled tesz, az kihatással van az én életemre és Alex életére is.
- Mindig is jó anya voltál Stefi.
- Kösz.
- Tökéletes anya. Jobbat nem is kívánhattam volna a gyerekemnek. Ezt komolyan mondom. De miért gondolod azt, hogy a Goodwin cégnél rosszabb lenne Alexnek?
- Mert tudom, hogy Alex szereti a de Noir irodát és valamiért bírja Liam stílusát is. Ráadásul tőled folyton tart. A tanára is lesz. Nehéz neki Alex. Az apja egyben a tanára lesz. Ez teher neki is, ne légy vele túl szigorú.
- A fiam, a legjobbat akarom kihozni belőle. Apjaként is, tanáráként is.
- Akkor maradj a De Noir irodában!
- De miért Stefi!? Az isten szerelmére miért ragaszkodtok ennyire ahhoz az istenverte irodához a világ végén?
- Mert talán Alex szerelmes Kimbe? Miért akarod most egyszerre ennyire kiszakítani onnan az egész családot, amikor Alex éppen készülne erősíteni a kapcsolatokat a de Noir családdal? Kezdem azt érezni, hogy ez is valami rivalizálás közted és Liam, most meg már közted és a fiad között. Hogy Alexnek sikerült az, ami neked nem. Ő szerelmes lett Vanessa lányába és képzeld talán a lány is érez iránta valamit! Ha elszökött vele egyenesen Devonig! Te ezt soha nem tudtad elérni Vanessával!
- Aki elszökött munkakirándulásra Liammel Skóciába baszni egyet? Hát igen, ez a szökés és máshol baszás és aztán majdnem teherbeesés téma éppen Vanessa és Liam előtörténetében megvolt. Remélem Alex húzott gumit!
- Nem úgy mint te, amikor megcsináltad Alexet igaz?
- Mi bajod van?
- Bánod? Őszintén! Hányszor vered a fejed a falba, hogy feleségül kellett engem vened Alex miatt?
- Miért kell veszekednünk Stefi az isten szerelmére!
- Csak válaszolj! - kiabál rám Stefi és könnybe lábad a szeme.
- Mit akarsz? Valljam be, hogy az egész házasságunk illúzió Alex miatt? Hogy felneveljem a fiamat? Egy illúzióban élünk? Ezt akarod?
- Én szerelmes voltam beléd Alex!
- Én meg kívántalak, kurva jó csaj voltál, mindig is! Mit akarsz? Ejtslek teherbe újra? - kérdezem és jézusom ordibálunk egymásra! Sosem kiabáltunk, soha. - Akkor garantálva lesz a következő húsz éved is mellettem? Ettől tartasz? Hogy Alex kirepül a családi házból és miért tartanálak meg téged?

- Igen! - és kifakad. Visszafojtott zokogás tör ki belőle.
- Jézusom! - suttogom magam elé és felnézek a visszapillantóba. Alex követ minket. Kendalban vagyunk. - Kérlek szedd össze most magad Stefi. Szeretném, ha Alex előtt ezt most nem folytatnánk.
- Rendben - szipogja Stefi.
- Beszélünk erről, ígérem - simogatom meg Stefi állát és futó csókot nyomok az ajkaira. - Menj be, beszédem van Alex fejével. - Stefi hangtalanul bólint és besiet a házba. Ingerült vagyok. Becsapom az ajtót és hátralépek Alexhez, aki lezárja a kocsit.
- A kulcsot! - tartom neki a kezem.
- Tessék?
- A kocsikulcsot. Leléptél szó nélkül Devonba, csak mert kocsí van a segged alatt. Elég volt! Ebből remélem tanulsz. Elvárom, hogy te és én partnerek legyünk. Érted? Nem érdekel kit húzol meg mikor és hol, vagy mit művelsz, de amíg itt laksz leszel szíves jelezni, ha nem jössz haza egy éjszaka. Értve vagyok?
- Igen - húzza el a száját és átadja a kulcsokat. A hajamat túrom. Ez az egész Alex kiruccanás. Hatalmas bonyodalmakat kavart.

Liam

Nem tudom Kimre vagy Alexre haragszom-e jobban. Kim mint ötletgazda és Alex mint kivitelező, akik végigvittek egy kis kiruccanást, amibe beleőszültem. Lehet jó tervezőpáros lennének. Mint Alex és én. De azt az egy éjszakát kell most egész héten kipihenni. Nem túl sok eredménnyel. Amikor hétfőn reggel megérkeznek hozzánk munkába a Goodwin házaspár akkor rajtuk is úgy látom, hogy kicsit sem pihentebbek nálunk. Alex az irodában ásít.

- Bocs mindjárt elalszom. Nyitok egy kis ablakot - áll fel Alex és a csinál néhány fejkörzést is az ablaknál.
- Aludtatok a hétvégén?
- Alig.
- Mi legyen? A fiatalokkal? - kérdezek rá.
- Alextől elvettem a slusszkulcsot. Beálltam a jaguárral a garázsba. Úgyhogy ezzel egyelőre ez a helyzet. Így olyan könnyen nem tudnak váratlan kirándulásokat tenni.
- Az jó ötlet. Arra gondoltam, most kihagyjuk az előkészítőt. Kim nem megy. Maradjon csak itthon. Még képes és Manchesterben felül valamire és utazik. Manchesterben csinálta mindig a balhékat.
- Értem. Hát akkor Alexnek sem indokolt most menni. Akkor a hétvégén maradnak. Lehet utálni fognak minket ezért a lépésért.
- Mindegy. Nagyon haragszom rájuk az egész miatt. Főleg, ahogy leszervezték. Hogy nem szóltak. Meg sem kérdeztek. Esélyt se adtak hogy mondjuk elengedjük őket együtt valahova. Nem, ők leléptek. Csak így. Szó nélkül. A tudunk nélkül.
- Ja. - Alex felemel egy mappát: - Ezeket intézitek? Mind földhivatali cucc, ma be kell mennem a kamarához is - túrja át a haját Alex.
- Aham - csak sejtem, hogy a saját cégügyet intézi és ettől idegesebb leszek.
- Még nem beszéltük meg mi legyen Kendallal - adom meg magam.
- Liam, most ehhez nincs kapacitásom. Megbeszéljük, de sok dolgom van.

- Oké. Mégy is?
- Igen, ezeket kiviszem Vanessának és irány Manchester - sóhajt és a mappával a hóna alatt kimegy az irodából. Vanessával beszélget még kint az előtérben. Nyitva hagyta az ablakot. Enyhe huzat lesz, ahogy kinyitja, majd becsapja az ajtót és hallom ahogy ráadja kint a gyújtást. Alex éppen így vonul ki az irodából. Hamarosan végleg? Ahogy Alex elmegy Stefi áll meg az ajtóban. Passzos naciban és laza felsőben van.
- Beszéltem vele - harap az ajkára. Nagyon szexi csaj tényleg.
- És? - nézek el rosszkedvűen.
- Próbáltam hatni rá, tényleg. De én nem vagyok Vanessa - sértett a hangja. Mind tanácstalanul nézünk össze. Nekem kell beszélnem Alex-el. De nehéz tárgyalóképes hangulatban elkapni.
- Megpróbáljam újra én visszahívni? - kérdezi Vanessa bánatosan.
- Valójában te már elengedted igaz? - kérdezem Vanessát.
- Velünk volt. Mindig. Számíthattunk rá. Megérdemli, hogy szabad legyen.
- Annyira azért nem volt trágya helye az irodánkban - érvelek.
- Nem, de nincs benne a neve a cégnévben. Alex éppen olyan törtető és egoista mint te. A Goodwin névért megy az egész.
- Nagyon jól tudod, hogy a De Noir nevet a faipari vállalat miatt tartom.
- Alex ki fog állni magáért, mert van támogatása - mondja Vanessa.
- És az nem mi vagyunk - rázom a fejem. Tényleg igaz, az az új tanítvány, mindent megváltoztat. Alexnek van egy tőlünk független kapcsolata. Stefi vörös körmeivel a hajába tűr. Nem beszélünk, de egyértelmű ki mellett dönthetne? Alex a férje, mi hiába vagyunk a barátai...

Devon csak rontott a helyzeten. Alex fia lehet, hogy kapcsolódást keresne és Kim is, de ez az egész inkább csak felszínre hozza azt, hogy az irodával baj van. Főleg, hogy a két egyidős gyerek is nem a legjobb kilengési irányba hat egymásra. Alex ügyeit nézegetem a dokumentumok közt. Szépen dolgozik, de mostanában nincs itt. Valami más projektet csinál. Nem tudom mit, de nem az irodai dolgokat. Ebben biztos vagyok, mert nincs itt gondolatban sem az irodában. A mappát tartom a kezemben, amikor hallom, hogy Kim megszólal az előtérben.

- Anya! Maradj, el kell mondanom valamit! Terhes vagyok.

Másodpercekig fel sem fogom, hogy mit hallottam. Észre sem vettem, hogy leszállt az este, Vanessa a lépcső aljában áll, készült zuhanyozni, én itt annyira belemerültem az irodai dolgokba. Erre... most mind ledermedünk. Nem is tudom... komolyan jól hallottam?

- Hogy mit mondtál? - nézek a lányomra a tervdokumentációból.
- Terhes vagyok.

Képzavar. Ez az első reakcióm, a döbbeneten túl.

- De hát ma nem mentél iskolába, mert megjött - összevonom a szemöldököm. Ezt csak én nem értem? Ha megjött akkor nem lehet terhes! Kizárt! Szóval mivan? Mi az, hogy terhes?!
- De... nem jött meg. Csináltam tesztet is. Tutira terhes vagyok.

Fellüktet a szívverésem egészen a halántékomig. Jó ettől most ki fogok akadni. Kurvára! Oké, hogy a lányom füvel-fával összeállt kábé a fél környék letolta a nyelvét a torkán, oké, hogy minden hétvégén kefélt valahol, de erre most kijelenti, hogy terhes?

- Azt tudod legalább, hogy kitől estél teherbe, vagy annyi fasszal összeálltál, hogy foglalmad sincs róla?! - kérdezek rá kíméletlenül hidegen. Éppen még nem ordítok, de közel állok hozzá. Kinézem belőle, hogy fogalma sincs róla, hiszen folyton más járt benne. Sorban álltak a széttett lábai közt a baszásért! És ezért szívem szerint megtépném.
- Alex, Alex az apa - nyöszörgi megsemmisülten.

Hát ez kurva jó! A kis szökés le délre. Világos. Én felvittem az anyját Skóciába ő meg leruccant délre gyereket csinálni. Hát fasza! Hogy úgy látszik ez a család folyton besikerült kölykökkel van tele. Alex fiától nincs is min meglepődni. Ő is csak egy besurranó.

- A másik jómadár hát világos! - fakadok ki, és nincs értelme ezt ezzel a két vöröshajú agytrösztel megbeszélnem. Az egyetlen értelmet hívom ebben az egész kibaszott irodában. Alexet.

Az első csörgésre felveszi Alex.

- Igen...
- Most azonnal gyertek át! Nem érdekel, hogy mennyi az idő! - szólok bele fagyosan és kinyomom a telefont. Kimet nézem végig. Terhes! Basszus! A kurva életbe is, hogy lányom van! A picsába vele!
- Tudod mit tennék? Felképnélnek! Szívem szerint megtépném. De tudod, mit? Helyetted Alexet verem péppé! - sziszegem és komolyan szerencse, hogy az irodában vagyok és rutinos mozdulattal whiskyt tölthetek magamnak. Remeg a kezem, ahogy a whiskys üveget tartom. Ennyire feldúlt vagyok. Az én lányom. Még le sem érettségizett. És terhes! Zúdulnak rám az érzések és nem is tudom mi a legerősebb köztük. Csak legyen már itt Alex.

Alex

- Kim terhes...tőlem.

Egyetlen mondat. Ami mindent megváltoztat.

Normál hétköznapi nap. Egy rövid telefonbeszélgetés Charissával. Hosszú duplaóra a tájépítésszel. Hazaút. Stefi jól ismert zöldfűszerkeveréke a húson.

Ettől a mondattól szünet.

Ei sem jut a tudatomig, hogy hallom a széttört üveg csattanását a járólapon. Stefi ejtette el az üvegtálat.

A számban ragadt a falat. Megdermedtem a mozdulatban. Görcsösen markolom a villát, az egyetlen fizikai tárgy, ami itt tart a valóságban.

Lefagytam. Sokk, totális sokk... olyan, mint amikor rájövök, hogy a gyerek, aki Stefié... az az enyém is. Komolyan mint egy amnézia.

Nem térek magamhoz, egyszerűen képtelen vagyok.

A villa a kezemben és csak ebből jövök rá, hogy éppen ettem valamit. Már fogalmam sincs mit. Nem érzem az ízt csak megforgatom a számban a falatot és lenyelem. Szárazon. És a fiamra nézek. Aki kurvára felcsinált valakit!

- Te ennyire hülyegyerek vagy?! - életemben nem hallottam saját magamat ennyire ordítani. Fel sem fogom, de érzem, hogy itt a világvége, valami elpattant bennem. És nem foglalkozom semmivel. - Szerinted mi a fasznak volt annyi pénz a zsebedbe tolva? Hogy mondjuk kibaszottul vegyél gumit a kurva életbe már! Egy ekkora ribanccal összefeküdni! A tiéd egyáltalán az a gyerek vagy csak behülyít?! Hogy elvidd a balhét helyette!
- Alex! - szól közbe Stefi.
- Te most fogd be! - ordítom rá. Meg tudnám fojtani. Egy kanál vízben! Stefi és az átkozott Brooks-vér. A túl korai párválasztás, a túl korai gyerekvállalás, és a kényszerházasság. Ez Stephanie Brooks öröksége a fiamra! A kurva életbe velük! És az én balfaszságom! Hogy akaratom ellenére felcsináltam! A kurva életbe az egésszel! És a fiam ugyanez! Íme a példa! A generációk megismétlik a saját szüleik hibáját. Nem léphetünk át a saját árnyékunkon!

És ettől ismét visszazuhanok oda, ahol mindig is voltam. A kibaszott Humber partján szenelegni. Mint minden Goodwin. Anyámék boldogtalan házassága, és válása. Miért? Miattunk? Ismétlem őket? Aztán a fiam is?

Nem akartam ezt. Kurvára nem akartam ezt! Hogy ismételjem! Hogy magam is egy legyek a végtelen ismétlődő családtörténelem sorában.

Nem akarok elválni és nem akarok folyton házas nőkbe szerelmes lenni! Nem! A picsába már az egésszel!

- Az enyém! Száz százalékosan biztos vagyok benne, hogy az enyém - feleli Alex.
- Pompás! - hát ettől ledurran az agyam. Fiatalon, mint az anyja, és balfaszul mint az apja. Megcsinálta a fiam is! Bravó! Még csak jó példával sem szolgálhatok! Mert ugyanezt a balfékséget követtem el én is! - Csak egyet árulj el szándékos volt? Szándékosan nem húztál gumit cseszd meg!?
- Nem. Én nem.
- Akkor meg? Hogy lehetsz ilyen hülye gyerek?! Hogy találtátok ki, hogy nem védekeztek? Mondjad már? Honnan jött nektek ilyen hülye ötletek? Az egész életedet

el akarod baszni? Normális vagy fiam? Normális? Mondjad már mi a fasznak nem húztál gumit? Hah?

- Én nem...
- Mert ezzel most aztán garantáltan szétszedtéték az egész irodát! Ha eddig volt is esély arra, hogy Liammal mehet tovább bármi valahogy, hát akkor ez most már kizárt! Szóval ha be akartatok nekünk ezzel tartani, hát az kurvára nem jött össze. Mert én fix hogy nem maradok és Liam sem akarja szerintem ezek után, hogy mi Goodwinok maradjunk. Mond Alex, nem világosítottalak fel eléggé? Hát akkor most megteszem, ha Kim úgy dönt, hogy marad a gyerek, akkor kurvára húzhatsz el dolgozni, mert én nem fogom fizetni a gyerektartást az garantált!
- Alex! - szól közbe Stefi.
- Most ne szakíts félbe Stefi! - mordulok rá ingerülten. - Szándékosan csináltátok? - kérdezem Alexet.
- Nem, tényleg nem.
- Szimplán hülyék vagytok. Világos. Bár éppen Kimből kinéztem volna, hogy szándékosan csinálja, mert benne van a jellemében. De Tőled több felelősséget vártam Alex. Sokkal többet - megcsörren a telefonom. Liam nem is kérdés. Ki más?
- Gyertek át most! Nem érdekel mennyi az idő.
- Indulunk - felelem és Alexre nézek. - Szerintem gratulálni akar neked a kimagasló teljesítményedért. Kocsiba! - kiáltok rájuk és mind megszeppenten beülnek a jaguáromba. Ez a vég kezdete!

Liam

Sötét van. Három ajtócsapódás. Néhány lépés és tudom ki nyit be az irodába. Alex Goodwin. Ez a beszélgetés...Alex bezárja az ajtót maga után.

- Szóval...
- Ki kezdi?
- Mert szerinted melyikük kezdeményezte ezt az egész faszságot?
- Mert szerinted az én lányom?
- Hát az fix, hogy nem az én fiam.
- De a te fiad kurvára teherbe ejtette az én lányomat! - ordítom rá.
- De a te lányod meg rámászott az én fiamra! - kiabálja vissza Alex.
- ÉS? A te fiad nem védekezett!
- Hát a te lányod se! - csattan vissza.Tehetetlenség vagyunk. És egymást marjuk tehetetlenségünkben. Semmi értelme. Ebből nem tudjuk kimenteni a gyerekeinket bármennyire is szeretnénk.
- A picsába ezzel a két gyerekkel! - fakadok ki és whiskyt töltök magamnak. A hajamat túrom idegesen. Pontosan ezért nem akartam gyereket. És szerintem Alex se. Mert csak a gond. A teher. Csinálják a hülyeségeiket és mi most simítsuk el. De hogyan? Alex a zsebébe dugott ököllel sétál le-fel a fal mentén. Nyugtalan és ideges. Ő is, én is. - Az én lányom! - fakadok ki dühösen.
- És az én fiam! - áll meg Alex ingerülten.
- Most mi a francokat csinálunk? - kérdezem feszülten.

- Fogalmam sincs... gondolom... abortusz - szorítja a tenyerét a homlokára Alex.
- Hát marha jó, hogy a tizennyolc éves lányomat abortuszra küldöm. Azért mert a te fiadnál még gumi sincs kéznél.
- Gondolom úgy beszédítette Kim, hogy azt se tudta mit művel. Teljesen tapasztalatlan hülyegyerek!
- Nagyszerű... és... ha probléma lesz?
- Naponta több ezer művi vetélést csinálnak - morogja Alex.
- Neked ez csak ennyi! De ez az én lányom élete!
- Akkor mit vársz mit mondjak? Nem én csináltam azt a gyereket! - kiabál rám.
- A te fantasztikus nevelésed az, aki teherbe ejtette!
- A lányod is jobban vigyázhatna éppen!
- Ez egy parttalan vita - adom fel széttárt karokkal. Egymásra veszekszünk, holott nem a másikra kellene, hanem a gyerekére. Meg a saját gyerekemre.
- Nekik kell döntenük. Mi helyettük semmit nem mondhatunk ki. Azonban úgy gondolom, innentől nincs értelme a partneri együttműködésünknek sem. Kilépek a cégtől.
- Menj, és vigyed az egész családot, mert kurvára elegem van belőletek! - csattanok rá.
- Akkor ezt megbeszéltük - biccent Alex.
- Meg - felelem rá és csak nézem Alex hátát, ahogy kinyitja az ajtót és kilép.
- Gyertek lefelé! - kiáltja fel Alex az emeletre.
- Hagyjad - megyek utána. - A legrosszabb, amit együtt csinálhattak, azt már megtették - a fiatalok lejönnek az emeletről.
- Döntöttetek? - kérdezi őket Alex. Végülis mind ezt várjuk.
- Ne sűrgessétek őket! - szól közbe Stefi védelmezően.
- Azt csak azért mondd, mert te is... - néz Alex a feleségére.
- Igen, alig voltam idősebb, mint most ti ketten - néz rájuk Stefi. - én nem egy támogató családi közegbe szültem Alexet. Szeretném, ha mi nem követnénk el ezt a hibát. Bárhogy is döntetek én mellettetek állok - mondja Stefi a két gyereknek. A tarkómat dörzsölöm.
- Rendben - biccent rá Alex.
- Mit szeretnétek? - néz egyikről a másikra a szemüvege mögött Stefi.
- S ha megtartanánk a babát? - kérdezi halkán Kim. Lehunyom a szemem. Ezek nem épeszűek! Tizennyolc évesen! Ez kizárt.
- Elvesztegetett tehetségek - rázza a fejét Alex. A két kinevelt építészünk. Egyszerre úgy tűnik egyik sem lesz az soha. Hiába küszködtünk itt tizennyolc évet velük. Kukába dobhatjuk az egészet.
- Ez, egy hülyeség - teszem hozzá megerősítésként.
- Miért? Tulajdonképpen feleségül is vehetném Kimet - mondja ki Alex.

Ez a kijelentés kábé fejbeütött. Mármint nem tudom eldönteni, hogy röhögjek rajta, vagy inkább bosszankodjak. Mert ostobaságnak tartom. Teljesen nem ide valónak, nem megoldásnak erre a helyzetre. S nem is tudom kire nézzek. Vanessán átsuhan a tekintetem, de mégis Alexen állapodom meg. Ő mély levegőt vesz. Rám néz, aztán a fiára..

- Oké, szerintem most a legjobb, ha mi elmegyünk. Ma már semmit nem fogunk kiokoskodni - lép közbe megmentve a helyzetet.

A Goodwinok távoznak. Mi meg ott maradunk a levegőben hagyott lánykéréssel, egy hónapos magzattal, meg a ténnyel, hogy elvesztettem az építész partneremet. Ez a nap lepipálja az összes legszarabb napomat, hogy első helyre kerüljön végső befutóként.

Alex

A kocsiban nem beszélünk. Azért, mert nem Stefi előtt akarok beszélni erről. Ez teljesen egy olyan téma, amit semmi esetre sem Stefi előtt lehet megbeszélni a fiammal. Leállítom a motort, de nem húzom ki a slusszkulcsot. Stefi már ebből ért. Rámnéz.

- Mi még itt maradunk beszélgetni egy kicsit - mondom neki. Stefi csak némán biccent. - Gyere ülj át Alex! - hívom az anyósülésre a fiam. Résnyire lehúzom az ablakot. Friss éjszakai levegő van kint. Nagyon frissítő. Alex cipője alatt csikorognak a kavicsok. Megkerüli a kocsit és beül mellém. A tóparti ház nyitott ablakán át hallatszik, ahogy Stefi takarít. Ott maradt a széttört jénai a kövön. Éles a hangja az üvegszilánknak, ahogy Stefi összesepri. Hamarosan porszívózni fog.
- Nézd Alex! - megvakarom a homlokomnál a hajtöveimet. - Én nálam jobban senki nem fog érteni ebben a szituációban.
- Tényleg? - erős a kételkedés Alex hangjában.
- Tudod, Brooksnek születél. Fogalmam sem volt róla, hogy anyád terhes lett. Az egész véletlen derült ki. De amint megtudtam én is felelősséget éreztem a gyerek iránt akit én csináltam. Szóval pontosan tudom, hogy úgy gondolt ez... a minimum, amit elvárnak tőled. Hogy feleségül vedd a lányt, akit "megrontottál". De Alex nem a múlt században élünk.
- Tudom apa.
- Tudom, hogy tudod, de azt akarom mondani, hogy ez nem elvárás. Véletlen sem az. Senki nem is gondolt erre. Amit ma Kimnek felajánlottál...
- Hát senki nem repült rá a témára - jegyzi meg kamaszos daccal.
- Persze, hogy nem. Mert mind úgy gondoljuk, hogy ehhez az egészhez... nagyon fiatalok vagytok. A házassághoz éppen úgy, mint a gyerekvállaláshoz. Ezek a dolgok nem a tini korosztály időszeke. Érted?
- Értem.
- Nem tudom, hogy magyarázzam el, hogy tényleg meg is értsd.
- Nem vagyok hülye.
- Kivéve, amikor nem védekezel - morgom. - De Alex... komolyan... nem akarom, hogy abba a hibába ess, mint én. Hogy feleségül vegyél valakit, akivel... mondjuk lehet hirtelen jó volt a szex, de nem szereted, nem vagy belé szerelmes érted?
- De apa... én szerelmes vagyok Kimbe.
- Jó-jó.... Alex. De ez még csak... az eleje. Mióta jöttetek össze? Két hónapja? Három van? Nincs? Talán te sem tudod. Ez az eleje, minden szép, minden jó, lángolsz. De a szerelem és a szeretet más. Eltelnek az évek és Kim, az Kim marad, nem fog megváltozni, ahogy te is ugyanúgy Alex leszel. Nem akarom, hogy kényszerből rosszul

dönts és elhamarkodottan fejest ugorj egy házasságba. A házasságból nem lehet ki-be lépni. Érted?

- Persze, hogy értem. Nem vagyok hülye már mondtam. Tudom, mi a házasság. Ezért is ajánlottam fel Kimnek. Azt akarom, hogy a gyerek Goodwin legyen. Az első perctől.
- Jó, bocs. Ez az egész miattam van benned, meg anyád miatt. Mert anyád titkolta előlem a terhességét. Sajnálom. Ha tudom, az első perctől Goodwin vagy esküszöm. Sajnálom. Ez olyan dolog, amiről egy férfi nem tehet. Nem tudtam rólad.
- Talán azért, mert annyira szerelmes voltál az anyámba igaz? - kérdezi sértetten Alex.
- Alex!
- Hagyjuk! Tudom, hogy Vanessába voltál szerelmes. Már közölted. Nem vehetted el, mert valaki megelőzött. Cserébe nem tudtál mást szeretni. Igazán anyámat se. Talán ezért nem tudtál rólam se.
- Jézusom, kiforgatod a szavaimat! - fakadok ki.
- Szerintem meg teljesen jól látom a helyzetet. Apa, én nem te vagyok. Ezer éve ismerem Kimet. Szeretem Kimet, jó eséllyel ő is engem. Kim szeretné megtartani a babát. Én pedig szeretném, ha a gyerek Goodwin lenne. Ennyi. Az építészetről meg annyit, hogy szerintem nincs értelme külön céget alapítanod, de ha rajtam múlik felejtsek el, hogy vagy ez, vagy az. A cégnév kettős lesz. Kim miatt. És miattam. DeNoir & Goodwin lesz az új neve az építészirodának ha én és Kim is építészek leszünk és elérem, amit mindketten akartatok, a gyerekem is építész lesz és megvalósítom az építész generációkat.

Az íróasztalomnál sörözök. De valójában csak bámulok kifelé az ablakon a tóra. Stefi hálóköntösben jön be hozzám.

- Nem tudsz aludni? - kérdezi csendben.
- Nem. Nem tudom mi legyen.
- Az nálad ritka jelenség - mosolyog Stefi. Teszi a vállamra a kezét. Megpaskolom a kézfejét.
- Valóban. Tizennyolc éves, istenem, még gyerek - kortyolok a sörből.
- Fiatal és igazad van. Ez én vagyok. Fiatalon beleugrani valamibe, szerelemből.
- Több benne a Brooks mint a Goodwin - biccentek rá és meghúzom a sörösüveget.
- Ezt most mire érted?
- Mindenre. Nincs benne annyi kreativitás sem. Nézz meg engem és a húgomat. De Alex...belőle hiányzik az a pici plusz. Amitől kiugró lehetne. Amitől más lehetne. Több, jobb. Nem szidásként, de szerintem Alex kicsit középszerű.
- Fűh, ez de csúnya szó tőled - nevet fel csendesen Stefi. - Teljesen rám emlékeztet. Középszerű és átlagos, semmiben sem kiemelkedő.
- Csak szépségben - kacintok rá.
- Hát akkor szép unokákat fog csinálni - vigyorog Stefi. - Nekünk komolyan... unokánk lesz?
- Nem a múlt héten beszéltünk arról, hogy én ejtelek teherbe téged? - ráncolom nevetve a homlokom.
- Lehet benézted az évtizedeket drágám - jegyzi meg Stefi.
- Miért? Te még mindig nem vagy negyven. Ha szeretnél még egy gyereket...

- Alex után? - Stefi nevet. - Jól meggondoltad ezt Alex?
- Fura lenne, ha egy évben születne unokám és gyereke is, az tény - mérlegelem. - Én vagyok már nagyon kifutva az időből - bólogatok. - De Stefi - elkapom a kezét és magamhoz húzom. - amióta feleségül vettelek.... Sosem gondoltam úgy az életemre, hogy te nem vagy benne. A feleségem vagy. Goodwin vagy... törvényesen. De én... kilépek a DeNoir irodától.

Liam

Cigarettaszagra ébredek. Percekig azt sem tudom, hogy hol vagyok. Ismeretlen a szaténágy nemű tapintása. Az illatok, éppen a kávé whisky íze rendben van a számban. Csilingelnek a charmok, ahogy a női ujjak átsimítják a hajamat.

- Elaludtam, bocs - motyogom.
- Nem gáz, sejtettem, hogy a szex után bevágod a szunyát típus vagy - feleli Dawn lustán cigarettaztva. - Tanyát vertél nálam?
- Mert?
- Van fogalmad róla mióta béreled az én franciaágyamat? - kérdezi könnyedén.
- Passzolom. De semmi kedvem hazamenni. Csupa probléma. Szeretném lerázni magamról.
- Látnod én ezért váltam el. A házastárs csak nyűg. Kétszeresen. Olyan, mint egy pótkocsi az autód után. Tele a saját kis rakományával, amit az élet rácuccolt. Totál máshogy fut tőle a kocsi. Lassabban kell haladnod, máshogy veszed a kanyarokat, és a legrosszabb, ha olyanná válik, mint egy vontatott jármű. Beléd kapaszkodik és villog egész úton. Mindenki kikerül titeket, és próbál kielőzni. Te meg csak dögösz a lassú sávban és várod, hogy vége legyen az útnak.
- Mondták már neked, hogy kegyetlen durva hasonlataid vannak a házasságra? - röhögök rá.
- Én, csak a saját fuccsra ment házasságom példáját hozhatom, az pont ilyen volt. Lehet más házasságok önigazoló kifakadásokra serkentik a házastársakat és minden második szocmédia posztjuk megerősítés, hogy újra hozzámennének, és naponta zászlót lengetnek a házasságuk mellett. Biztos te is ilyen vagy, csak nekem fanyalogsz itt, hogy megsajnáljalak és hagyjam magam megdöngötni.
- Dawn! Veszélyesen kegyetlen dumád van. De valahol ezt bírom benned. Semmi olyan, mint amilyenel találkoztam - nézek rá. Fekete csipkés kimonóban van, a húsos combjai kivillannak a csipkéből és döbbenet, de állatira jól néz ki. Minden telt idomával, nőies, tetterős és gyönyörű.
- Nyugi fiú! - kacsint rám. - Ezt elszívom, pezsgőzünk egy kicsit, aztán folytathatjuk.
- Sosem mondtad korábban, hogy a kávézóval szemben laksz - nézek át a Thompsons homlokzatára.
- Szerinted miért voltam annyit a teraszon. Onnan nézem, hogy lejárt-e itthon a mosógép.
- Dawn, kegyetlen humorod van - nevetek rá.
- Kösz. Nyugtával dicsérd a napot. Itt már hajnal van - mutat magára Dawn.
- Miféle hajnal virradt ma rám? - ingatom a fejem és visszazuhanok az ágyba.

- Ha pezsgőzünk, akkor még tovább tart az éjszaka. Vagy fontos dolgok várnak ma rád?
- Nem, semmi fontos és halaszthatatlan - ölelem át és ahogy az ágyra térdel megcsókolom.

Csaknem tizenkét órával később állok be a Mokkaival a házam elé. Még csak kedvem sincs bemenni. Minek? Az irodámba nem jönnek a Goodwinok. A lányom terhes. A feleségem...fogalmam sincs éppen milyen hangulatban van. De nem nyúlhat örökre egyetlen kávészünet sem. A leghosszabb is negyven perc. Ha annál több, az már ebédszünet. Dawn tökéletes érvelése. Nézem a környező fákat. A fejem felett kéklő sötét eget. A faleveleket megvilágítja a házról oda vetődő fény. Itt kint béke van. Ha bemegyek. Vége a békének. Vége a Dawn-tól hozott kikapcsolódásnak. Megadom magam és kiszállok az autóból. Lassabban megyek a házhoz mint eddig valaha. Felkattintom az előtérben a villanyt. Nincs igazán cégem. Nincs lányom. Hamarosan talán valaki másnak a felesége lesz.

- Szia! - Vanessa a nappaliból kijön az irodai asztalához. - hazajöttél - nyugodt kijelentés.
- Igen. Haza - nehéz szó. Súlyos van. Mint a telirakományos pótkocsinak. - Kim?
- Fent van a szobájában, ki sem jött csak enni - feleli Vanessa. - Szülői kikérőt írtam neki az iskolából.
- Azt jól tetted - Vanessa mindig is tökéletes titkárnő volt. Intézi a papírmunkát. Szó nélkül is teszi a dolgát.
- Kérsz kávét?
- Kösz nem, ittam eleget - felelem. - Te hogy vagy?
- Megtörtén. Ami a lányommal történt. Vagy fog történni. Egyszerre... mintha nem is lenne lányom.
- Egyszerre, mintha nem is lenne cégem - nézek körbe.
- Hát... mi ketten még itt vagyunk... mint...az elején - mondja ki Vanessa.

Ezzel az egyetlen mondatával megtört a jég. Hozzá lépek és átölelem.

- Cigaretta szagod van - fintorog.
- Bocsáss meg Vanessa! - suttogom vörös dauerolt hajába.
- Liam! - belefúrja az arcát a mellkasomba.
- Újrakezdeném veled Vanessa. Tényleg. Az elejétől. Ahonnan indultunk.
- Tényleg?
- Tényleg, újra kell kezdenünk, ennyire egyszerű.
- Oké.
- Oké.

Hosszú percek után Vanessa kibontakozik az ölelésemből. Kivitte a szemetet, átszellőztette az irodát, kifaragta a ceruzákat. Ahogy mindig is. Lehetett rá számítani. Az egyetlen pont volt az irodában, akire mindig lehetett számítani, amióta itt volt. Ezért szerettem annyira. Mindig is. Nélküle tényleg nem menne az egész. Se az iroda, se a tervezés.

- Mi legyen, az irodával? - lép be a tervezői szobába Vanessa. Ott áll üresen Alex széke, a másik szobában Stefié.
- Hát úgy tűnik tervezőt keres a DeNoir Iroda.

- Írjam ki a pályázatot? - kérdezi Vanessa.
- Kell valaki, aki versenyben tart, valaki, aki mellett jobban megy a tervezés.
- Aki olyan mint Alex?
- Őt nem pótolja semmi, de legalább valami hasonló karakter kellene igen - sóhajtok nagyot. - Egyedül belesüppedek a tervezésbe. A funkcionalitásba. De nem Manchester az én utam. Az Alex. Átengedem neki a teret. Én itt szeretek lenni, a saját irodámban. Amit magamnak terveztem és építettem.

Alex

Szombat van. Lemondtam a levelezős hallgatók óráját. Csak Charissa és én. Kettesben. Sehogy máshogy nem lehetett megoldani egy lopott napot, ami csak a miénk. Talán tanulok a fiamtól. Ki tudja? Ő Devonig ment, le délre. Én keletre tartok. Manchestertől egy óra a Humber-híd. Kivételesen tiszta az idő. Kicsit szeles, de napsütötte. A Humber-parton átkulcsolom Charissa ujjait. Összefonódnak az ujjaink. Egy könnyű kötött kendőbe burkolódik a szél elől. Nézzük a Humber vizét.

- Nyugtalan vagy - állapítja meg Charissa.
- Pedig melletted egészen nyugodtnak érzem magam - karolom át.
- Igen, de mégis érzek rajtad valami feszültséget - átölel és a mellkasomhoz dől.
- Hosszú idő óta, te vagy az első nő, akit érdekelnek igazán az én dolgaim. Hogy mi van velem? Hogy hogyan élem meg a dolgokat én, személy szerint. Charissa úgy örülök neked - szorítom magamhoz.
- Ha rám is tartozik, mond el ami bánt - mondja nyugodtan és kézen fogva magához húz a folyóparti padra. Charissa mindig tud határt tartani. Érti, hogy valami olyan dolog foglalkoztat, ami erősen a magánéletem. A magánügyem. A családom. Mindig ilyen tapintatos. Sosem kérdezzük egymás házasságába. De ez most más. Egészen más.
- Nagyon úgy fest a dolog..., hogy a fiamnak... gyereke lesz - sóhajtom el messze a Humber felett a friss tavaszi levegőbe. A vizet nézzük mindketten.
- Úgy érzem, nem ez a helyzet az, amikor gratulálnom illene - jegyzi meg óvatosan.
- Alig múltak tizennyolc évesek ő is és a lány is.
- A legjobb családokban is előfordul ilyesmi Alex - néz rám komolyan Charissa.
- Meg akarják tartani, sőt...össze akarnak házasodni - a fejemet ingatom. Zarándokút a Humberen. Ezért jöttem ide. Végre szembe kell néznem a Humberrel. A szenvedéseim folyójával. De nem akartam egyedül jönni ide. Ezért hívtam meg Charissát erre a kirándulásra. Mert vele akartam itt lenni. Az egyetlennel, aki anyám után képes mellettem állni. Csakis énmellettem. Engem támogatni. Ahogy egy nő sem tette meg mellettem igazán soha.
- Ez egy nagyon szép és felnőtt döntés részükről Alex. Haragszol rájuk?
- Nem vagyok tisztában a saját érzéseimmel ebben a kérdésben. Tudod, nagyon komoly elvárásaim voltak, a fiammal szemben.
- Az élet élni akar Alex. Minden élet egy csoda. Hagyd hogy megtörténjen, aminek meg kell történnie - feleli Charissa. Elreked a hangja és szinte suttogás lesz, ahogy szellőre kap.

- Igazad van, egy igazán okos és bölcs nő vagy Charissa - emelem a kézfejét a számhoz és kézcsókot hintek rá.
- A szeretet ritka kincs Alex. Ha teheted ragadd meg és ne engedd el. Soha. Ha meg akarnak házasodni, és a babát is akarják, akkor szeretik egymást Alex. Szeretik. Az életben éppen ez a szép, nemigaz? A szeretet.
- A te olvasatodban annyira máshogy hangzik ez - sóhajtom a két kezem közé fogva Charissa kezét. Dédelgetem a kézfejét. - Nem tudok elvonatkoztatni magamtól. Én is ugyanígy belekényszerültem egy házasságba, mert teherbe ejtettem a tanítványomat.
- Az élet él. Engedd el ezeket a félelmeket Alex. Nem ismételd téged a fiad. Engedd el ezeket a negatív érzéseket, a haragodat, a félelmedet. Nem áldozat vagy Alex, hanem nyertes! Győztes vagy, erre gondold! Hagyd, hogy megtörténjen ami megtörténhet. És minden jó lesz és szép.
- Csak ne lenne ez a sok emlék a múltból...
- A múltból csak annyit őrizz Alex, amennyi a jövőhöz kell. Tudod mi kellene? A zöldház projekt! Az lehetne a te győzelmed ebben az egészben.
- Mármint?
- A kettőnk álmháza. Építsd meg! A fiadnak! A fiad gyerekének!
- Nem tudom, az... az a mi házunk Charissa.
- S milyen jó, hogy tökéletesre tervezted! Akarnál-e jobbat a saját gyerekednek?
- Charissa, azt neked terveztem! Együtt terveztük!
- S én most boldogan átengedem az unokádnak, hogy felnőjön benne! Építsd meg nekik Alex és vidd pályázatra! - Charissa megszorítja a kezemet. - Milyen nagyszerű, hogy megterveztük! Alex! Ez jel! Hogy építsd meg azt a házat! Fordítsd az energiáidat pozitív irányba! Fektesz új álmokba és célokba! Szerintem remek lehetőség. Értelmet kapott az álmházunk! Kiléphet a tervek és makettek világából a valóságba! Alex, te ilyen vagy! Produktív és győztes!
- Sosem terveztem családi házat, csak neked. Charissa mindig azt képzeltem, hogy te és én, mi ketten élnénk ott. Elválnál miattam Charissa? - nézek rá felindultan.
- Építsd meg a házat a fiadnak! - leheli az ajkaimra és csókban forr össze az ajkunk. A szellő és a nap csiklandozza a tarkómat a Humber partján. Nincs szenvedély. Charissa velem van.
- Szeretlek Charissa! - suttogom az ajkaira.
- Ahogy én szeretlek téged Alex, építsd... meg... a házunkat! - minden szóhoz egy egy csókot nyom az ajkaimra.
- Meggyőztél! - suttogom megadva magam.
- Tényleg? Hű, de jó! - sikkant halkán és széles mosollyal néz rám.
- Együnk egy hamburgert? - kérdezem és kézen fogva felhúzó magammal part menti sétára.

Itt a Humber parti Hessle-ben Charissa elrángat a helyi kézműves műhelybe és készítünk ketten egy festett dream betűkerámiát. Főleg aqua kék árnyalattal festettük be. Amikor fizetünk Charissa átnyújtja nekem.

- Az irodádba, a Goodwin Építész Stúdióba! - mosolyog rám. - Ha már az álmház projektünk lesz az első, amit megépít a Goodwin Építész Stúdió - teszi hozzá mosolyogva. A part felé menet megvesszük a hamburgert és kiülünk a parthoz.
- Ennek az íze egészen emlékeztet arra a burgeresre, ami az egyetemi kolim mellett volt. Minden este kiszaladtam egy hamburgerért a koliból - nevetek.
- Akkor ez egy jó emlék?
- Igen, ott hittem, hogy eljuthatok valamerre, a rajzzal. Azzal az egyetlen dologgal, amit szeretek.
- Látod, és meddig elvitted a szeretettel - mosolyog Charissa.
- Szeretek veled lenni Charissa. Inspirálsz. Ha veled vagyok magabiztosabb vagyok. Van fényem! Hitem. Bár mindig veled lehetnék - Charissa a nap felé fordítja az arcát élvezve a napsütést, ahogy én is. A Humberen tényleg kisütött a nap. Vége a ködös szenvelgésnek. Charissa fénye ragyogja be az én Humberemet. Sem köd, sem eső, sem tél, sem jég. Csak a napsütötte Humber a folyó felett fújdogáló tavaszi szellővel.

Liam

A lányom a nappaliban menyasszonyi ruha katalógust nézeget a telefonján. Legszívesebben a falba verném a fejem a látványtól. Vanessa már bekísérte a tárgyalóba a következő tervező-jelöltemet. Fáradt vagyok ehhez a pályáztatáshoz. Továbbra is bosszankodom, hogy miért nem vettünk fel már réges-régen egy-egy bejáratott gárdát. Persze én szerettem a csendes irodai magányt. Nem akartam ebből kilépni. Alex meg sosem talált senkit sem elég jónak. Hozzánk.

Vanessa becsukja az ajtót a srác mögött. A többségnek az a baja, hogy túl messze van az iroda. Nekem meg egyik sem Alex. Aki jött és két mondatot mondott és továbbblendített, bárhol elakadtam.

- Ő sem? - kérdezte Vanessa.
- Olyant úgy se talállok még egyet mint Alex - rázom a fejem és fáradtan leülök az étkezőasztalunkhoz.
- Kim, gyere egyél! - hívja át a kanapéről Kimet. Kim suhogó hajjal átül. Az ujján szikrázik az eljegyzési gyűrűje. Ritka szép ékszer. Nagyon illik Kimhez. Különleges, kecses, szép. Látszik Kimen is hogy nagyon szereti viselni. Nekem irritáló még a látványa is. Elmegy az étvágyam is tőle. Könnyed dudálás hallatszik.
- Be sem jönnek? - néz rám Vanessa. A Goodwinok azok.
- Kimegyek értük - tolom hátra a széket. Kinyitom a bejárat ajtót.
- Be sem jöttök? - kérdezem ugyanazt mint Vanessa. Alex csak a jaguár ablakát húzza le.
- Nem akarjuk rontani a DeNoir levegőt - feleli hűvösen.
- Bocs, amiket mondtam. Nagy része idegből volt.
- Világos. Értettem - feszültek vagyunk. Mindketten más irányba nézünk, az erdő más fáját bámuljuk, de nem egy irányba nézünk. Ki tudja már mióta nem.
- Hiányzol az irodából - adom meg magam, és bevallom.
- Már csak Vanessa maradt akit utasíthatsz - biccent Alex.
- Nem vettem el soha semmi érdemedet Alex. Tervezőként a te neved volt feltüntetve.

- Egy másik cég neve alatt igen - feleli hidegen Alex.
- Tárgyalhatnánk mi ketten - intek az iroda felé.
- Most nem alkalmas az időpont. Szeretnék Londonba érní még ma. Párizs még onnan is öt órányira van.
- Veletek megyek és dumálhatunk az úton - nézek a jaguárra.
- Felőlem - ránt vállat Alex.
- Vanessa, foglalj szobát a déli partoknál - szólok be Vanessának és Kim beszáll hátra Alexhez én meg előre az anyósülésre.

Alex steril jaguárja mindig csendes, tiszta, új. Lízingelt kocsi. Karban van tartva. Olyan mint Alex felesége. Csendes, tiszta, kölcsönben van, amíg gyereket nevelnek. Alexnél a kocsiban nem volt sosem kajálás. Pedáns még az autója is.

- Láttam az új partneredet, éppen kifelé haladt az erdőből. Nem lesz a kedvence esőzésekör - jegyzi meg Alex.
- Nem lesz a partnerem sem - felelem rá.
- Alex, mindig is utáltad a cégvezetéssel járó nyűgöket - emlékeztetem.
- Ja, majd megbízok vele valakit - feleli közönyösen.
- Mindig is hatottunk egymás tervezésére.
- Én hatottam terád - feleli Alex zárkózottan.
- Jó igaz, ez a te érdemed. De Alex, én építettem a házat, amiben laksz - dobom be a legütősebb kártyalapomat. - Az én tervem, én csináltam neked.
- Én meg a közös unokáknak húzok fel egy házat, amit terveztem - feleli rá. Kábé félrenyelem a saját nyálatam.
- Micsoda? Unoka?... - asszem beakadt a lemezem.
- Ja, tudod a lányod, terhes - emlékeztet Alex és rámnéz. Hátranézek Kimre, az eljegyzési gyűrűjén kívül más éppen még tényleg nem látszik rajta, ezért alig tudatosult bennem, hogy előbb utóbb háromszor ekkora lesz.
- Az unokámnak?
- Ja közös unoka. Tudod a te gyerekedé, meg az enyéme - magyarázza Alex.
- Építész nekik egy házat? Hol? Kendalban?
- Hát mivel ott vagyok főépítész ott tudtam a leggyorsabban elintézni igen. Már megvan a területelőkészítés is.
- Ez... komoly? - én még semmire se gondoltam. Semmire. Alex már megint lépésekkel előttem van.
- Persze, mert szerinted hova vigyék haza a kórházból a babát? Hozzád a fenyvesekbe? Vagy mi? Alex eleve velünk él Kendalban.
- Hát én...
- Tudom, el voltál foglalva, hogy nem tudsz egyedül tervezni. Gondoltam jó lenne nekik egy saját ház, amiben kialakíthatják a saját családi életüket. Vagy több generáció együttélésére gondoltál Liam?
- Én... még bevallom nem gondoltam semmire - túrok a hajamba.
- Nos én megtettem mindenki más helyett is. Felhúszom a kecót, tóparti ház lesz, hasonlóan az enyémmhez.
- Meg sem kérdeztél, lehet Kim szeretne közelebb lakni hozzánk?

- Alex már megkérdezte a lányodat és Kim jóváhagyta, tetszik neki az ötlet, hogy Kendalban lakjanak.
- De...de... - magamba zuhanva nézek ki az ablakon. A lányom el fog költözni tőlünk. Férjhez megy és gyereke születik. Én... erre nem vagyok felkészülve. Itt fog hagyni minket? Oké, hogy többet idegesített, mint amennyi örömöm volt benne...
- Nekünk közös unokánk lesz? Mi rokonságba kerülünk?
- Liam, amnéziád volt vagy mi? Igen, ha a fiam elveszi feleségül a lányodat, akkor képzeld rokonok leszünk.
- Hát akkor igazán lehetne közös az irodánk is. Családon belül - vetem fel gyorsan.
- Ragaszkodom a Goodwin névhez és a Kendali irodára szükségem van.
- Oké. mindkettőt megkapod.
- Szerintem ezt nem kocsiban kellene megbeszelnünk.
- De miért ne? Mi is mindig mindent a kocsiban beszéltünk meg - szól előre Alex. - És lehetne DeNoir & Goodwin az iroda neve
- Vagy inkább Goodwin&Denoir - szúrja közbe az apja.
- Részletkérdés - vetem közbe.
- Majd megbeszéljük - hagyja ránk Alex.
- Szerintem meg is beszéltük - nyújtom ki a lábaimat a jaguárban elégedetten.
- Szerintünk is - kotyogják közbe a fiatalok hátulról.
- Le vagy szavazva Alex - nevetem rá. Alex csak fejét ingatja. Ez a párizsi út valahol még jól is sül el. Úgy érzem, végre olvad a jég. Mindenki körül.

Alex

Párizsban. A szállodai fürdőszobában telefonálok. Frissen borotválkoztam. Megigazítom a karikagyűrűmet, a nyakkendőmet, a nadrágövemet. Végre felveszi a telefont.

- Szia! Milyen Párizs? - kérdezi kedvesen Charissa.
- Napsütötte időnek ígérkezik.
- Tökéletes nap egy esküvőhöz - feleli.
- Normális, hogy rosszul vagyok? A saját esküvőmre nyugodtabban mentem.
- Teljesen normális. Örömszülő vagy.
- De kicsit sem örülök - jegyzem meg. Charissa könnyedén felnevet.
- Jó hallani a hangod Alex. Még ha morgolódsz akkor is. Ne izgulj! - Stefi kopog be a fürdőszobába.
- Bocs, mennem kell! - nyomom ki a telefont. A nadrágzsebembe csúsztatom a telefonom. Kinyitom az ajtót.
- Minden oké? - kérdezi Stefi. Kicsit sem érzem jól magam. Stefi elegáns kosztűmben van. Kim vörös hajába Stefi rendezte el még a százszorszépet mintázó virágokat is. Besütötte és franciafonatban szépen feltűzte a haját. Istenem, a mai naptól ez a fiatal lány a menyem lesz! A homlokomra szorítom a tenyeremet.
- Lehet veszek be egy széntablettát és egy nyugtatót! - morgom.
- A tényeken ez már semmit sem változtat - szorítja a hóna alá a tárca bőrtáskáját Stefi.

- Mehetünk, kész van mindenki? - nézek végig a lakosztályunkba gyűlt társaságon. A szemem megakad Alex fűzős fekete cipőjén.
- Fiam neked hol a fekete bőrcipőd? - kérdezek rá.
- Nem találom. Mehetünk.
- Ebben a cipőben? - borzadok el.
- Szerintem vagány - vigyorogja Alex és erre Kim is megemeli a szoknyáját ahonnan hasonló cipő villan ki, csak rózsaszínben.
- Ehhez tényleg... nyugtató kell - összegzem, de rájuk hagyom. - Menjünk.

Az én jaguárommal megyünk. Az újjal. S ettől nosztalgikus hangulatom támad. Vittem ugyanígy esküvőre egy párt. Liamot és Vanessát. Most a lányuk ül mögöttem és a fiamhoz készül hozzámenni. Idegesen markolom a kormányt. Stefi a combomra helyezi a tenyerét.

- Nyugi - mosolyog rám. Liamék a Mokkal követnek minket. Mint amikor Vanessa vezette utánunk a Mokka Kendalban. Akkor Liam vezette a jaguáromat. Ismét egy esküvő, amin mind a hárman ott vagyunk. Az iroda. Liam, Vanessa és én. És ismét az én jaguárom a feldíszített esküvői autó. Mély levegőket veszek.
- Megházasodik a fiam. Ez... durva - foglalom össze. Elérték, amit akartak. A párizsi esküvőt. Nem túl szerencsés, hogy például minden gyerek születéshez Párizsból kell lekérni a házassági igazolást. Miért nem volt jó a Kendal Paris Church? Szép templom. Szerintem tényleg szép. Ahogy Stefi is szép, tényleg szép. Oldalt nézek rá.
- Mi az? - kérdezi felém fordulva idegesen nyalja az ajkait.
- Újra feleségül vennék - mosolygom rá.
- És én is hozzád mennék, újra - mosolyog rám Stefi.
- Akkor, tényleg jók vagyunk - vigyorgok rá, és a piros lámpánál áthajlok hozzá és csókot hintek a szép vörösre húzott ajkaira.

Beparkolok. Liam Mokkaja fordul mellém a parkolóba. Stefi a napellenzőt lehajtva ellenőrzi a sminkjét.

- Nem fogok sírni! - mondogatja inkább magának. - Oda lenne a sminkem - vértetzi fel magát.
- Jaj anyu! - szól előre Alex és megsimogatja Stefi vállát. Hosszan fújom ki a levegőt.
- No, kész vagytok fiatalok? - nézek rájuk hátra. Kim és Alex összenéznek és mosolyogva visszenéznek rám.
- Igen! - mondják kórusban.
- Remek, akkor kiszállás! - csatolom ki a biztonsági övemet. Kiszállunk mind. Stefi tűsarkokon lépked. Tőle ritkább látvány, hogy szoknyában van. És magassarkúban. Vanessától nem. Fekete a szoknya és a körömcipője is. Füstszín harisnyában van, mint amikor először láttam. Még most is elérzékenyülök ettől a színtől. Ismét egy esküvő, amin ő is ott van, és most sem róla és rólam szól. Ő már sírt. Látom a szemén. Liam idegesen túrja a haját.
- Hát akkor mehetünk - a karomat nyújtom Stefinek és a fiam és Kim után mind elindulunk a házasságkötőterem felé.

Az egész esketés alatt magam sem tudom hol vagyok. Stefi és Vanessa között ülök. Vanessa végigsírja az egészet. Szerintem a könnyeitől nem is látja magát az esküvőt. Kim nagyon szép menyasszony. Suhogó szép a haja, ragyogó szürkés-kék a szeme és lágy a mosolya. Innen igazán Kim van nekem szemből, tehát Alexet inkább oldalról látom és hátulról. Stefi megszorítja a kezem a gyűrűhúzáskor. Én éppen már kaptam rajta őket smároláson, de most itt a házasságkötő teremben egészen érzelmes csókjuk van. Egy kicsit talán hosszú, de szép. Biztos remek képek készülnek róluk. S ahogy egymásra mosolyognak az az érzésem van, hogy mégiscsak a fiam a mázlista. Szerелеmből házasodik. Azt a nőt veszi el, akinek az anyját én is szerettem volna oltárhoz vezetni.

Mi is felállunk koccintani az ifjú párral. Vanessával is koccintok.

- Vani, ismét egy esküvő. Amin ott vagyok. Te és én.
- Alex! Sosem komolyodsz meg - mosolyog Vanessa.
- Csak veled, csak veled - csókolom arcon, ahogy lehajolok hozzá.
- Nos, visszajössz az irodába? - súgja a fülembe.
- Rokonságba kerültünk Vani, szerinted? - húzódok el, és rákacsintok.
- Szeretlek! - tátogja hang nélkül.
- Én is téged! - szorítom meg a derekát, mielőtt elengedem. Liam lép hozzám. Némán koccintunk.
- Gondoltad volna? Felneveltük őket... egymásnak - ingatja a fejét Liam.
- Meg nem gondoltam volna, hogy ők ketten összejönnek - vallom be.
- Ihatunk az építészgenerációkra, a DeNoir&Goodwin irodára? - kotyog közbe Kim és a poharát tartja felénk.
- Ne kamuzz, te nem is ihatasz - jegyzi meg Liam, de újra koccintunk mind. - Szóval te erre nem is ürítet a poharad.
- Innen is látszik apuci, hogy ma még nem ittál elég whiskyt - nevet Kim.
- Szemtelen, mint mindig, gyere ide! - húzza Kimet és magához szorítja.
- Az új építészgenerációra, aki... - a hatás kedvéért szünetet tartok. - Goodwin lesz - vigyorgom Liamre. Verhetetlen szituáció. Liam megadóan biccent. A Goodwinok nyertek. Alex, a fiam, és én is összekoccintjuk a poharunkat. Goodwin győzelem.

Liam

Manchesterben Alex tanári szobájában felvételiztetjük az iroda új építészeit. Alex kidolgozott egy rendszert a pályáztatásra. Profi mint mindig. S átvette az irányítást is. Az én irodám megmarad a fenyevesekben, ahova csak Stefi és Alex jön át, illetve majd a fiatalok. Kendalban lesz Alex főépítési irodája, de ott a csapat önállóan fog dolgozni Alex instrukciói alatt. S nyitunk egy irodát Manchesterben is. Amit mindketten felügyelünk. Először az irodavezetőket kerestük meg. Alex a manchesteri irodába bevonta építészként Charissa Dupint is. A többiek három forduló felvételi eljárás vesznek részt. Portfólió és önéletrajz alapján szelektálunk először. Akikre portfólió alapján kíváncsiak vagyunk, velük van elbeszélgetésünk Alex tanári szobájában. Ezt követően Alex Kendalban felvételizteteti azokat, akikkel megnézi, hogyan tud együtt dolgozni. Én pedig a Manchesteri irodába felvételiztetek, bár mindketten jelen vagyunk az egész felvételi eljárás alatt.

- Kim most küldött egy ultrahang képet - nézek fel a telefonomból. A képaláírás csak annyi: FIÚ!!!
 - Na, Goodwin lesz tényleg - mutatom Alexnek a képet.
 - Remek - ásít nagyot Alex.
 - Örülsz?
 - Sokféle gondolat és érzélem kavarg bennem ebben a témában, inkább nem részletezem - jegyzi meg és a gépén kattintgat.
 - Ne aggódj, most már nem fognak leugrálni csak úgy Devonba, akár van jaguárjuk akár nincs.
 - Milyen igaz - biccent rá. - Szerintem ők maradjanak a kendali irodában, ők pedig a manchesteriben - nyújtja át a két rendezett mappát Alex. Belelapozok az önéletrajzokba.
 - Ez a csaj csak azért tetszett neked, mert áradozott a kilátóról - morgom. - Egyből felállt tőle mi?
 - Nem gondoltam ilyesmire.
 - Aham, persze, én is ezt mondanám. Azt mondtad úgy összehangolódtatok, csakis a szimpátia ami számít ennél a kiválasztásnál. Ő elég szimpi volt neked?
 - Meglehetősen szimpatikus volt igen. Ismerte a céget, és hűségesnek tűnt.
 - Magadhoz, vagy a céghez?
 - A cégügyekkel te foglalkozol - hárítja nevetve Alex. - De együtt gondolkodni szerintem velük tudnánk. A két srác nagyon jó, a csajok meg megcsinálják, amit kell.
 - Egyébként egyetérték. Viszem Vanessának és rendezi a dolgokat.
 - Szuper! Még valami? - kérdezi Alex.
 - Gondoltam együtt kimegyünk a fenyvesekhez.
 - Még...dolgom van itt - mondja Alex és ezt megerősítve kopogtatnak is az ajtaján. Charissa Dupin áll az ajtóban.
 - Üdv, Liam, Alex! - köszön és végignézem a nude szín bőrcipőjén keresztül a fehér szövött szoknyájáig. Elegáns nő és csinos.
 - Csak nem vizsgáztatsz még most is Alex? - kérdezem gonoszul.
 - Dehogy, Charissa teázni jött igaz? - áll fel Alex és elveszi Charissától a mappáját.
 - Akkor nem zavarok - nézek a telefonomra.
- Én nem szeretnék zavarni - mentegetődzik Charissa, de Alex már lehámozta róla a táskáját is.
- Nem zavarasz. Liam éppen menni készült, igaz?
- Tulajdonképpen megihatok én is egy teát. A sok kávé után egészen változatos lenne, csak teázni - Charissa nevetve helyet foglal velem szemközt Alex kiült foteljében.

Alex furán néz rám. S pontosan tudom mire gondol. Kávé helyett teát akarok inni? Megfáztam? Beteg vagyok? Mert csakis akkor voltam hajlandó teát inni.

- Jól vagyok, de iszom veletek egy teát. Hiszen Charissa is a cégünk egyik építésze lesz, nemigaz? - nézek kettejükre.
- OKé, akkor tea három főre - Alex tölt mindönknek a forralt vízből. S a teafilteres kínálódobozát tartja elének.
- Kösz.
- Szóval... Liam... ez vajon azt jelenti, hogy a tea nyert? - vigyorog rám Alex.

- Bizonyos esetekben a tea éppen olyan jó, mint a kávé - bólintok. - Sőt, azt hiszem nem szégyen bevallanom, egészen eddig tévesen alulértékeltem a teát - jelentem ki és Alexre nézek, aztán Charissára. Charissa a teáscsészéje felett mosolyog rám. Alex pedig tökéletesen érti, amit üzeni akartam mindezzel. Őt, Alex Goodwint értékeltem alul. Eddig. Tévedtem. Alex viszonozza a pillantásomat.
- Kösz - feleli komolyan.
- Nincs mit. Ez az igazság - felelem, s megrezzen a telefonom az asztalon. Miközben a teát iszom látom a felvillanó képernyőn az üzenetet:

Dawn: Jöhet egy duplakávé?